anul XVII - nr. 65 / iunie 2013

Revista de ariergardă culturală şi deschidere
internaţională sub egida USR - Filiala Alba-Hunedoara

NOUA PROVINCIA CORVINA

Revista este realizată de Asociaţia cultural-umanitară şi ştiinţifică
„Provincia Corvina“ din Hunedoara cu sprijinul Primăriei
şi Consiliului Local Hunedoara, pe baza unui proiect cultural

Redacţia nu îşi asumă ideile şi opiniile exprimate, responsabilitatea juridică pentru conţinutul materialelor publicate aparţinînd autorului. De asemenea, în cazul unor agenţii de presă sau a unor personalităţi citate, responsabilitatea aparţine acestora. Pamfletul se tratează ca atare.

Eugen EVU
Director fondator

COLEGIUL DE REDACŢIE

Ion URDA - redactor coordonator
Muguraş Maria PETRESCU - redactor
Elena Daniela SGONDEA - RUJOIU - redactor
Ion SCOROBETE - redactor
Radu ROŞIAN - grafician

COLABORATORI EXTERNI

Maria Teresa LIUZZO (Italia)
Angelo MANITTA (Italia)
Alex CETĂŢEANU (Canada)

Aşa grăit-a...

Dalai LAMA

"Ce mă surprinde cel mai mult la umanitate?
Omul... Îşi sacrifică sănătatea pentru a face bani. Apoi îşi sacrifică banii pentru a-şi recupera sănătatea. Apoi este atât de nerăbdător cu gândul la viitor încât nu se bucură de prezent.
Rezultatul este că nu trăieşte în prezent, dar nici în viitor. Trăieşte de parcă n-ar muri niciodată şi apoi moare ***fără să fi trăit***."

Nicolae BREBAN

... "Eu, ca om şi ca autor, am trăit întreaga mea viaţă lucidă în acest *„infem"* şi nu pot renunţa - e dreptul meu, e privilegiul meu ca gânditor, ca observator al vieţii, al istoriei, al propriei mele existenţe, poate, mai ştii, e unicul meu dar! - de a cerceta, contempla, diseca, privi, analiza şi *„pipăi"* sub toate cusăturile ceea ce am trăit"...

adresa redacţiei:
Hunedoara, str. Avram Iancu nr.14/7
code street : 331014, ROMANIA
e_mail contact : evueugen@yahoo.com
ion_urda51@yahoo.com
telefon : +40 354 402836
mobil : +40 746 146690
+40 751 517100

ISSN: 1841 - 4478

Revista apare sub îngrijirea
As.C.U.S. „Provincia Corvina" Hunedoara

Coperta I:
Armada (detaliu) - pictură de Florin SCURTU

Pentru publicitate, donaţii sau contribuţii As.C.U.S. „Provincia Corvina" Hunedoara
are deschis, la BCR Filiala Hunedoara, contul în lei cod IBAN RO 45 RNCB 0162.0201.0137.0001

Editorial itinerant

Vavila POPOVICI - Raleigh (SUA)

Politica și compromisul

Omul s-a născut liber şi este pretutindeni în lanţuri.
Jean Jacques ROUSSEAU

Omul se află continuu în procesul evoluției; el nu se oprește într-un punct, ci tinde mereu spre perfecționare, întotdeauna, cum se spune, este loc și de mai bine. Experiența vieții face ca fiecare dintre noi să devină mai mult decât este. Viața omului e un întreg proces spiritual al cărui sfârșit nu poate fi prevăzut. În laboratorul ființei se amestecă o mulțime de substanțe, sunt adăugați o mulțime de reactivi, uneori catalizatori care măresc vitezele reacțiilor, dar niciodată un putem fi siguri de ceea ce se va obține. Presupunem doar, ghidându-ne după rezultatele experiențelor asemănătoare. Deducem sau intuim. Deducem implicând simțurile dar și gândirea - judecata, raționamentul; intuim, adică încercăm să ne imaginăm viitorul, bazându-ne pe cunoștințe și experiențe acumulate. Unii consideră intuiția a fi irațională, în opoziție cu simțirea și gândirea, dar ea este mult ajutătoare. C. J. Jung spunea: *Dacă se speră sau se nutrește exclusiv convingerea că fiecare conflict se poate rezolva potrivit legilor rațiunii, există riscul de a se obstacula o soluționare reală de natură irațională*. Perturbări, reacții imprevizibile pot fi, așteptările, de multe ori ne pot fi înșelate.

Putem deci evalua faptele, valorile trecutului, dar nu le putem evalua pe cele ale viitorului, un putem ști cum vor crește sau descrește. Ceața plutește în mod infim asupra trecutului, dar este intensă asupra viitorului. Trecutul are glas, prezentul este asurzitor, viitorul e mut; viața ne oferă șansa de a atinge măcar, binele și frumusețile ei! Poate de aceea în cutia Pandorei a și rămas *Speranța*.

Acțiunile din viața omului trebuie să aibă în primul rând motivații raționale. Fiecare om caută să rezolve problemele vieții în interes personal, familial și în armonie cu societatea, adoptă o cale de luptă pentru atingerea unui scop care include cunoștințe teoretice și practice, ia în final anumite decizii, adică face politică. Jean Jaques Rousseau (1712-1778) considera că fiecare om participă activ la treburilor statului prin deciziile sale și fiind o ființă morală - în măsura în care respectă un set de reguli de comportare impuse de normalitatea în viața de familie şi în cea de societate - este obligat a face legătura dintre politică și morală. Filozoful francez Vincent Descombes (n. 1943) a făcut distincția dintre politică și morală, spunând că *poziția morală este poziția spectatorului, poziția politică este cea a actorului.* Da, dar spectatorul este cel ce apreciază, determină valoarea actorului!

Dispunem de timp și de spațiu acordat, în care ne desfășurăm viețile atât de scurte - vai!- și încercăm să creăm acea armonie mult dorită, pentru care uneori suntem dispuși a face compromisuri înțelegeri, cedări. Trăim, se pare, o perioadă a compromisurilor, întrucât, cu toată libertatea avută, se aud deseori zornăituri de lanțuri. Persoanele care purced la compromisuri au diferite caractere – însușiri psihice-morale – care *se manifestă în modul lor de comportare, în ideile și în acțiunile lor*. Comportamentul pe parcursul vieții poate fi îmbunătățit, corijat, omul ajungând a avea opinii, păreri, chiar idei clare. *A gândi nu mai este a contempla, ci a te angaja, a fi cuprins în ceea ce gândești, a fi într-un proces-eveniment dramatic al ființei în lume*, spune filozoful francez Emmanuel Levinas (1906-1995) în cartea sa „Între noi - încercare de a-l gândi pe celălalt".

Caracterul unui om poate fi frumos, de admirat, sau urât, de neacceptat. Oamenii pot avea diverse motive pentru a-și schimba părerile, ideile, funcție de experiențele dobândite, de adaptare la noile condiții de viață, de dorința de a îndrepta anumite greșeli. A-ți schimba părerile nu denotă neapărat un caracter urât. Există însă și oameni cu caractere urâte determinate de dorința de parvenire, orgoliu exacerbat sau labilitate psihică. Când intervin anumite evenimente, ele pot schimba viziunea unor oameni, fără a-i face pe ceilalți din jur să considere că a făcut ceva greșit, ci

chiar să le fie apreciate noile viziuni şi noile acţiuni, fără a le defăima caracterul, acea *putere morală a omului,* dar numai atunci când schimbarea este făcută în cadrul dreptății, sincerității, binelui general.

Unii consideră că a face compromisuri este o adevărată artă care necesită talent. *Podoaba vieții este talentul, cununa talentului e caracterul,* spunea academicianul român Simion Mehedinți. Viața ne-a demonstrat că unele minți luminate, talente, chiar genii ale omenirii, nu au avut ceea ce li s-ar fi cerut în plus - *caracter* - și lipsa acestuia i-a împins la greșeli. Mai târziu, ei au fost numiți *monștri umani* sau *genii ale răului*. A existat și există în deciziile politice așa numita morală a compromisului şi chiar una a lașității, cu efecte pe termen scurt sau pe termen lung. Iată de ce moralitatea a jucat și joacă în continuare un rol important în deciziile politice. Unii consideră că politica astăzi nu mai are nevoie de morală, dacă interesele par să convină momentan. Este adevărat că suntem uneori puși să alegem între a face un compromis sau a renunța păstrându-ne principiile pe care le-am avut până în acest moment și care au constituit caracterul nostru. Când facem un compromis, suntem în situația de a trece granița ființei noastre, renunțăm la ceea ce până atunci poate fusese un crez, o valoare, pentru a putea merge mai departe şi a spera în mai bine. Important este ca deciziile luate, compromisurile făcute să nu le regretăm mai târziu. Necesare în acel moment sunt: inteligența și prevederea.

Clar este că suntem ființe sociale și trebuie să conviețuim, să ne acceptăm și să încercăm să învățăm unii de la ceilalți. Aceasta presupune o oarecare situație de compromis, *o reglare a intereselor contradictorii care dă fiecărui adversar satisfacţia de a crede că a primit ceva ce nu trebuia să aibă şi că nu a fost privat.* Întrebările esențiale care s-ar pune: În ce scop se face compromisul? Pentru evitarea unui haos existent, pentru supraviețuire, pentru progres? Ce cedezi? Ce dobândești? Cât de maleabil trebuie să fii? Cât de inflexibil? Este moral a face compromisul respectiv? Este făcut pentru ideea de bine și de progres, sau numai de supraviețuire? Se poate face chiar dacă el este contrar cu convingerile formate sau pe care tocmai societatea ni le-a impus? Nu poate fi semn de slăbiciune, sau remediu pentru o cale greșită? Se ia în calcul demnitatea și sinceritatea în acest nou demers? Cel ce-și asumă compromisul, își asumă și o mare responsabilitate.

Revin însă la cadrul religios, la italianul - Sfântul Toma de Aquino (1225-1274) - călugăr, teolog, filozof, doctor al Bisericii, cel care a afirmat că întotdeauna viaţa omului trebuie să fie adecvată la ceea ce este specific şi constitutiv omului - raţiunea. Binele omului este în conformitate cu faptul de a fi fiinţă raţională: *Bonum hominis est secundum rationem esse.* Conform teoriei lui, omul este fiinţă morală prin însăşi condiţia umană şi în acelaşi timp este *o fiinţă familială, citadină, politică,* cele două însuşiri mergând împreună: condiţia morală şi cea politică. Filosofia politică a Sfântului Toma pleacă de la condiţia descoperită de Aristotel - unitatea între morală şi politică, el dezvoltând mai amplu condiţia morală, virtuţile morale, nelăsând deoparte condiţia politică. În concepția lui Aristotel, politica este o știință care studiază omul ca *zoon politikon* (animal social), *politikon* provenind de la cuvântul *polis*, cetate în limba greacă. Ideea lui este că *ceea ce face ca un regim politic să fie bun nu este conformarea sa la o normă ideală, ci adaptarea la datele concrete ale istoriei. Un regim neadaptat la realitate se găseşte în mod necesar sancţionat pe termen lung prin tulburări sau revoluții.(...) Cetățile fiind diferențiate prin date geografice, prin populație, prin cultură și istoria lor, nu se poate furniza un model universal de cetate ideală.* Ca atare, inflexibilitatea nu are rost în politică, fiindcă aici trebuie avut doar interesul de bine al poporului care este guvernat.

Ideea compromisului trebuie și ea să aibă un timp de pregătire (spontaneitatea poate fi o mișcare greșită pe tabla de șah), în acest mod existând un timp de a se convinge de necesitatea compromisului, ca fiind singura soluție viabilă la problema apărută și a se împăca cu ideea, spre a nu avea regretul momentului decisiv. Trebuie avută acea virtute numită răbdare, stăpânire de sine. James Clawell, în cartea sa „Shogun", considera că sunt șapte emoții importante ale omului: *Bucuria, mânia, neliniștea, adorarea, mâhnirea, teama și ura. Dacă un om nu se lasă în*

voia lor, înseamnă că are răbdare. Apoi, odată ce ideea compromisului a fost confirmată, acceptată, ea devine obișnuință și uneori chiar resemnare, se începe construirea altui univers, el nemaiavând acel principiu existent până atunci. Pentru a nu fi însă un simplu act negustoresc și pentru a nu se ajunge la confuzia și inversarea valorilor, compromisul în demersul său trebuie să țină cont și de conștiința care nu poate renunța total la principii și valori, atâta timp cât omul este moral și dorește binele lui și al societății în care își duce traiul. Iar relația corectă cu binele, necesară în determinarea compromisului, implică relația corectă cu Dumnezeu!

Polemos transoceanic

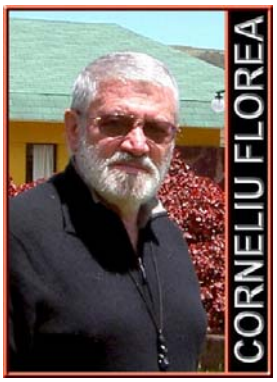

Corneliu FLOREA (Canada)

Lucian Boia - O lumânare de zece bani

Lucian Boia a publicat la Editura Humanitas
eseul DE CE ESTE ROMÂNIA ALTFEL

Un eseu, cum este acesta, exprimă o viziune personală, spune profesorul de istorie Lucian Boia (LB) care în 1989 avea 45 de ani, era major, vaccinat şi cu cotizaţiile de partid la zi. După ce i-am lecturat eseul - 125 de pagini mici – îmi exprim şi eu părerea de cititor român. Personal afirm că nu a scris o viziune analitică corectă despre România. Motivele pot fi diferite, începând cu cele ale unui eseu decomandat în acest fel până la o timpurie înserare cerebrală.

Citind atent eseul, se ajunge la concluzia că LB este încă unul dintre cei ce aleg din istoria românilor doar acele evenimente sau personalităţi prin care poate să minimalizeze, dispreţuiască şi blameze tot ce a fost şi este românesc. O propagandă anti-românească veroasă străbate eseul de la un capăt la altul ce dezgustă şi intrigă pe orice român educat şi conştient. În mod cert, la fel împrăştie şi de la catedră studenţilor săi înjosiri, defăimări şi resentimente faţă de istoria românilor ceea ce este de o mare gravitate prin consecinţe.

Şi acum să demonstrăm: Începe eseul ca o leliţă cutremurată de ceva groaznic, făcându-şi cruce, scuipându-se în sân şi zicând *maică, acesta-i un blestem ! Istoria noastră-i un blestem.* După care, fiind profesor de istorie cu patalama îşi permite să intre în istoria românilor cum vrea, să o taie şi să pună pe tocător, să ne prepare un eseu cu miros şi gust stricat asemenea unui hamburger cu muşte verzi pe el. Începe din secolul XV-lea când toată Europa era grozavă - ce să spun, numai sateliţi în univers nu lansase încă – pe când noi, câţi om fi fost în Vatra Daciei *eram la marginea marginilor, necunoscuţi, neştiuţi,* şi fără *sânge specific, sânge pur sau albastru cum aveau slavii, cehii şi mai ales ungurii puşi la mare cinste în Europa lui LB.* Cât ne priveşte pe noi, nişte băştinaşi din Carpaţi cu hematologie dubioasă *am inventat artificial noţiunea geto-daci şi apoi de români,* iar Dracula lui Bram Stoker umbla după donatori de sânge albastru şi pur pe la elevaţii europeni din Panonia.

Mai departe istoricul *sfarmă piatră şi istoria românilor* se ruşinează de limba noastră corcită *din slavă şi turcă, plină plinuţă de împrumuturi masive* – dacă ar fi avut cât de cât bun simţ istoric ar fi adăugat şi câte împrumuturi masive au făcut englezii care se laudă peste tot ca au un dicţionar cu un milion de cuvinte. Mai departe - *când ne-am apucat de scris noi, ăştia fără rădăcini, acte de identitate, fără sânge albastru în noi şi cu limbă de împrumut* - LB să moară de ruşine nu altceva - *pentru că am scris numai în cirilice vreo patru sute de ani.* Dacă s-ar muri numai din ruşine LB ar fi nemuritor, astfel ar avea şansa să afle cum a fost şi cu cirilicele pe capul poporului român. Poate vreun student de la Horticultură îi va spune ca împărţirea Europei în „de Apus şi Răsărit” a început de aproape o mie de ani, dar primele aranjamente scrise apar după marea schisma de la 1054. Degeaba s-ar chinui vreun student de la Horticultură, sau de la Veterinară, să-l lumineze pe LB, că el le-ar propti în faţă că nu e nimic de capul nostru şi degeaba ne lăudăm cu unirea românilor de către Mihai Viteazul, care era de fapt *un copil din flori al unei grecoaice !* Astfel sare LB de la una la alta, împroşcându-ne cu frânturi scoase din contextul istoric manipulându-le să-i iasă scriitura comandată. După ce l-a crucificat pe Mihai Viteazul - un simplu incident nesemnificativ în istoria

poporului român - trece la grecii fanarioţi ce au domnit după ce au plătit Înaltei Porţi - *celui care dădea mai mult al lui era scaunul domnesc* - ca să ştim noi ce de nimic eram când de fapt Imperiul Otoman tăia şi spânzura ce vroia în această parte de Europa şi dă de înţeles că în restul Europei, aşa ceva nu era de conceput, acolo toţi regii şi viceregii se aşezau pe tronuri fără urzeli, otrăviri, omoruri şi fără arginţi. După fanarioţi, începe să ne demonstreze cum - *am preluat modelele din afară după ce ne-am despărţit de ''barbaria orientală'' cum o numea Titu Maiorescu,*- fără să specifice dacă *barbaria orientală* a fost adusă de cei ce ne-au cotropit de atâtea ori, sau ne-am dus noi peste ei şi le-am luat-o cu de-a sila.

LB nu-i doar sărac cu duhul, dar câtă minte are o pune pe toată în acest eseu cu scopul de a ne denigra, de a ne umili si să ajungem la Primăria Capitalei să ne schimbăm numele, naţionalitatea şi cetăţenia, sau să o ştergem de pe plaiurile mioritice şi unde ajungem să facem rost de un buletin hematologic că suntem *pur sânge arab,* ca şi caii lor ce se lasă călăriţi de cei ce pun şeaua pe ei. Nu ne lasă LB până nu ne spune din nou, ce neam de nimic suntem printre ceilalţi mari europeni, luând alfabetul latinilor, să ne *dăm latini cu corcita noastră slavo-turcă*, cum am plagiat noi constituţia de la 1866 de la belgieni, *iar pictorul nostru naţional, Nicolae Grigorescu a pictat numai ţărănci, ciobănaşi şi caruri cu boi, noi nu am avut un Gauguin sau un* Cezanne cum avea fiecare ţară, câte doi din fiecare la acea vreme. Nici Mihai Eminescu nu scapă de barda antiromânească a lui LB, care sare în sus la el să-i ia prestigiul şi renumele de poet naţional. Lucian Boia şi Roman Patapievici! Sare de la una la alta şi ajunge să ne spună că suntem *ţară fără oameni capabili şi aceste mari goluri nu au putut fi umplute decât cu străini* având noroc cu *grecii şi bulgarii din Imperiul Otoman şi evreii din Rusia Ţaristă. Cerule mare ce de noroc am avut cu ăştia* şi LB le deschide ochii şi bucureştenilor precizându-le că *străinii din Rusia Ţaristă au umplut găurile capitalei, plus germanii şi ungurii.* Vorbindu-ne de capitala noastră dâmboviţeană, aflăm că este opera arhitecţilor şi sculptorilor străini, iar Kiselleff a făcut un bulevard larg, să poată intra armata ţaristă cu Regulamentele Organice în Ţările Româneşti după care nu mai vroia să plece. A câta ocupaţie rusească era domnule profesor de istorie?

Capitol nou - *Complexul de inferioritate al românilor* - diagnostic pus de LB, aşa şi scrie la pagina 33 . De ce avem acest complex, vă spune LB - *Moldovenii nu erau români, erau moldoveni iar Transilvania, ca stat, era un stat unguresc, nu românesc!* Halo, LB să treci pe la casieria parlamentului unguresc! Ţi-a pus Viktor Orban un cec deoparte. Ştia de cec pentru că se repede ca un buldog în Şcoala Ardeleneană, pe toţi îi muşcă de parcă ar fi lobectomizat şi probabil urmează să dărâme statuia lui Gheorghe Lazăr care le-a adus şcoala romanească la Bucureşti. În starea de supraexcitare antiromânească în care atacă, urmează asaltul frontal la adresa naţionaliştilor *nişte primitivi* şi le agaţă de gât tinicheaua cu antisemitism. Aşa LB, ţine-te aproape de coloană, ştii că azi orice scriitură fără să ţintească antisemiţi, nu se ia în seamă acolo sus.

Ce-a mai rămas în jur ca istoricul LB să blameze, dezavueze pe domneşte, d*e ce este România altfel?* Vă spun, dar înainte trebuie să precizam faptul că, fiecare ţară cu poporul ei este altfel, de mii de ani, datorită a zeci de factori obiectivi, începând cu aşezarea geografică, suprafaţă şi bogăţii sau lipsa lor, clima şi relieful, firea şi obiceiurile, tradiţiile şi istoria lor. Da, are şi poporul roman identitatea lui specifică, aşa cum este, este a lui ! Nu trebuie să ai patalama de istoric ca să afli acest adevăr, dar în acest eseu LB doseşte adevarul scriind ca Roller. Să trăiască mult şi bine, dar de vindecat nu se mai vindecă. Citiţi, a ajuns la demolarea Statului Naţional Unitar, nici nu mai e nevoie de iredentiştii unguri. La pagina 43: *Dacă Austro-Ungaria nu era înfrântă ''detaşarea'' Transilvaniei n-ar fi fost chiar la îndemâna ...românilor''* Bravo, dom' prof'esor universitar bucureştean, aşa se analizează un trecut istoric incontestabil cu *dacă ??* Păi, dă taică o fugă până în 1918 şi scoate-i învingători pe austro-ungari să nu mai poată *românii „detaşa" Transilvania de la ungurii cu care au venit ei din Asia!* Eşti penibil şi nu te opreşti, fiindcă nu-ţi dai seama: *Istoricii români au „decis" că România Mare a fost un stat naţional unitar. „Unitar", fireşte, a fost administrativ. Încă de la crearea României la 1859 s-a exclus formula federală sau autonomistă. Deşi ar fi fost firească* omule, *ai scris-o în deplinătatea facultăţilor mintale sau ţi-a fost dictată ?*

Reciteşti-o şi explică-te! Ce *formulă federală sau autonomista* trebuia să se pună între Moldova şi Ţara Românească la 1859? Nu înţeleg nici cum de istoricii *au „decis" că România a fost un stat naţional unitar.* Şi gata, s-a terminat, nu mai este fiindcă istoricii au „decis" atunci şi Lucian Boia acum? Vezi LB că naţiunea română te poate trage de urechi, băgându-ţi în cap că încă popoarele în spaţiul lor geografic se consideră naţiuni. Ai auzit cumva de Organizaţia Naţiunilor Unite? Da? Păi atunci, mai dă o fuguţă şi până acolo şi spune-le să-şi schimbe firma, că nu-i *politicaly correct* după mata! Urmează pagini şi pagini fără nicio explicaţie sau analize istorice de ce România este cum este, din cauză că nu are caracter şi personalitate istorică, scopul lui este să ne defăimeze până la dezmembrare şi lichidare. Suntem numai la jumătatea eseului când scrie că noi, românii suntem şi *analfabeţi şi subdezvoltaţi, că Maniu şi-a greşit ţara în care a crezut, iar scriitorimea şi intelectualitatea reprezentativă română de la Carol al Doilea şi până în zilele noastre este specialistă în tămâiere şi ode,* cu o excepţie: *evreii care se integrează pe deplin în cultura românească, îmbogăţind-o.* Surprinde, fiindcă are destulă dreptate, dar a uitat să scrie şi despre unii, din toate categoriile, care după 1989 au devenit specialişti în detractarea naţiunii române. LB pare o bonă cam petrecută, ce pune tot timpul evreimea în balansoar, legănând-o uşor şi fredonându-le o odă, oda plecăciunii, caci capul aplecat nu este antisemit. (citiţi pagina 57).

Ajungând în vremea lui Carol al Doilea, are ocazia să scrie că *românii nu au onoare în comparaţie cu finlandezii.* Finlandezii s-au opus invadatorilor sovietici, noi nu. S-a bătut multă monedă pe acest fapt istoric de netăgăduit. Este însă o mare diferenţă: în spatele finlandezilor erau norvegienii şi suedezii, în spatele nostru erau ungurii. LB ştie acest amănunt esenţial, dar e şi ticălos prin omisiune mai ales că scrie *românii au cedat rând pe rând.* Ticălos e puţin şi blând zis pentru că ştie că nu românii nu au avut onoare ci regele şi camarila lui, românul, soldatul român era gata să se jertfească pentru patrie, dar a primit ordin de retragere. La sfârşit, expun telegrafic: *minţim, corupem şi am romanizat România!!* (pag. 71) *Din secolul XIV-lea până astăzi, românii par să bată pasul pe loc: nu au urcat nici o treaptă comparativ cu celelalte naţiuni* (pag. 89) *Mahalaua românească* între paginile 91-96. *Mai sunt românii o naţiune* şi pe cinci pagini demonstrează că nu: *ne lipsesc germanii şi evreii.* În epilog, devine grav şi important apoi se desumflă : *în ce mă priveşte nu am nici o soluţie* . Ştiam, am citit eseul, nu pentru soluţie l-ai scris, ci să faci pe placul duşmanilor naţiunii române. Sau nu avem?

DICTATURĂ şi SCRIITURĂ

Subscriem în oglindă

Aura CHRISTI

... Dictatura vedetelor cu papion?

„ ... Cum este posibil, Vă întrebăm şi noi, d-le Liiceanu, să faceţi atâta rău culturii române, literaturii române vii şi României? În ce calitate blocaţi propagarea operelor unor uriaşi creatori români ca Lucian Blaga sau Emil Cioran, care ar fi onorat prin opera lor majoră oricare dintre literaturile mari ale lumii? În ce calitate vă arogaţi dreptul să faceţi pe justiţiarul, dvs şi d-nii Cărtărescu, Pleşu sau Patapievici? Cine sunteţi Dumneavoastră şi interesele cui le serviţi? Devreme ce vă aliaţi cu indivizi convinşi de faptul că noţiunea de cultură este *„suspectă din punct de vedere politic"*, nu credem că la mijloc e cultura română...".

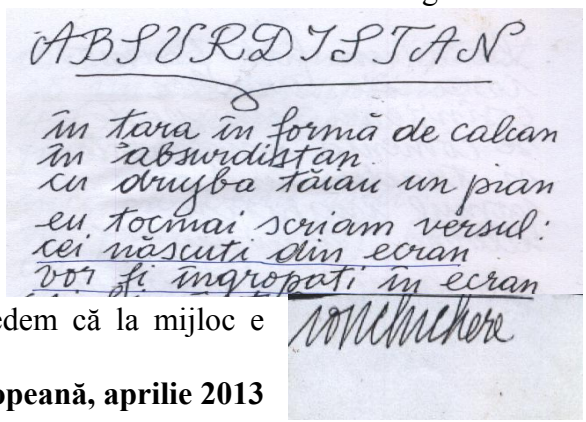

Contemporanul - Ideea europeană, aprilie 2013

Eminesciana transoceanica

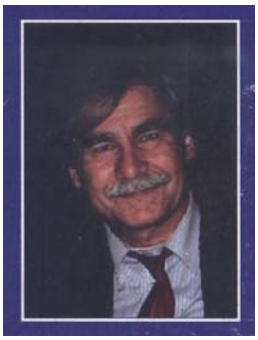

Theodor DAMIAN, New York (SUA)

Fragment din Raportul pe 2012

... Permiteţi-ne să citãm câteva ziare şi reviste în România şi S.U.A. care, sub diverse forme publicistice, au făcut referiri la Institutul şi Biserica noastră, la cenaclul "M. Eminescu", la revista *Lumină Lină* sau au publicat texte semnate de **Pr. Th. Damian, Mihaela Albu, M.N.Rusu** sau ale altor colaboratori ai revistei noastre: **România Literară, Tribuna, Tomis, Convorbiri Literare, Dacia Literară, Poesis, Poezia, Viaţa Cultelor, Plumb, Bucovina literară, Citadela, Graiul Maramureşului, Literatura şi Arta, Hyperion, Origini, Meridianul Românesc, New York Magazin, Romanian Journal, Salonul Literar, Luminătorul, Credinţa, Lumea Românească, Oglinda Literară, Adevărul Literar (Vaslui), Opinia Naţională, Bucureştiul literar şi artistic, Noua Provincia Corvina, Vox Libri, Jurnalul de Sud, Banatul, Vatra Veche, Acolada, ş.a.**

Conexiuni luminice…*

Producţia editorială teologică şi culturală reflectată în paginile revistei *Lumină Lină* nu este ruptă de aceea care se desfăsoară în România. Dimpotrivă putem afirma că revista noastră este direct implicată în orizontul cultural româno-american, iar mişcarea teologică, publicistică şi culturală din ţară este viu interesată să cunoască opiniile, impresiile şi judecăţiile noastre de valoare. Deaceea revista *Lumină Lină* acordă un spaţiu tipografic adecvat, atât pentru prezentarea si semnalarea cărţilor şi revistelor de teologie apărute în ţară şi în străinătate, cât şi a cărţilor şi revistelor de cultură în general. Dintre numele care au marcat publicaţia noastră în anii 2012-2013 menţionăm următorii scriitori, jurnalisti, teologi, oameni de ştiinţă (în ordine alfabetică): **Dr. Napoleon Săvescu, M.N. Rusu**, Valeriu Moldoveanu, Cristinel Pascu, Mircea Ghiţă, Mircea Ralee, Ion Burcin, **Garabet Salgian**, Elena Burchea, Mihaela Stan, Felicia Georgescu, Lucia Columb, Victoria Plăviţu, Anisoara Constantinescu, Claudia Pătrănoiu, Viorica Colpacci, Nuţi Ionescu, Mariana Orza, Cristiana Tudor, care de asemenea au fost tot timpul alături de mine ajutând Biserica cu bani, muncă si timp, ori de câte ori a fost nevoie. Mihaela Albu, Ion Amăriuţei, Dana Anadan, Ioana Andrada Tudorie, Lucreţia Andronic, Silvia Andru, Vasile Andru, Dan Anghelescu, Angela Baciu, Nicolae Băciuţ, Cornel Balaban, **Ioan Sebastian Bara,** Valeriu Bârgău, Anne Marie Bejliu, Jean Bodin**, Adrian Botez**, Gheorghe Brehuescu, Anatol Ciocanu, Luca Cipolla, Theodor Codreanu, Viorica Colpacci, Stefan Crisbăsan, Andrei Gh. Damian, **Theodor Damian, Daniel Drăgan, Gellu Dorian, Eugen Evu,** Mariana Floarea, Ioan Gâf-Deac, **Dumitru Gălesanu**, Rodica Ghinea, Daniela Gîfu, Ioana Greceanu, **Gheorghe Grigurcu**, **Lucian Gruia**, Heinz-Uwe Haus, Charles Helmetag, Bedros Horasangian, Dumitru Ichim, Nicolae Iuga, Ignaz Katz, **Dorina Brândusa Landén**, Francisco Larios, Lidia Lazu, Don Lowe, **Mihaela Malea Stroe, Ion Maria, Daniel Marian**, Daniela Mariano, Maximinian Menuţ, Iolanda Miculescu, Marcel Miron, Mihai Miron, **Valeriu Moldoveanu**, Otilia Montano, Marin Moscu, Gheorghe Naghi, Gheorghe Neagu, Silviu-Constantin Nedelcu, Lucia Olaru Nenati, Elena Olariu, **Ion Pachia- Tatomirescu, Mariana Pândaru**, **Julieta Carmen Pendefunda**, Liviu Petcu, **Muguras Maria Petrescu**, George Precup, Alexandra Roceric, George Rosianu, **Ioan N. Roşca, Aurel Sasu, Ion Scorobete**, Magdalena Scorţea, Mesut Senol, **Elena Daniela Sgondea,** Florian Silisteanu, Liviu Soptelea, **Cassian Maria Spiridon**, Nichita Stănescu, Stefan Stoenescu**, Liviu Ioan Stoiciu**, Seila Suliman, Victor Teisanu, Ioan C. Teşu, **Miron Ţic,** Radu Tudoran, Ion Iancu Vale, Viorel Ioan Vârlan, Traian Vasilcău, **Lucian Vasiliu**, Cătălin Vatamanu, Vladimir F. Wertsman.

- Revista Lumină Lină - de Florii 2013.
- Titlul: red. NPC.
- Sublinieri: autori hunedoreni (n.red. NPC)

Muguraş Maria PETRESCU

Itinerariile Luminei Line, sau la lumina cărţilor în floare*

Am preluat sintagma criticului Cornel Ungureanu, după opera sa critică binecunoscută la modul parafrazic şi îi sunt recunoscătoare pentru înţelegere. Mai ales că d-sa a fost printre cei care au onorat întâlnirile din Caraş-Severin. Două nume sunt asociate în permanenţă: când spui Theodor Damian, spui ,,Lumină Lină" şi invers. Preotul, profesorul universitar doctor, eseistul şi poetul au creat revista de spiritualitate şi cultură românească *Lumină Lină / Gracious Light* de la New York, dar şi revista, la rândul ei a oferit cu generozitate deschiderea către întreaga lume (ea fiind distribuită în cel putin 30 de ţări), primind în paginile ei scriitori din România şi nu numai.

Lumină Lină a ajuns deja la vârsta majoratului, astfel că, din cei 18 ani de existenţă neîntreruptă, timp de 16 primăveri ea a fost în fiecare an prezentă în România (Iaşi, Cernăuţi, Bucureşti, Craiova, Constanţa, Sibiu, Râmnicu Vâlcea, Deva, Reşiţa, etc.) iar Pr. Prof. Univ. Dr. Theodor Damian, care este Preşedintele ei, neobosit cum îl ştim, activ, implicat în multiple activităţi culturale şi omniprezent, ne-a făcut şi de această dată bucuria de a ne vizita timp de aproximativ 3 săptămâni. Aşa se face că, din acest punct de vedere, bogatul program cultural al lunii martie a fost gândit şi bine organizat cu cel puţin două luni înainte de către Theodor Damian împreună cu subsemnata, ca membru UZPR şi consilier editorial la revista *Lumină Lină*, Ion Cristescu, Directorul Editurii Tracus Arte, Bucureşti, Ioan Sebastian Bara, Director-Manager al Bibliotecii ,,Ovid Densusianu'' – Deva, Jud. Hunedoara şi, nu în ultimul rând, de Doru Dinu Glăvan, Preşedintele Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România.

Pe 7 martie la Rotonda Muzeului Naţional al Literaturii Române, din B-dul Dacia Nr.12, Bucureşti, Editura Tracus Arte, împreună cu Muguraş Maria Petrescu aveau să organizeze lansarea celui mai recent volum de poezie scris de Theodor Damian – *Apofaze*. Sala în care s-a desfăşurat acţiunea aceasta a fost plină de prieteni, scriitori, poeţi, critici literari care au venit să-l vadă şi să-l asculte pe Theodor Damian, să-i primească noul volum de versuri cu bucurie. Lansarea cărţii a fost făcută de Ion Cristescu, în calitate de amfitrion, invitaţii, Lucian Chişu, Directorul Muzeului Literaturii Române, Nicolae Georgescu, Florentin Popescu, critici literari precum şi Ioan Gâf-Deac, Prorectorul Universităţii ,,Spiru Haret'' din Bucureşti, Vasile Andru, scriitor, Passionaria Stoicescu, poetă, Excelenţa Sa, Dl Ambasador Alexandru Mica, Prof. Univ. Dr. Mihaela Albu, Prof. Univ. şi scriitor Dan Anghelescu, Prof. Timotei Ursu precum şi alţi vorbitori, analizând din diverse puncte de vedere noua carte a poetului Theodor Damian sau evocând amintiri plăcute petrecute împreună cu autorul, în ţară sau în străinătate.

În cuvântul său, poetul Theodor Damian a mulţumit ante-vorbitorilor spunând că revine de fiecare dată în România cu mare bucurie şi dor atât pentru ţară cât şi pentru oamenii de aici. În această idee, se înscrie şi dorinţa lui de a-şi lansa fiecare carte mai întâi în România şi apoi la New York, aşa cum scriitorii români din ţară îşi doresc recunoaşterea cărţilor scrise de ei în străinătate, în speţă la New York, în acest sens poetul Theodor Damian, cât şi cenaclul literar ,,Mihai Eminescu" pe care îl conduce, cât şi revista *Lumină Lină / Gracious Light*, sau editura sa din New York, venind mereu în sprijinul autorilor din ţară, dornici să-şi prezinte cărţile în străinătate. Din acest punct de vedere, Theodor Damian afirma că Oceanul Atlantic nu mai constituie o barieră între cele două ţări, ci, dimpotrivă, între America şi România, cenaclul ,,Mihai Eminescu" şi revista *Lumină Lină* au reuşit demult să creeze un pod literar de legatură şi de prietenie, în aşa fel încât românii de aici sau din diaspora americană, şi nu numai, să nu se mai simtă singuri, abandonaţi şi fără speranţă sau putinţa de a comunica unii cu alţii.

În afară de elementele definitorii şi caracteristice ale operei lui literare, Theodor Damian ne propune în această carte o discuţie firească, naturală cu prietenii lui cărora le dedică cel puţin câte o poezie, analizându-i în acelaşi timp şi scoţînd în evidenţă tocmai lucrul cel mai definitoriu la fiecare dintre ei. Înainte de a da autografele mult aşteptate, poetul Theodor Damian a recitat poezia *Pe drumul dintre A şi A*, dedicată prietenului său, poetului Dan Anghelescu.

Epilog

Aşa după cum aţi putut vedea, rezultatul final, ca şi optimismul şi voia bună coroborate cu interesul atât al invitaţilor, cât şi al gazdelor din mai multe locuri de a afla cât mai multe şi de a stabili noi prietenii literare, s-au manifestat pe deplin pe tot parcursul lunii martie, atât unii cât şi ceilalţi lăsând laoparte orice fel de baricade care din de un anumit protocol sau rigori şi bucurându-se din suflet de o comunicare perfectă, care le-a umplut sufletul de bucuria revederii sau a unei cunoaşteri, care desigur, pe viitor, va da roadele aşteptate. Şi, ca să nu se aştearnă uitarea peste aceste evenimente absolut unice, ne-am gândit să le consemnăm noi, cu speranţa că într-o zi, ele vor face parte din istoria literaturii române.

<u>Deva Mall, Salle d'Or</u>

Ion URDA

Simultan literar

Al doilea eveniment literar din luna Mărţişorului a avut loc la Deva Mall, Salle d'Or, în ziua de 14 martie, 2013. Organizat de Ioan Sebastian Bara, Director-Manager al Bibliotecii „Ovid Densuşianu" – Deva, Jud. Hunedoara, evenimentul l-a avut invitat de onoare pe Euven Evu, pe care în alocutiunea sa, Ioan Sebastian Bara l-a numit „magicianul slovelor". S-au lansat 8 cărţi: *Poeme interminabile* (Editura Singur, Târgovişte), *Ludice preludice* (Editura Limes, Cluj), *Li mesia nice* (Editura Limes, Cluj), *Poeme medicinale* (Editura Dacia, Cluj), *Penultimul romantic* (Editura Minerva, Bucureşti), *Ordinea ascunsă sau pleroma* (eseuri şi aforisme, Editura Rafet), *Motoare de căutare sau cartea ca vietate* (critică literară despre scriitori români şi străini, Editura Rafet) şi volumul bilingv *Amintiri care vor veni / Memories to Come* (Editura Singur, Târgovişte, 2012).

Dar acest eveniment avea să fie deosebit marcat şi datorită prezenţei preotului, Prof. Univ. Dr. şi poetului Theodor Damian, a Prof. Univ. Dr. şi poet Ioan N. Roşca şi a criticului literar Florentin Popescu, care au venit la Deva să-l serbeze pe Eugen Evu cu ocazia acestor lansări. Amfitrioană a fost Muguraş Maria Petrescu, atât în calitate de reprezentant al scriitorilor locali, cât şi de consilier literar al revistei *Lumină Lină*, dar şi de traducătoare al unui volum antologic de versuri care îi aparţin lui Eugen Evu, *Amintiri care vor veni / Memories to Come*. Eugen Evu scrie de aproape 40 de ani, este membru al USR, laureat al multor premii de literatură naţionale şi internaţionale. Fiind un eveniment absolut special şi onorat cu prezenta unor personalităţi de prim rang ale literaturii române, la acest eveniment cultural au participat foarte mulţi scriitori importanţi ai judeţului Hunedoara, - între care Paulina Popa, Dumitru Hurubă, Ladislau Daradici, Mariana Pandaru Bargau, Ioan Barb ş.a, - jurnalişti şi posturi TV, intelectuali dar şi oameni care au fost pur si simplu interesaţi să vadă pe viu cum se desfăşoară o astfel de manifestare literară. În final, Eugen Evu a fost cel care a vorbit despre opera lui, mulţumind celor de faţă, lui Ioan Sebastian Bara, Director-Manager al Bibliotecii Judeţene „Ovid Densuşianu" Deva-Hunedoara, pentru organizarea unui astfel de eveniment, tuturor celor care au participat la el, dar şi celor care au vorbit despre opera lui, Theodor Damian, Florentin Popescu, Ioan N. Roşca, Muguraş Maria Petrescu, Ioan Evu, care a recitat o poezie de a fratelui său, scriitorului Ioan Hurubă, lui Ion Urda, poetei Victoria Stoian, profesoarei Raisa Boiangiu şi lui Constantin Grecu precum şi tuturor celor care au fost de faţă), oferind autografe pe cărţile lui. A fost o seară care a stat sub semnul magicului, a literaturii şi a prieteniei.

Oaspeţi de seamă la „simultanul" lui Eugen Evu.
***De la stânga**: Ioan Sebastian Bara, Muguraş Maria Petrescu, Florentin Popescu, Theodor Damian şi Ioan N. Roşca. Cu spatele, Anca Sârghie.*
(foto Dan Orghici)

„Un magician al cuvintelor” ...

Eveniment cultural de marcă la Deva

Poetul Eugen Evu şi-a lansat opt volume

Magdalena Serban

Ioan Sebastian BARA

Întâlnirea cu poetul si publicistul Eugen Evu

Cel mai “vechi” membru hunedorean al Uniunii Scriitorilor din România din anul 1979, poetul şi publicistul Eugen Evu este o voce importantă a literaturii hunedorene, române, a poeziei în mod deosebit. Afirmat în mediul literar al Hunedoarei din anii ’70 ai secolului trecut, Eugen Evu s-a impus în peisajul literar românesc ca un talent de excepţie, autor al unui univers liric cu totul special, făuritorul unui limbaj poetic inconfundabil.

Ioan Sebastian Bara

Biblioteca Judeţeană "Ovid Densusianu" Hunedoara-Deva a organizat în ziua de 14 martie 2013, în incinta Deva Mall, etajul patru, Salle d'Or, un eveniment cultural de excepţie: întâlnirea cu poetul şi publicistul Eugen Evu care, cu acest prilej, îşi va lansa volumele intitulate "Poeme interminabile" (Editura Singur, Târgovişte), "Ludice preludice" (Editura Limes, Cluj), "Li mesia nice" (Editura Limes, Cluj), "Poeme medicinale" (Editura Dacia, Cluj), "Penultimul romantic" (Editura Minerva, Bucureşti), "Ordinea ascunsă sau pleroma" (eseuri şi aforisme, Editura Rafet), "Motoare de căutare sau cartea ca vietate" (critica literară despre scriitori români şi străini, Editura Rafet) şi volumul bilingv "Amintiri care vor veni / Memories to come", în excelenta tălmăcire a scriitoarei Muguraş Maria Petrescu (Editura Singur, Târgovişte, 2012).

La eveniment au lua parte şi poetul, filozoful şi preotul Theodor Damian din Statele Unite ale Americii, uiiversitar, editor al revistei de cultură şi spiritualitate românească "Lumina lină", ce apare la New York, cu distribuţie în două contínte, membru în colegiile de redacţie a numeroase reviste româneşti de cultură din ţară şi străinătate. Prezentarea scriitorului Eugen Evu şi a cărţilor sale a fost făcută de Muguraş Maria Petrescu, scriitoare, traducătoare, membră a Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România, şi alţi invitaţi din judeţ şi din ţară. Membru al Uniunii Scriitorilor din România din anul 1979, poetul şi publicistul Eugen Evu este o voce importantă a literaturii hunedorene, a poeziei în mod deosebit. Afirmat în mediul literar al Hunedoarei în anii ‘70 ai secolului trecut, Eugen Evu s-a impus în peisajul literar românesc ca un talent de excepţie, autorul unui univers liric cu totul special, făuritorul unui limbaj poetic inconfundabil.

A debutat în revista “Familia”, în anul 1970, cu nouă poeme, apreciate elogios de poetul Ştefan Augustin Doinaş: “La Eugen Evu, cuvântul odată rostit devine unic şi esenţial”. Editorial, a debutat, prin concurs naţional, în anul 1974, la Editura Facla din Timişoara, cu 21 de poezii, în volumul “Toate iubirile”. La Hunedoara a înfiinţat cenaclul literar “Izvoare”, apoi “Lucian Blaga”, care ulterior şi-a schimbat denumirea în “Dan Constantinescu”. A înfiinţat primul săptămânal liber din judeţul Hunedoara, **"Renaşterea Hunedoarei",** care a apărut între 1990 şi 1991, fiind cenzurat de forţe obscure. Este fondator al publicaţiilor literare: “Provincia - Vitraliu hunedorean”, care ulterior şi-a schimbat denumirea în “Provincia Corvina”, „**Kilometrul zero”, „Sider - Semnal”,** director actual al revistei **Noua Provincia Corvina, sub egida morală a USR şi cu program de deschidere internaţională şi de ariergardă culturală.** A fost membru fondator şi al revistelor devene „ Constelaţia Dragon” (dir. Valeriu Bârgău) şi „Semne” – prima serie, (dir. Paulina Popa). Este autorul a 56 de volume de versuri şi proză, teatru, critică, pamflete şi eseuri. Activitatea literară a lui Eugen Evu este apreciată şi peste hotare, scriitorul fiind prezent cu opere în reviste şi site-uri literare din Italia, Germania, Australia, Belgia, Anglia, SUA, Canada, Croaţia, Albania, Moldova, Ungaria, Spania şi Portugalia, precum şi în numeroase antologii internaţionale.

Ecouri pro domo

Oana BIMBIRICA

Eveniment „marca Ovid Densuşianu”

Poezii, aforisme, eseuri şi critică literară sunt ingredientele celor mai recente cărţi ale „magicianului cuvintelor”

Eugen Evu a citit din poeme în faţa audienţei, iar M. Maria Petrescu, traducătoarea volumului bilingv, în versiunea engleză... Personalităţi culturale de marcă, dar şi cititori hunedoreni au luat parte, la sfârştul săptămânii trecute, la lansarea celor mai recente volume semnate de poetul şi publicistul Eugen Evu. Evenimentul a fost organizat de Biblioteca Judeţeană „Ovid Densusianu” din Deva şi a avut loc în incinta Deva Mall. Printre oaspeţii prezenţi la lansare s-au numărat filozoful şi preotul Theodor Damian, din S.U.A., editor al revistei de cultură şi spiritualitate românească „Lumină lină”, - Gracious Light, ce apare la New York, membru în colegiile de redacţie a numeroase publicaţii româneşti de cultură din ţară şi străinătate, prof. univ. dr. în filosofie Ioan N. Roşca şi criticul literar Florentin Popescu, redactorul-şef al revistei „Bucureştiul Literar”, Paulina Popa, editor Emia şi redactori TV şi de presă din areal.

Recompensat cu o „Diplomă de Excelenţă”

Scriitoarea şi traducătoarea, Maria Muguraş PETRESCU, membră a Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România, a fost cea care l-a prezentat publicului prezent pe scriitorul Eugen Evu, dar şi cele opt volume lansate de acesta. „Poeme interminabile”, „Ludice preludice”, „Li Mesia Nice”, „Poeme medicinale”, „Penultimul romantic”, „Ordinea ascunsă sau pleroma” ,”Motoare de căutare sau cartea ca vietate” şi volumul bilingv „Amintiri care vor veni”/”Memories to come” sunt cele opt cărţi de poezii, eseuri şi aforisme sau critică literară pe care scriitorul hunedorean Eugen Evu le-a prezentat în faţa cititorilor săi în cadrul evenimentului desfăşurat la sfârşitul săptămânii trecute. „Volumele lansate de Eugen Evu vorbesc de la sine despre extraordinarul talent al acestuia de a pune în valoare comorile limbii române, o limbă pe care o iubeşte şi căreia îi află în permanenţă noi valenţe. De altfel, recunoaşterea de care se bucură creaţia lui Eugen Evu în lumea literară românească şi ecoul pe care îl are în alte ţări sunt o dovadă de necontestat a talentului şi măiestriei literare ale unui scriitor care, de peste cinci decenii decenii, „arde” pe altarul poeziei, al literaturii de bună calitate.”(Th.D).În aceste cărţi cititorul poate descoperi, pe lângă un minunat poet, şi un excelent autor de aforisme, un eseist şi un critic literar de mare profunzime, cu un verb inspirat, cu o acuitate deosebită a percepţiei fenomenului literar românesc şi universal”, a declarat Sebastian Bara, manager- director al Bibliotecii Judeţene „Ovid Densusianu” din Deva. Pentru activitatea sa literară scriitorul Eugen Evu a fost recompensat cu o „Diplomă de excelenţă” acordată de Biblioteca judeţeană ca semn de recunoaştere a contribuţiei acestuia la promovarea culturii române în lume. O distincţie similară a primit şi preotul, poetul şi teologul prof. Theodor Damian, prefaţator al cărţii bilingve, editorul revistei Lumină lină, distribuită în numeroase ţări, şi mentor al cenaclului Eminescu, din New York.

Revista Lumină lină - Gracious Light, editată de Theodor Damian în USA, este distribuită în următoarele ţări: USA, România, Moldova, Ucraina, Rusia, Canada, Austria, Germania, Olanda, Franţa, Elveţia, Suedia, Norvegia, Danemarca, Grecia, Cipru, Serbia,Ungaria, Israel, Vietnam şi Australia.

Editor: Romanian Institute of Ortodox Theology and Spirituality.

Ioan Sebastian Bara şi Theodor Damian alături de genericul revistei itinerante

Fondatorul revistei „Provinciei Corvina”

Eugen Evu este autorul a 54 de volume de versuri şi proză, pamflete şi eseuri, teatru scurt şi scrieri critice, activitatea sa editorială debutînd în anul 1974, la Editura „Facla” din Timişoara, cu 21 de poezii, în volumul „Toate iubirile”. La Hunedoara a înfiinţat cenaclul literar al tineretului „Izvoare”, apoi „Lucian Blaga”, care ulterior şi-a schimbat denumirea în „Dan Constantinescu”. Poetul şi publicistul Eugen Evu a înfiinţat primul săptămânal din judeţ, ziarul „Renaşterea Hunedoarei”, care a apărut între 1990 şi 1991. Este fondator al publicaţiilor literare „Provincia – Vitraliu hunedorean”, care ulterior şi-a schimbat denumirea în „Noua Provincia Corvina” (anul XVII de apariţie, n.n.), „Kilometrul zero”, „Sider – Semnal”, “Palia literară”…. Şi îngrijitor a şase antologii de poezie şi proză. Activitatea literară a lui Eugen Evu este apreciată şi peste hotare, scriitorul fiind prezent cu opere în reviste şi site-uri literare din Italia, Germania, U.K, Canada, Australia, S.U.A., Ungaria, Belgia,Croaţia, Spania, Portugalia.

Lansare de opt cărţi la Deva

Organizatorul a fost Director-Manager Ioan Sebastian Bara, Biblioteca Judeţeană Ovid Densuşianu - Deva, organizator şi moderator Muguraş Maria Petrescu, invitaţi: criticul literar, poet şi scriitor Florentin Popescu, redactor şef al revistei Bucurestiul Literar şi Artistic, Preot Prof. Univ. Dr. Theodor Damian, poet, eseist, Director General al Revistei Lumina Lina / Gracious Light, New York si Prof. Univ. Dr. Ioan N. Rosca - poet şi eseist. ***(Muguraş Maria Petrescu)***

Mărţişoare literare la Deva, 14 Martie 2013

Muguraş Maria Petrescu prezintă traducerea în engleză „Memories to come”... În imagine Florentin Popescu, Theodor Damian, autorul şi Ion N. Roşca.

Poetul îşi recită poemele flancat de (în stânga) Florentin Popescu, Theodor Damian şi (în dreapta) de Ioan N. Roşca.

- imagini de Florin Scurtu

Blogosphere

Un profet al „Reconqistei”

Francis DESSART - (n. 26 dec. 1948), personalitate enciclopedică de renume mondial, autor de opere importante în domenii diferite, unele cu totul noi (geopolitică, noua ordine economică, naturală, irenologie, futurologie, pedagogie universalistă, ecologie spiritualistă, zooterapie). Enciclopedist, el îşi trage rădăcinile din Ardenii Walloniei dar acţiunea culturală se exercită impresionant. Formaţie culturală multiplă, urmând o tradiţie a unei Europe ne-oficiale în care stau alături Sf. Francisc de Assisi, dr. Albert Schweitzer, Sf. Serafim de Sarov, Chevillon, A. Kastler. Fost Professeur-visiteur la Universidade Moderna (Lisabona), membru pe viaţă la „Académie Européenne des Arts“ (secţia Litere) membru titular la World Academy of Arts & Sciences (USA) • Vice-rector UFI / ULI (Bruxelles) • Membru Advisory Board Ansted University (Malaysia) • Zeci de titluri şi onoruri, de mare rezonanţă şi cu caracter ştiintific, academic şi religios, în peste douăzeci de ţări ale lumii • Opera impresionantă şi non-conformistă de unde menţionăm: ***Une seule terre – une même***

vie: éléments pour une eco-irenologie, Elveţia (1995); ***Managementul relaţiilor cu publicul***, România (1993); ***Protecţia mediului înconjurator şi administraţia publică: „aspecte politologice“*** Moldova (1996); ***Universalist Pedagogy to build the future of humankind***, Japonia (1997); ***Notre santé grâce aux animaux – Introduction à la zootherapie***, Elveţia (1996); ***Animaux: amis et compagnons de notre vie***, Elveţia (1999); ***Prevencion o proteccion***, Spania (1999); ***L'Universum de l'éducation: la formation de l'avenir humain***, Belarus (2003); ***L'Universalisme pédagogique***, Bulgaria (2003) • ***„Reconquista“*** (aparută la Bruxelles, în ediţie franceză, şi la Bucureşti, în traducere română, 2005) conţine studii şi eseuri publicate în jurul anului 2000 (unele – în 2003 şi 2004) oferind o radiografie tulburătoare a lumii contemporane şi o soluţie a crizelor acesteia. Pregăteşte mai multe cărţi importante, între care menţionăm ***„Rezistenţa intelectuală“***, ***„Om şi Animal“*** şi ***„L'Armenie, la sentinelle de l'Europe“***, care vor apărea în cursul acestui an, la Bucureşti, Bruxelles şi Minsk.

Pantea Rhei!

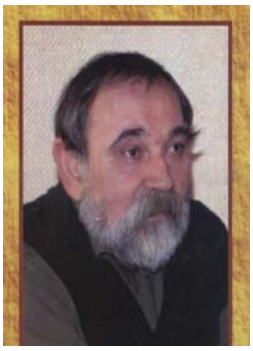

Eugen EVU despre:

Aurel PANTEA - nominalizat pentru Premiul USR 2012.

A urmat Facultatea de Filologie a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj (1972-1976). În timpul studenției a fost redactor la revista **„Echinox”**. După absolvire, a fost profesor la Borșa-Maramureș și Alba Iulia (1976-1983), corector la ziarul „Unirea” din Alba Iulia (1980-1984). În prezent, este conferențiar universitar dr. la Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia. Din 1989 este redactor al revistei „Vatra” din Târgu Mureș. Din 1990 este redactor-șef al revistei „Discobolul” din Alba Iulia. Preşedinte al Filialei USR Alba/ Hunedoara

Poezii: *Casa cu retori*, București, Editura Albatros, 1980* *Persoana de după-amiază*, Cluj, Editura Dacia, 1983.* *La persoana a treia*, București, Editura Cartea Românească, 1992.* *Negru pe negru*, Tg. Mureș, Editura Arhipelag, 1993.* *Aceste veneții, aceste lagune*, Bacău, Editura Axa, 1995.* *O victorie covârșitoare*, Pitești, Editura Paralela 45, 1996.**Negru pe negru (alt poem)*, Cluj, Editura Casa Cărții de Știință, 2005.

Este prezent în: *Streiflicht – Eine Auswahl zeitgenössischer rumänischer Lyrik* (81 rumänische Autoren), - "Lumina piezișă", antologie bilingvă cuprinzând 81 de autori români în traducerea lui Christian W. Schenk, Dionysos Verlag 1994, ISBN 3980387119.

Critică literară: *Poeți ai transcendenței pline*, Cluj, Editura Casa Cărții de Știință, 2003 (ediția a II-a, Cluj, Editura Limes, 2005).* *Simpatii critice*, Cluj, Editura Casa Cărții de Știință, 2004. * *Înapoi la lirism* (o anchetă), Tg. Mureș, Editura Ardealul, 2005. * *Ștefan Aug. Doinaș* (studiu monografic), Cluj, Editura Limes, 2007 * *Sacrul în poezia românească* (volum colectiv), Cluj, Editura Casa Cărții de Știință, 2007. * Metamorfozele lirismului, Lirism şi simbol 2011, ed. Limes * Nimicitorul, ed. Limes 2012, cu o versiune în latină de Marcela Ciortea.

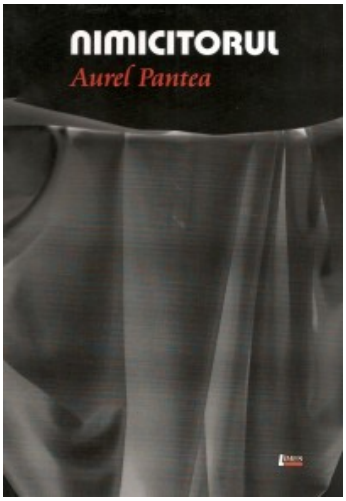

N.red. *Ancheta literară coordonată de Aurel Pantea şi editată de "Ardealul" Tg. Mureş , 2005, este relevantă privitor la afinităţile autorului, care sunt şi ale noastre: Aurel Pantea, Al. Cistelecan, Ion Pop, Gheorghe Grigurcu, Ioan Moldovan, Irina Petraş, Sanda Golopenţia, Iulian Boldea, Traian Ştef, Angela Marinescu, Liviu Ioan Stoiciu, Dumitru Chioaru, Kocics Francisko, Ioan Radu Văcărescu, Gellu Dorian, Nicolae Coande, Eugeniu Nistor, Claudiu Komartin, Mircea Stâncel, Radu Vancu, Gina Puică, Laurent Jenny.*

Aurel PANTEA

Nimicitorul

Azi, mi-am văzut inima, bătea de tare departe,
parcă nu era inima mea, alături, lângă un aparat sofisticat,
doctoriţa cu ochi albaştri m-a lăsat să ascult o clipă
ritmurile ei, am auzit mari şuvoaie şi un şuier,
se zbătea timpul în fluvii mari, chiar aşa ar fi,
a spus doctoriţa, dacă ne-am afla în mijlocul ei,
de s-ar întoarce fiecare în inima lui, ar vedea subteranele
de unde vine nimicitorul

* * *

Încă nu s-a scris propoziţia aceea, propoziţia aceea
de efect, să ne lase pe toţi uluiţi,
în urma ei, nimic n-ar mai avea vreo justificare,
în nopţile neconsolaţilor, unde se vorbeşte
limba nebuniei, se aud bîlbîieli, ca atunci când realitatea
nu mai încape în niciun limbaj, şi iese mutul buimac
din toate sintaxele,
nimic nu îngrozeşte mai tare, ca un cutremur în limbaj,
când se află că nu mai există nici un nume

* * *

Patimă atroce, de parcă lumina
dinspre tine ar rămâne grea şi te-ar lăsa,
iar tu ai veni, te-ai apropia.

Mergem unul spre altul,
încet, pe şoptite,
două abisuri logodite

* * *

Uneori, e nevoie de surâsul ironiei
peste instincte, ca sufletul să rămînă
limpede şi îndrăgostit,

dar acum te-aş prinde şi te-aş iubi,
iar, şi iar, şi iar, până la ţipăt,
până la jar, până n-am mai şti,
până n-ai mai şti umbra grea
peste inima ce îndură şi va îndura.

Discoboleea

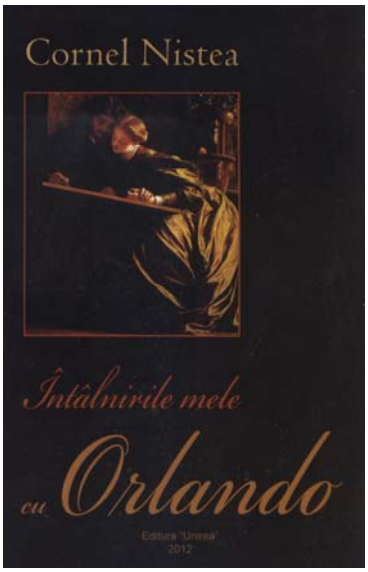

Eugen EVU despre:

Cornel NISTEA

***Întâlnirile mele cu Orlando*,**
editura Unirea, 2012

Romanul lui Cornel Nistea, *Ritualul bestiei,* a fost declarat Cartea anului 2009. M-am pronunţat tot „din mers", asupra acelei cărţi ce va fi, desigur, nu a unui anume an, ci o carte a Anilor; una ce restaurează „ritualic" la rându-i, ritualic-altfel, memoria inversă a vârstelor noastre, in extenso, cea colectivă… Recent, în boema incintă a primei ediţii a Tabereide creaţie *Spontan*, din Lunca Cernii, ne-am reîntâlnit, cu un reciproc simţământ uşor exaltat-juvenil, de a dialoga, de cu seară şi până-n noapte, despre ale cărţii şi autorilor, adică noi înşine... Am primit, „la schimb", recentul său volum *Întâlnirile mele cu Orlando*. Nu insist asupra conceptualizării, a „non-implicării", subliniate de Aurel Pantea şi accentuată de un alt maestru semiotician, Titu Popescu, mai exact numit de Mircea Muthu un roman al „autoficţiunii". Eminentul critic (de)situează motivant la enunţul d-sale, o eludare a demarcaţiei dintre real şi imaginar – de ce nu? – situând scrierea undeva în SF. „S", însă, e impropriu, aşa că voi

consimţi, după lectură, doar la ceea ce este remanenţă sublimată a naraţiunii trăite, decantate retrospectiv, biensur, şi promisă-comunicată de un maestru „povestitor" dedulcit „obsedant" la psihanaliză şi semiotică. Sus-ancadramentul într-o „zonă obscură", labirintic, de fapt, reconfirmă vechea sintagmă „omul este stilul", iar „ călătoria" ca itinerar iniţiatic este developantă nu a unei „memorii", ci a unei extracorporalităţi ce tinde a se „agita" în chiar paradigma Alchimistului....

Cartea devine astfel athanorică, creuzet şi „scanner" al stărilor când abisale, când onirice, când epifanice-revelatorii. Un roman în cheie eseistică, al silogismelor şi căutării Sinelui, temă care, ornamentată de talent, de patos, dă măsura deplinei maturităţi. A îndreptăţirii de a fi ascultat, auzit, primit. Stilul compozit, ca şi în amintitul roman antecedent, este al timbrului propriu, atractiv, şi vom constata cum planurile interferează, între relatarea strict reportericească, cea memorialistică şi cea a intervalelor atmosferice, curat epice. Introspecţia se împleteşte cu retrospecţia, într-un puzzle cinematografic.... De fotografii mişcate, uneori cu încetinitorul, ori accelerate, ca nişte „arătări" ale stihialului teluric, eliberat prin naraţie. Istoria trăită revine coşmaresc, când se evocă avatarurile din totalitarism... A scrie, este tensionat a retrăi, astfel cathartic.

Alternanţele perspectivelor, contrapunctate de personajul-cheie, (cognomenul) Anamaria, sunt impregnate de un lirism redat epistolar, iar Cornel Nistea îşi agită cu brio procedeul psihanalitic, direct operant, dinamic, între ipostazele subtile ale iubirii şi convieţuirea patetică, în „contextul" absurdistanizat(!) al politicii, indiferent de „locul" acţiunii": toate converg spre un receptacol al omului interior, se întorc, ca nişte siaje (ca text), la originea „vortexului" originar, a Cauzei cea care îşi resoarbe... efectele... Se poate spune că Nistea are ştiinţa de a îşi controla stările metafizice, de a le reasambla cu ingenuitate şi arta praxis, modus vivendi, arta de a trăi, cum definea Pavese însă în altă paradigmă. Singurătatea în mulţime, aşadar, este una cu totul diferită, este cea a dizidenţei insului structural chinuit de Monstrul Istoriei, de urâtul Hiatusului dintre omul-om şi omul răzmurat, cum splendid zice un colind maramureşan. Romanul este, ca discurs, al „efectului fluture", dar şi al ieşirii din labirintul subliminal, prin epifania noicană, post Platon (...) a Fiinţei; unul post-existenţialist, *al unei traume induse din social*, revenind mareic, sau ca izbucurile mocirloase; nămol bandajat, uneori vindecător (?) – dintr-o memorie freatică tot mai retrasă; necesitând submersiuni virtuale, tot mai epuizante, de unde acele sus-invocate expertize ale *criticii legitime*. Cele mai seismice îmi par a fi evocările frustrării sufocante, alienante, ale „epocii" ceauşescu, cu toate nemerniciile ei, mancutizante pentru individ şi mulţimea lui... Gustave Le Bon. O mulţime cu comportament halucinat feminin. Mostra din Păunescu este relevantă: *„Avem şi puşcării, avem şi libertate/ Poporul să trăiască în sfânta demnitate"*… Care demnitate să nu o dorim nici duşmanului! ...Ca să închei vesel (ca la Săpânţa) – ne amintim odată cu Nistea unul dintre cărămizile monstruoase ale acelui: „Iubiţivă pe tunuri"... Într-adevăr, Emanaţia (Homo emanatus) – asta face şi mai abitir – agonic decât ieri: se suspendă, doar că nu se bălăngăne, deoarece este înscenată. Histrionică şi ...transcendentă, cum s-ar zice, la groapa cu furnici, dar nu chiar, la groapa comună a... metafizicii, dar nu prea Ce tragism exotic!... Cu o mică abatere, pseudo-subversiv, ca întreaga „operă" a ăluia: „Iubiţi-vă pe bunuri"!. Vai, memoria marii duplicităţi şi servituţilor perverse-imunde, ce ne-au înjosit de sus în jos şi de jos în sus vieţile. *este încă şi mai dureroasă, mai înnebunitoare, decât realitatea trăită, suportată, ori disimulând minima rezistenţă, a sufletului, ca Om.* Cornel Nistea – oricât de colocvial pare a fi, este de fapt un (dintre noi) – „Mare singuratic"- după „ Delirul" „Vieţii ca o pradă"... şi altor profetice romane de nu demult.... El nu se lamentează, ci se exprimă, *voila*! Vă rog să citiţi, iar mie îmi promit a-l reciti, ieşit din acest frison... redacţional, eventual scuzabil, prin bunăvoinţa experţilor criticii noastre.... În acest terifiant „atac în bibliotecă", umberto-eco-ean. Prietenii ştiu de ce? Nu ştiu de ce veni gândul (spontan, la vernisaj!) – să fie oferită această carte mai puţin bătrânilor amnezici, şi mai mult tinerilor „actuali"! A ne reîntâlni, pe colateralele semiotice ale noii sale cărţi (parcă aceeaşi cu celelalte!) – cere, merită răbdarea: *nu a consumului de carte, ci a rafinatei confesiuni întru neuitare şi extracţie de noime înaltmorale*.... La ceas de seară... Cum era acolo, în Munţi, spontan (!) cerul înstelat asupra noastră. Şi Legea morală în noi, oarecum devoalată? Credem că Laolaltă.

Cum laudae

Eugen EVU despre

Românul global Florentin SMARANDACHE

"Sunt cu corespondenţa la zi, sunt cu iubirea la moarte"
Florentin SMARANDACHE

Florentin Smarandache s-a născut la 10 decembrie 1954, în Bălceşti (Vâlcea). A absolvit Şcoala Generală în Bălceşti (1961 - 1969), apoi Liceul Pedagogic (1969-1972), în Craiova, continuând la Rm. Vâlcea (1972-1974); diploma de învăţător; stagiul militar, cu termen redus, la Medgidia (1974-1975); a absolvit Facultatea de Ştiinţe, secţia informatică, a Universităţii din Craiova (1975-1979), ca şef de promoţie; obţine doctoratul în matematică (Teoria Numerelor), la Universitatea de Stat din Chişinău (1995-1997). În Statele Unite, urmează studii de perfecţionare în matematică, informatică şi educaţie, la Arizona State University (Tempe) (1991), Pima Community College (Tucson) (1995), University of Phoenix (Tucson) (1996); obţine şi un Masterat în informatică; studii postdoctorale la New Mexico State University (Las Cruces) (1998), University of New Mexico (1998, 1999), National Science Foundation (Chautauqua Pro-gram, University of Texas, Austin) (1999), şi Los Alamos National Laboratory (Educational Networking Support Program) (Gallup) (1999). În iunie-iulie 2009, lucrează ca profesor cercetător vizitator la Air Force Research Laboratory in Rome, NY, SUA, iar între 15 mai - 22 iulie 2010, ca profesor cercetător la Ensieta (Brest, Franţa). (….)

În perioada 1982-1984, a fost profesor cooperant în Maroc, predând matematicile în limba franceza (Lycée Sidi El Hassan Lyoussi din Sefrou). Revine în ţară, continuând activitatea didactică; profesor la Liceul "Nicolae Bălcescu", din Craiova (1984-1985). În anul 1986, nu poate obţine viza de ieşire din ţară, pentru a participa la Congresul Internaţional al Mate-maticienilor, de la Universitatea din Berkeley (California) şi face greva foamei; publică o scrisoare de protest în *Notices of the American Mathematical Society* (Providence, RI), în care solicita libertatea de circulaţie a oamenilor de ştiinţă; se interesează de soarta sa Dr. Olof G. Tandberg, secretar la Academia de Ştiinţe din Stockholm, care îi telefonează din Bucureşti. În perioada anilor 1986-1988, Inspectoratul Şcolar Judeţean Dolj nu-i mai acordă post, din motive politice, fiind obligat să supravieţuiască din meditaţii. În toamna anului 1988, obţine, cu greutate, un paşaport de turist pentru Bulgaria. De aici, trece în Turcia, unde cere azil politic. Este deţinut în lagărele de refugiaţi politici din Istanbul şi Ankara (1988-1990). Emigrează în Statele Unite ale Americii în 1990, unde lucrează ca inginer de software, la corporaţia Honeywell, din Phoenix (Arizona), specializată în calculatoare (1990-1995); profesor adjunct de matematică la Pima Community College, din Tucson (1995-1997); din 1997, este asistent universitar de matematică, la University of New Mexico (Gallup), în 2003 devine conferenţiar universitar, iar în 2008 – profesor universitar. Între 2007-2009 este Şef de Departament.(....)

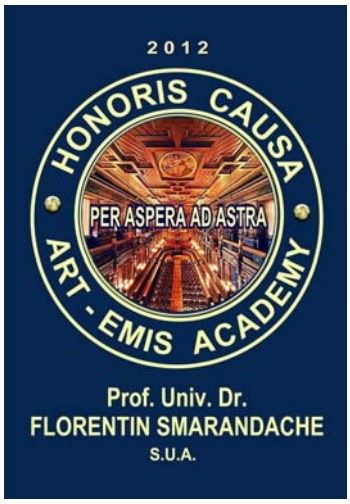

A editat, printre altele, o serie de opt *International Anthologies on Paradoxism* (cuprinzând sute de scriitori de pe glob, 2000-2013). A propus extinderea probabilităţilor clasice şi imprecise la

'probabilitate neutrosofică' – un vector tridimensional, ale cărui componente sunt submulţimi ale intervalului ne-standard]-0, 1+[. Din anul 2002, împreună cu Dr. Jean Dezert, de la Office National de Recherches Aeronautiques din Paris, se ocupă de fuziunea informaţiei, extinzând Teoria Dempster-Shafer la o nouă teorie de fuzionare a informaţiei plauzibile şi para-doxiste (numita Teoria Dezert-Smarandache: www.gallup. unm.edu/~smarandache/DSmT.htm).

În matematică, a introdus *gradul de negare al unei axiome ori teoreme* (vezi "geometriile Smarandache care pot fi parţial euclidiene şi parţial neeuclidiene", 1969, www.gallup.unm. edu/~smarandache/geometries.htm), *multi-structurile* (vezi "structurile Smarandache unde o structura mai slabă conţine insule de structuri mai puternice") şi *multi-spaţiile* (combinaţii de spaţii heterogene, www.gallup.unm.edu/~smarandache/ algebra.htm).A prezentat lucrări la multe Conferinţe Internaţionale de Fuziune a Informaţiei ori a Senzorilor (Australia – 2003, Suedia – 2004, SUA: Philadelphia – 2005, Seattle – 2009, Chicago – 2011, Spania – 2005, Italia – 2006, Belgia – 2007, Canada – 2007, Germania – 2008, Scoţia – 2010).

În anul 2011, a primit Premiul "Traian Vuia" al Academiei Române pentru Ştiinţe Tehnice, apoi Doctor Honoris Causa al Academiei DacoRomâne din Bucureşti şi al Universităţii Beijing Jiaotong (BJTU) din China, după ce, în 2010, i s-a acordat prestigioasa Medalie de Aur pentru Ştiinţă de la Academia Telesio-Galilei din Anglia.

Afilieri: membru al Societăţii de Ştiinte Matematice din România; Mathematical Association of America; American Mathematical Society; Academia Oamenilor de Ştiinţă Români; ARA; Poetry Society of America; Uniunea Scriitorilor Români; International Poets Academy (India); La Société Les Amis de la Poésie (Franţa); Association "La Licorne" (Franţa); Académie Francophone (Franţa); Societatea Română de Haiku; Academy of American Poets; Modern Languages Association (SUA); Centre d'Études et de Recherches Poétiques Aquitaines (Franţa); International Writers and Artist Association (USA); World Union of Free Romanians (Anglia); Free Romanian Writer Association (Franţa); World Academy of Arts and Culture (SUA); Liga Culturală Oltenia; East and West Literary Foundation (SUA); World Poetry Society (India); World Poetry Research Institute (Corea); Societatea Mihai Eminescu (Australia); referent la Zentralblatt für Mathematik (Germania).

Este cel mai longeviv, onorabil şi loial membru în Consiliul extern al Revistei noastre şi antologator al numeroase Anthologii paradoxiste internaţionale. Autor, în tandem cu Eugen Evu, al cărţii " Ziceri şi deziceri", excellent primită de critica literară. Deţine trei diplome de Excelenţă ale revistei Noua ProVincia Corvina şi AsCUS Provincia Corvina – preşedinte Ion Urda.

Interviu instantaneu

Constantin STANCU – Florentin SMARANDACHE
(fragment)

Mă simt cel mai bine în locul în care nu sunt

C.S.: De-a lungul vieţii, ce aţi considerat că vă lipseşte cel mai mult?
F.S.: Timpul, răbdarea.
C.S.: Ce aţi învăţat de la adversari sau duşmani?
F.S.: Lupta continuă.
C.S.: O întrebare clasică: ce înseamnă dragostea pentru dumneavoastră, la modul practic, de zi cu zi?
F.S.: Pasiune.
C.S.: Care sunt cărţile pe care le preferaţi şi de ce le preferaţi pe acestea şi nu altele?
F.S.: Prefer una pentru o perioadă, apoi mă satur de ea şi prefer alta…
C.S.: Care este locul în care vă simţiţi cel mai bine?
F.S.: Paradoxal… locul în care nu sunt.
C.S.: Ce înseamnă pentru dumneata gândul acesta: acum?
F.S.: Prezent continuu, format din trecut şi viitor.

Paradoxalia

Eugen EVU

Ziceri smarandacice

- În acel zel al lor de a-l căuta pe Dumnezeu, au dat de dracu'!
- De frică, cei mai mulţi sunt ahtiaţi după bani, ca de obiectul de lux al urii lor faţă de... bani??!
- Eva fiind din „coasta lui Adam", se cheamă că este de fapt fiica sa!?
- Chiar benevol, primul act sexual este un viol: liber consimţit.
- Dracul e peste tot, drăcoaicele mai nicăieri?!?
- Fă-te frate cu dracu ... Cu drăcoaica fă-te soră?!?
- Belirea mielului este un act duios al păstorului, cu pretenţii de sacru.
- Pragul de sus al durerii este de fapt cel de sus, dai cu capul şi înţelegi!
- Dacii erau, aşadar, d'aci? D'acilea?

Arhiva Hunedoara d'antan

Cenaclul braşoveano-hunedorean Poesis (1968) - un proiect ratat din faşă…

Cenaclul sindicatelor "Siderurgistul", în faţa teatrului Arta, azi Casă de cultură " condus de Neculai Chirică şi Iv Martinovici. S-a înfiinţat cenaclul Poesis al USR Braşov, grupare ce s-a destrămat, datorită luptelor intestine dintre „mentori", devenite publice.

Iv. M. şi N.C, erau ambii membri ai Filialei Braşov a USR. Invitat, primul din stânga imaginii, ofiţerul rezervist Radu Theodoru, om cu mentalitate cazonă şi post- Stalinist- dejistă. Între alţii: sus, din dreapta: Ionel Drăgănescu, Victor Niţă, Iv Martinovici, George Martin ş.a.

Rândul de jos: **Radu Theodoru,** Neculai Chirică, Const. Clemente,(de la judeţ), Victoria Pîrlea, George Martin, Ditta Matta, Eremia Ilcenco ş.a. Absenţi din imagine: Dan Constantinescu, Eugen Evu, Ioan Evu, Ion Macovei, Vasile Pop, Iosif Lupulescu, Stela Mioc, Mircea Moţ,Victor Isac.

Radu Theodoru (n. 17 ianuarie 1924) este un scriitor român, printre primii scriitori de după cel de-al Doilea Război Mondial, promovat de regimul comunist şi politician de extremă stângă (comunist), apoi de extremă dreaptă (membru fondator al PRM, de unde a fost exclus)

(Wikipedia: Radu Theodoru)

Diaspora română

Dumitru GĂLEŞANU (S.U.A.)

Hotarul celest

«Cum altfel? Totul e sensibil!»
Pitagora
(n. circa 580 î.Hr.- d. circa 495 î.Hr.)

Aici e versul meu –
un haló de mister
în trupul
fragil
al acestor simple cuvinte.
Aici e trupul meu –
la steaua înaltă
universul acest
răsărit dinainte,
ultimul
gând rezonând
într-un haló de mister
cu pământul fragil-al atâtor cuvinte.
Aici e versul meu,
la hotarul celest gravitând
sub formă de corp
şi – totuşi,
el nu este
sensibil un corp –
el chiar e sufletul meu
de-a verbului magie pătruns –
un haló acestor simple cuvinte.
Aici
e sufletul meu
împletind bucle temporale
între himere de plumb şi-aduceri aminte,
iar în fundal e vecia –
acest cuprins-necuprins,
între inocenţe de muguri şi oseminte –
ah : strigăt-al meu abisal
fără cuvinte!

Poemul comentat

Eugen EVU

ALFAbetarul astrogramic al lui Dumitru GĂLEŞANU

Ars poetica lui Dumitru Găleşanu este eminamente cea a Semnificaţiei-esenţialităţii (**Însemnele materiei**), una în registru enunţativ-non-ornamentic fără metafore, cheia labirintică fiind oferită parafrazic-iniţiatic, fără echivoc lecturii, în manieră eseistică:

"*În/ aparenta/ dezordine/ universală/ între/ linii/ spectrale/ dispersate/ spre roşu,/ în clepsidrele timpului –/ ne risipim fără de limită: într-un* ***prezent*** *absolut."* (**Alfabetul materiei**). Spaţiul-timp cosmic este el însuşi sieşi principiu ordonator absolute, autoreplicant (?), reciclatoriu? Iată "efectele Coandă" ale unei astfel de poetici interferînd clarvizionar cu orizonturile astronomice, latente în nadirul stării imaginative, feerice, magice. O poezie care te determină să o întâmpini – psihanalitic – tot poetic! Atribuim această empatie, Divinului. Cum am mai făcut, mă rezum doar la un singur poem, ca parte, în care, cititorul va constata, este reflectat Întregul. Da capo, aşadar, ceea ce am numi "coparticipare afectivă" din sorgintea clasică a binomului autor-cititor; enunţul e certitudine raţionalistă, "prezentul absolut" fiind ceea ce numim spaţiul-timp, continuum-ul ACUM. Avem aici un poet astrofizician! *"Între/ multiple forme de-a fi,/ se pot (încă) vedea/ generaţii/ întregi/ de arhaice stele –/ la miliarde ani-lumină în infinitatea materiei/ giganţii masivi încolţind orizontul gândirilor mele"... (idem)*

Poetul acestui ACUM concentrat ca **îngândurare**, prin starea aparent poieion, însă una mai degrabă nous, încearcă prin discursul etajat, scarat, fractalic cumva, puntea între emisferele cerebrale pe care două dimenisuni (dualul) – tind a se echilibra, recalibra, spre a nu "speria revelaţia". Poetul este astrofizicianul care în vechime era magician, ca şi mai "recent", asiro – babilonienii; textul este hologramic, analogiile macro-microcosmos sunt generos-explicite, prozopoematice: *„În orizontul de particule/ (dinlăuntrul sferei : "universul văzut")/ în logica einsteiniană visând reîntregirea,/ cum dintr-o noapte-adâncă/ mă-ntorc (în)spre mine din alteritate,/ în alfabetul materiei incesibile încă,/ prin manuscrise galactice – bosonii gauge şi forţa*

culoare/ respirând inedite impulsuri/ primare,/ bucle temporale răsucind/ în cochilii/ de uitare,/ cu vieţile lumilor/ aprinse pe rând (...), de-o eternitate./ În grădina virtuală..." (ibidem).

"Grădina semantică" a poetului, este virtuală, conceptele strictu-sensu, enumerate astfel, fac din poem lecţie rece, despre ceva care dintotdeauna, paradoxal, a înfierbântat omul contemplativ, gânditorul; … Gnostic-alchemic, apoi ştiinţific-cartezian, minţile noastre în misterul Nopţii lui Novalis; Cerul înstelat, cu miriade de scânteieri, unele fiind ale unui "cimitir răsturnat", cum scria careva, remember şi Eminescu: "La steaua care-a răsărit/ e-o cale-atât de lungă/ că mii de ani i-au trebuit/ luminei să ne-ajungă"… (Einstein probabil din aşa ceva s-a inspirat privind relativitatea !?). Buclele temporale sunt cochilii (virtuale), spiralic răsucite, ai zice în "oasele de sepia" Montale-iene ale Cuvântului poezic, înfiorat, însemnul eternităţii (spirala), încremeneşte mişcarea în mineralitate; iată cum analogiile, fără împodobiri hermetice, sunt cele ale "delirului de suprafaţă", adieri de briză, ale tălăzuirii daoiste, ale transcedentalului frust exprimat, filosofic şi sentenţios, neo-socratic. Cum s-ar zice, textul *conţine informaţie stocată dens*, oferită doar pretextual în grila poetică. Puntea dintre emisfere, cum spuneam, se leagă, se recalibrează, pulsatorie prin verb şi fascinantă prin revelaţie a gândirii în sensurile ei visătoare… Explorarea de acest tip este aşadar nu una reductiv-intimistă, ci una a corelaţiilor fiindului, între psihic- animus- anima şi… (androginul platonic), Marele Anonim blagian, remember "Diferenţiarele divine" ş.a.. Dumitru Găleşanu este un liric livresc, impregnat de raţiune, evitînd delirul abisal, Hegelian, ca discipol al *reînţelegerii* paradigmelor acestuia, unul ce ne caută prin poezie, ci nu prin textul allegoric, ni se comunică relativ cu acalmiile celui sigur pe ce spune, pe ce ştie; comunicarea de acest tip este empatică şi de regulă atrage magnetic percepţiile. Aşa cum deja deschide acest poem cartea, autorul ei are darul-harul de a ne cuceri prin comentariul-semiotica sa clară, limpede, fără "capcane "…

Dumitru Găleşanu este aşadar al rostirii în modernitate, a marilor algoritmuri cosmice, de unde "efectul magic" al…certitudinii, fie ea în ecuaţia Absolutului Acum: cogito (ergo sum)… Sinele lui Unu este fractalic în Sinea Lumii, Materia. Cum scrie într-o epopee: "parte-din, **sau treimea de zeu din om. ("Enuma Eliş"**, **"Ghilgameş"ş.a.).** Ne vom lăsa seducţiei întregii cărţi, "nou-testamentare", cu bucuria de a constata ontologic şi axiologic, ceea ce poetul însuşi, fără inhibiţii, ci DIN BUCLA DE TIMP de dinafara Duratei (Inefabilul), -îl reconsideră pe omul Hegelian, dar şi Hedeggerian, al Fiindului, Fiinţei, Sinei, itinerariului spre Sine. (Altfel scris: SFERICUL (ca text – metatext), Anima- Animus, în ordinea hermeneică, via euristică… Poate că în noima liricii revelatorii, se simte un gol de eufonie, de incantaţie, de stare ce dintotdeauna îmblânzeşte (orfic), sufletul omului. Însă poetul ştie de ce nu, de ce da, de ce astfel, ci nu altcumva… Cât priveşte dicţionarul strict filologic, este evident că Dumitru Găleşanu aparţine unui spaţiu suprasaturat de informatizare, de unde riscul nostru de a modifica conceptele, inclusiv al aceluia antic, al analogiei Universului cu o Carte; de fapt o hologramă, neh ? (v. "Manuscrisele galactice", ş.a.) Se pare că omul actual precipită un om modificat, aş risca spunînd "OMUL REACTIVAT", recuperator de remanenţele (măcar) unei fiinţei originar telepatice… Interconection… Dar să nu ne temem, deoarece s-a spus: *"Spiritul este cel ce se agită în om"*... Sigur, un poem- cheie nu deschide cu adevărat labirintul, ci doar îl prefigurează. Las cititorilor această aventură. La urma urmei, Mater-Materia- Matricea, suntem noi. Cum ştiau sacerdoţii barbarilor, cum aflară geniile inventicii şi artelor, via Homo religiousus... În binar, în dualitate, în ambivalenţă, (v. Mircea Florian), – cu speranţa revelaţiei teandrice, de care vorbesc un Konrad, un Carl Popper ş.c.l.

Materia,/ ambivalentă stare/ sub impulsuri primare,/ în dragostea ei arzătoare…(s.n).

Coincidentia oppositorum, atracţia contrariilor, etc. Găleşanu este impecabil antrenat în această zonă a cunoaşterii revelatorii dintre fiind şi nefiind. Iată un enunţ din lumea ce îl atrage (şi ne atrage!): "omul este particulă, undă şi vibraţie"… Adică un "system bioenergetic DESCHIS"…(s.n.). Există şi particular neutrino, practic irepresibilă, penetrantă în materie…Conceptele…metamorfozele…limbajele… Îi aminesc poetului prieten din departe - aproape al Limbii Române "iar ca sentiment un crystal" (Odysseas Elitis). Cum dixit *Hegel: « Însă*

numai conceptul, gândirea este forma în care [...] poate fi exprimat absolutul şi în care el şi este, aşa cum el este în sine. »

Observaţie: dispunerea textelor în *forme clepsidrice*, este semnificantă inclusiv grafic, sugerînd şi prin formă, acel panta Rhei apheyronic, în transit prin materie, fluxul (spiralic) continuum spaţiu-timp, dincolo de ACUM-ul perceput omeneşte, ca durată.

Poeme pascale

Ion MUREŞAN

Înviere

Brusc s-a-nserat. În sfeşnic lumânarea
Pocnind se-aprinse singură, din nou.
Trei zile l-am vegheat sub răsuflarea
De somn ce-n somn e somnului ecou.
Şi între pleoape strâns ţineam mormântul:
Roşie stâncă spartă-n sur dreptunghi.
Romanii-ntre măslini dormeau urându-l,
Stând ghemuiţi cu capul pe genunchi.
La vremea cântului de miruire,
Ne-am pus cenuşă-n cap şi-am plâns amar:
„O, suflete, durere-i peste fire
Când părăseşti al trupului hotar!”
Şi stânca a prins apoi să vălurească,
Uşor, ca apa râului în munte,
Şi-un trup de abur a-nceput să crească
Din piatră, ca ieşindu-ne din frunte
Furnici de foc peste furnici de rouă.
Şi El a fost, n-am umbră de-ndoială,
Venind spre noi a spus doar„Pace vouă!”
Şi cerul tremura, ca o petală.

Mihaela MALEA STROE

Peisaj în bătaia … Inimii

Ispitei rănii se dedă copilul,
Prunc preacurat pe mirişti alergând.
Sub geana lui se odihneşte cerul
Şi stele-nmugurite are-n gând.
În frăgezimea tălpii-s încrustate
Trei visuri, şapte basme, nouă flori,
Dor de amurguri, dor de răsărituri,
Un şoim, o stea de veghe, trei păstori.
Din umbra lui, lumină se înalţă –
Poveste-n zbor de înger jucăuş
Şi rouă dimineţii îl alintă
Când îşi adună palmele căuş.
Adânc privind, citeşte rostul lumii
– de unde vine, încotro se duce –
Iar paiele şi spinii de pe mirişti
Sunt primele piroane-n tălpi, pe cruce.

Nicolae BĂCIUT

Ochiul lui Dumnezeu

Poate nu sunt eu acesta,
poate aceasta
nu-i umbra mea,
tocmai când trec
peste ape,
ca şi cum aş sângera
din rănile închise,
în care-ai stat cândva.
Poate că nu aici e Babilon,
poate că acesta
nu e sânge,
ci cuvântul meu
când plânge,
din ochiul lui Dumnezeu.

Frankfurt am Main, 13 octombrie 2012

Emil BOTTA

Întunecatul April

Să mă refugiez în cortul pădurii,
Întunecatul April este pe urmele mele,
zornăitoare lanțuri tîrăște
și un cuțit în mîini să mi-l înfigă în coaste.
Cai verzi, purtați-mă repede ca fulgerul,
izbăviți-mă de rău, de harapnicul groazei,
mi s-a făcut părul măciucă,
pielea e o năframă de sînge,
fuga, fuga
plin ploaia de sînge, ud leoarcă,
doar voi ajunge la sfîntul așteaptă.
Ia-mă la tine în trib,
îi strig ca din gură de șarpe,
dă-mi simbrie amară, amară,
fă-mă calfă de înger, zelosul tău scrib.
N-am defăimat niciodată amurgul și tăcerea
care sosesc hămesite din peșteri, din grote,
dar acum le insult și iară și iară le strig:
Vulpilor, vreți să-mi las pielea pe-aici, amanet?
Și Întunecatul April se face
mai subjugător, mai tiranic,
acum mă va lua în primire năstrușnicul alai,
acum îmi va săgeta cu o floare umărul
și-mi va porunci laconic: stai.

Zoon Paradeisos

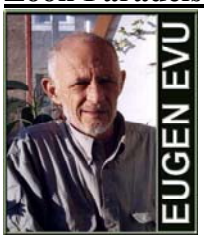

Eugen EVU

Neo baladă Villoniană

Ah dintre arte scrise ca visate
EA, poezia-i curva lumei toate
Vorbii cu-ai mei convivi de-odinioară
Ce-s oarecum din stigma suicidară
Mascat suspans pe lui Iacob scară
Suind şi coborînd, crepusculară
Ca-n metatextul clar- obscur, o fiară
Din stihiala şi tentaculară
Fractalia. Mormintele le ară
Şi numără cohortele de gropi
Invers spre hermeneia cea cu popi
Prospere clone de orbeţi ciclopi
Precum escrocii farisei mangopi
Destinul ei e-al sumei de ţipenii
Ce bântuie umanul din milenii
Nebuni şi idoli, suicidare genii
Şi-al cărnii-i cel al cărţii, pe potrivă
Stigmat şi moşate, foamea de colivă
A Însăşi Morţii, cea exaustivă
Ori cea de sine lacomă. Genune
Căzută de la zei, diversiune
Hidoasei Stirpe, avatari şi rune
Conteinere cu ochi compuşi, de muscă
Precum în stele-n putrida moluscă
Fricoşi cu duhul, deci murind bogaţi
Soteriologi nezdraveni, dezaxaţi,
Sacru-n profan căzut, al Epopeii,
Suind din iad să îşi beleasică mieii-
Schizofrenia-i legătura cheii
Ce răsucită-n mii şi mii de forme
Deschide-n Haos porţile abnorme
Ale Terorii-n wagner şi în brahms
Căderea-n sus, reptilian balans
Ca dogmatrine, merde, mes-enfance!
-la chute dans le temps...
Spăimoşi cu duhul, deci în duh bogaţi!
Prudenţi, deşi sunt morţi prin calendare
Toţi dracii învierii următoare
- La chute dans le temps

Ci nu de poesie-am scris, ca sens,
Ci de politichia, fuga-n contrasens.

Hora sublunară

Cuvântul, cel gândit- visatul ştie
Ce uită Eul, ca să reînvie?
Îngânduratul suflet care sum
Îngreunat duratei, fructul ca parfum,
Ca parte din întreg indivizibil
Anume-ascuns în sacrul viu Acum
Ocrotitor ne doare invizibil.
Materia transcende primordială
Feerică, lumină-n pielea goală
Cea a Splendorii, pururi Virgo
Mială
A Mielului jertfirii, pastorală?
O, al durerii prag de sus ni-i Vama
Care suspendă-n nebunie teama
De-a nu mai fi, divin- energograma ?
O, cine suntem, sumum, prin durate,
Bucle de timp sinergic îndurate
A nu se stinge golul cel flămând
de Sine, rostogolul delirînd ?
AICI, în norul de splendoare, aurură,
Din milenara matrice-şi imploră
Sacru-n profan prin lume Devenirea ?
Scarat interiorul Genom. Horă
Luminii Visătoare-i Omenirea
Captivă-n empatia Sinei, Firea?
Orbite-n transă interconectate,
Gygaorgasme-n eoni spirlatate
Nasc universuri spre a le distruge
Să iar renască ordini vinovate
de a renaşte din sacrificate
Ordalii? Curcubeie conjugate
Regenerînd prin suicid! Scarate,
Materii, Moşul- Roşul care fuge
Spre paradisul paradox a toate !
Cel preaiubit te ia în stăpânire,
Cel venerat fanatic te devoră :
Energofagul patos ca iubire,
Spre sine-nfometata cărnii floră
O-ntoarce-n sfânta spaimă,
Să-L admire
Prin oglindire, vis pe-al Nopţii, mire
Descins din cer spre reîndumnezeire?
Ştiinţe, religii, arte? Dor de moarte
A seminţiei Lor nemuritoare
Căzută-n lume. Veghetoarea Parte,
Treimea cea de zeu din om, ca soarte:
A nu pieri De-Sinea-Născătoare?

O, Mater Dolorosa, Mama Geea!
Înger căzut a se-nălţa? Femeia
Pe Fiii Cerului şi-ai Pământimii
Duali, din răstignirea de Lumine?
Cuvântul, cel gândit- visatul ştie
Ce uită Eul, ca să reînvie?
Al Devenirii flux-reflux, Treimii
Zburatul, Sacrul Cogito-i stihie ?
Denevăzutei noastre-origini, scrie
Cu cimitire constelate-o mie
A vieţii Carte-n lumea Albăstrimii...
Tu, Lună, sora noastră-n Galateea
Visării, ca trezire-n Claruri? Fie !

Oximoron (pe stil vechi)

- unor se-curişti şi cameleonilor-sconcşi

Au, numai Adevăru-i, singur Sfântul !
Non-absolutul, cel ce nu-i al urii,
Nici fricii-n vis şi veghe-n Legământul
Cel ce nu-i orb-de-sine,-al Creaturii.
Reînvăţat prin leacuri fără leac,
Mulţimilor dat surogat de hrană
Căzutul logos, săltăreţ brotac
E al întunecimei mincinoasă strană
Din psiho-mlaştini sar băltacii-n salturi
Nici cât la subgenunchii omenimei
Zburătăcindu-i, mincinoase-nalturi,
Pe toţi cei mâncători de carnea crimei
Prin dogmatrine, utopii, himere…
Minciunii-n lume răgetul nu-i piere…
Al ipocritei, cea din stigmă, Dracul
Îşi face şi desface-n pace veacul
Maimuţa ştie… Afle şi săracul
Cu duhul, bogăţia lui nebună
Numită cinic veche-nvăţătură
E steagul înjosirii. Spart li-i sacul
Din care darul- haru-l pradă OAC-ul !
Eheu, fugaces sacrul din profan ?!
Minţirea, cea de sine ! e păcatul
De-o moarte. Colectivă. Necuratul
Aşa răzbind, să-şi facă leatul.
Un Substitut râios ! O târâtură
Neînstare a Iubi, decade-n Ură…
Principiu-atavic? Cine - vinovatul?
: din bălţi, orăcăind, e-ternocratul…
Auzi cum Spurcăciunea, crăcănatul
Îţi behăie, sub răsucite turle
Că El e… adevărul. Nu-l lăsa să urle !
Retro Satano, gol sau în sutane!
Yahuooo punct ro ! Mârlane !

10 Mai 2013

Puntea neolatină

Piera ROSSI CELANT
Italia

Rose rosse

Le mie rose rosse
Van candendo
E tu bisogno di parlarti
Di dirti
Quant'e lunga la mia sere,
Sere di te
Nella tua indiferenza.
Ho capestato
Il pudore
Delle mie labbra
Vanamente
Supplici.

Silenzio

Una voce morbida,
Sensuale
Mi chiama...
Dirmi vorrebbe
Infinite cose.
Ma e la foza
Della sua dignita
A farla tacere.

In memoriam

George ŢĂRNEA

Demascare

- ecologică, preventivă, obligatorie -

Eu ştiu ce vă trece prin cap
şi cam pe unde vă duce gândul
dar nu e bine, nu e frumos
nu e igienic, nu e moral,
nu e plăcut şi
- mai ales -
nu e rentabil.
Mai degrabă memoraţi
ce scrie
pe tăbliţa emailată
de la intrare -
„Doppo l'uzo
Tirare in manigla!"
... şi spălaţi-vă pe mâini,
înainte de ieşire!
Puturoşilor!

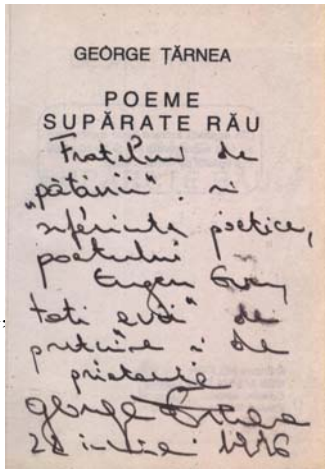

Dosare desecretizate

BADIU Iancu

Din istoria haţegană în regimul comunist (1944-1965)

Biserica Baptistă

Comisariatul de Poliţie Haţeg raporta la 11 august 1945 Poliţiei de Reşedinţă Deva că pe raza sectorului exista *„secta religioasă baptistă*" cu 117 suflete. Totalitatea membrilor se compunea din ţărani români, foşti de religie greco-catolică, colonizaţi pe raza acestui oraş imediat după Primul Război Mondial, din comuna Lunca Cernii de Sus şi de Jos. Conducătorul „sectei" era ţăranul Ştefoni Iovu, predicator. Ei erau caracterizaţi ca fiind ţărani paşnici, nefiind periculoşi pentru siguranţa statului, dar erau strict supravegheaţi pentru a se constata orice activitate îndreptată împotriva intereselor statului.

Casa de Rugăciune Baptistă din Suseni, Haţeg

O „Dare de seamă" a aceluiaşi comisariat menţiona că în luna septembrie a anului 1945 a avut loc o adunare religioasă a *„sectanţilor baptişti*" din Haţeg.

Într-o situaţie de la Biroul de Securitate Haţeg din 1948, se arăta că în oraşul Haţeg existau 167 baptişti, în plasa Haţeg 773, în plasa Pui 146, în satele din plasa Sarmizegetusa existau 322 baptişti, pentru întreg sectorul existând un număr de 1095 baptişti.

Miliţianul Işfănescu Iosif, printr-o „Notă informativă" adresată Biroului de Securitate Haţeg, în decursul anului 1949, semnala că la domiciliul lui Cenuşe Catincea din Haţeg, str. Suseni, de religie baptistă, se adunau în fiecare seară mai mulţi baptişti pentru a discuta despre reţinerea soţului ei, predicatorul Cenuşe. Tot aici veneau şi „*persoane streine de localitate prezentându-se ca predicatori baptişti şi care dorm tot la numita Cenuşe Catincea, acestea promiţând că-i vor scoate soţul de la închisoare prin intervenţia lor pe care o fac în alte părţi*". Membrii sectei baptiste erau caracterizaţi în felul următor: „*După cum se ştie că aceşti Baptişti duc o politică contrară regimului nostru de Democraţie Populară, sar putea întâmpla ca prin aceste adunări pe care le fac noaptea, să pună la cale diferite planuri şi intenţii mârşave contra regimului nostru*".

După o „Notă informativă" din 25 aprilie 1950, credincioşii cultului baptist din Râu de Mori, au luat iniţiativa pentru ridicarea unei case de rugăciuni. În acest scop s-a format o „colecţie" la care credincioşii cultului baptist au contribuit cu lucruri, care în ziua de 1 aprilie au fost valorificate în târgurile din Haţeg, încasându-se suma de 8000lei. Sub conducerea baptiştilor Dumbravă Beni şi Dilertea Miror, la 2 aprilie 1950, s-a organizat o serbare care a constat în rugăciune, cântece bisericeşti, poezii. La această serbare au participat 150 membri ai cultului baptist şi 30-40 locuitori din satele Râu de Mori, Clopotiva, Ostrov, Sânpetru.

Circumscripţia de Miliţie Haţeg comunică Biroului de Securitate Haţeg la 13 iulie 1949, o „Notă informativă" după care: „*Circulă un zvon care emană dela adunările Baptiştilor în sensul că în URSS într-o oarecare regiune aproape de Moscova a fost o ploaie de stele, cu care ocazie au fost nimicite câteva oraşe. Se spune că această ploaie este bătaia lui Dumnezeu pentru că ruşii vreu să distrugă credinţa Domnului din întreaga lume. Şi că aşa se va întâmpla în toate ţările care urmează linia URSS-lui care vor să distrugă biserica Domnului, că acestea de acuma sunt semnele de pedepsire ale Domnului peste ţări unde se găsesc la conducere comuniştii şi că din Serbia va izbucni un mare război*".

O „Notă informativă" din 14 ianuarie 1950 de la Biroul de Securitate Haţeg arăta: „*Suntem informaţi că secta religioasă baptistă din comuna Răchitova, jud. Hunedoara, pentru a-şi mări numărul de membri în cursul lunei Februarie a.c. va face o manifestaţie prin comună o adunare, care va avea muzică, iar tot atunci va fi şi o serată cu piese în stilul acestei secte*". La această

adunare urmau să participe membrii cultului baptist din comunele înconjurătoare, iar veniturile din serbare urmau să fie folosite pentru ajutorarea copiilor săraci din orfelinate. Măsurile luate erau: *„S-au pus agenţi informatori pentru a se urmări această sectă şi care evenimente se vor raporta de noi la timp*".

Informatorul „0.3336", raporta la 28 august 1950 la Biroul de Securitate Haţeg, că în seara zilei de 26 august, „*secta religioasă baptistă din comuna Băuţarul de Jos raza acestui post de Miliţie, au botezat în apa Bistra un număr de 13 persoane*". În ziua de 27 august avusese loc o nuntă două persoane din această „sectă", la care participaseră peste 200 de persoane din regiune şi din judeţul Severin. Seara, la orele 20, când în gara Boiţa o parte dintre nuntaşi „*au început să cânte din gură şi cu muzica rugăciuni, care imediat sau luat măsuri de noi şi au fost opriţi de a mai cânta*".

Biserica Penticostală

Într-o situaţie de la Biroul de Securitate Haţeg din 1948, se arăta că în oraşul Haţeg existau 67 penticostali, în plasa Haţeg 293, în plasa satele din plasa Sarmizegetusa 33, pentru întreg sectorul existând un număr de 326 credincioşi penticostali.

O „Adeverinţă" dată de Asociaţia religioasă „Biserica lui Dumnezeu Apostolică" zisă şi „Penticostală" din România cu sediul la Bucureşti, str. Ecat. Boz Ilescu nr. 155, se consemna adunarea credincioşilor penticostali din comuna Haţeg în casa privată a lui Murar Nicolae, str. Teilor. La adunarea care a avut loc la 31 ianuarie 1948, la acest sediu din Haţeg, Murar Nicolae şi Cozmescu Adam, au afirmat că „vine sfârşitul lumii" şi au cerut celor prezenţi să se pocăiască. Ca urmare ei sunt arestaţi pentru „*răspândire de zvonuri alarmiste, contrare ordinii statale*" şi Parchetul Tribunalului din Haţeg îi trimite în judecată conform articolului 327 din vechea constituţie în vigoare, care spunea: „*pedeapsa închisorii corecţionale de la 3 luni la un an, se aplică şi aceluia care ar propaga doctrine religioase contrare legilor Statului sau instituţiilor sale, care prin practicile lor rituale, sunt contrare ordinii publice sau bunelor moravuri*". Cultul penticostal era recunoscut pe baza deciziei Ministerului Cultelor din 8 august 1946, având libertatea de a practica liber actele de cult. Între timp la 27 februarie 1948, intră în vigoare noua constituţie, în care articolul 327 avea următorul enunţ: „*Oricine, prin orice mijloace va întreprinde sau va încerca să întreprindă o acţiune împotriva formei de guvernământ democratice, aorecum şi oricine, prin orice mijloace va agita sau sau va încerca să facă agitaţiuni, din care ar putea să rezulte un pericol pentru Siguranţa Statului, se va pedepsi de la 1 an la 5 ani închisoare corecţională".* Prin sentinţa Tribunalului Deva, inculpaţii sunt condamnaţi la 7 luni de închisoare, pe baza noii constituţii, pentru acţiuni împotriva ordinii satului, deşi au fost trimişi în judecată pentru propagare de doctrine religioase, pe baza vechii constituţii.

Conform unei „Note informative" a Postului de Miliţie Boşorod din 17 iulie 1949, membrii sectei penticostale din această comună în număr 10-25, au început să se adune în serile de marţi, sâmbătă, duminecă în casa lui Crinoaie Ilarie. Aici „*într-un beci fac rugăciuni şi cântece religioase până seara târziu ora 1 noaptea*".

Circumscripţia de Miliţie Haţeg comunica Biroului de Securitate Haţeg la 12 iulie 1949 că „*în cartierul romilor din Haţeg se ţineau adunări ale sectanţilor adventişti şi penticostali. În timpul nopţii în aceste adunări sunt discutate chestiuni dăunătoare intereselor statului. Elementele care iau parte la aceste şedinţe merg la ţară la lucru cu care ocazie propagă superstiţii în rândurile populaţiei ţărăneşti. Şedinţe asemănătoare se ţin la Balomir precum şi la Sântămărie-Orlea".*

Biroul de Siguranţă Haţeg, raporta la 18 mai 1948 la Serviciul de Siguranţă Judeţean Deva că a fost întocmit un dosar personal conducătorului sectei religioase „Biserica lui Dumnezeu Apostolică" din sector. În urma presiunilor făcute asupa sa, „*susnumitul nu mai desfăşoară o activitate aşa mare cum a făcut înainte, aceasta dela data de când a înaintat o adresă din care rezultă că cere anularea tabelului cu membrii înscrişi în această sectă pentru că nu mai funcţionează*". Supravegherea activităţii sectei continua şi orice constatări pozitive urmau să fie raportate.

În timpul unei descinderi a Poliţiei Haţeg din 31 ianuarie 1948, la domiciliul predicatorului Moraru Nicolae din str. Ţigănimei, au fost găsiţi, conform unui raport adresat PCR Haţeg, „ *între mulţimea rătăciţilor şi pe numiţii Morar Iosif din Comuna Sibişel, jud. Hunedoara, care mi-a comunicat că este membru P.C.R. a Plasei Orăştie şi Creţu Dumitru, domiciliat în comuna Gătaia, jud. Timiş Torontal, fost cu domiciliul în Braşov, care a activat ca membru de partid în celula II, CFR Braşov*".

Martorii lui Iehova

La 12 noiembrie 1951, Direcţia Generală a Securităţii Statului Regionala Hunedoara Deva, cerea DGSS Raionul Haţeg: „*Pentru cunoaşterea şi urmărirea activităţii activităţii Jevoviştilor aflaţi liberi, se dispune ca până la 15 decembrie 1951, să se facă două recrutări în mediul lor*". Pentru redactarea unei sinteze anuale în problema „Martorii lui Jehova", trebuiau atinse următoarele puncte:

1. Care a fost schema de organizare a iehoviştilor până la 3 martie 1951, stabilită în urma anchetării lui Stolojenescu Iancu
2. Care sunt elementele ce desfăşurau activitate organizată şi în ce comune
3. Care este situaţia pătrunderii informative în mediul iehoviştilor, câţi informatori calificaţi şi necalificaţi activau.

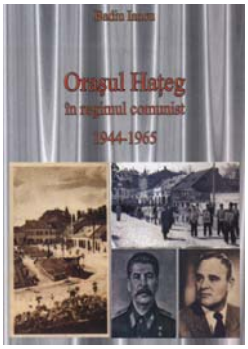

Securitatea din Haţeg reuşise să recruteze un informator în rândurile martorilor, care redacta note informative referitoare la activitatea acestei secte. O astfel de notă informativă, redactată la 10 decembrie 1951, arăta că „sursa" fiind la Bucium, în casa martorului Coaşa Iulius, a văzut cum acesta a intrat în cămară, de unde a luat mai multe cărţi pe care le-a pus într-o ladă. Nu după mult timp a venit Tonelescu Petru a lui Adam, din comuna Vâlcelele Rele, căruia Coaşa i-a dat o „scriptură". Acelaşi informator raporta la 25 noiembrie 1951, că Sofia Gavrilescu a lui Chiţa din com. Vâlcelele Rele a plecat la Ocolişul Mic pentru a aduce o „scriptură" pe care a împrumutat-o martorului Ştefan Ioan.

(fragment din monografia „Oraşul Haţeg în regimul comunist (1944-1965)" de Badiu Iancu).

<u>Pleiadicii</u> (I)

Romul MUNTEANU - O viaţă trăită, o viaţă visată...

Romul MUNTEANU (n. 18 martie 1926, Călanu Mic, Hunedoara - d. 17 martie 2011, București) a fost un critic, istoric literar și editor român. Urmează studii la Facultatea de Litere de la Universitatea din Cluj, între 1946-1950. Și-a început activitatea didactică la Cluj, unde după încheierea studiilor universitare a devenit asistentul profesorului Dimitrie Popovici, în 1950, și a continuat-o la București, la Institutul Pedagogic și apoi la Universitatea din București. Teza sa de doctorat, *Aspectele și dimensiunile iluminismului românesc* a fost susținută în 1960 la Universitatea din Leipzig. În perioada 1957-1961 a fost lector invitat la Institutul de Romanistică din Leipzig. Profesor de literatură comparată la Facultatea de Litere a Universității din București, a publicat numeroase monografii, studii de sinteză sau culegeri de eseuri. Din 1970 pînă în 1989 a fost director al Editurii Univers, unde a contribuit la unul dintre cele mai interesante proiecte culturale postbelice, și anume la crearea unei „biblioteci universale" în limba română, reluînd un ideal drag lui Ion Heliade Rădulescu.

Volume publicate

Contribuția Școlii ardelene la culturalizarea maselor, EDP, 1961; *Brecht*, monografie, Ed. Univers, Buc, 1966; *Noul roman francez*, Ed. Univers, 1967;*Farsa tragică*, Ed.Univers, 1970, Farsa tragică. O poetica comparată a teatrului absurdului, Ed. revizuită, Editura Pro Humanitate,

1997; *Literatura europenă în epoca luminilor*, 1971; *Profiluri literare*, Ed. Univers, 1972; *Jurnal de cărţi*, I-IV, 1973-1978; *Cultura europeană în epoca luminilor*, Ed. Minerva, 1974, ediţia a doua *Metamorfozele criticii europene moderne*, 1975; *Lecturi şi sisteme*, 1977; *Jurnal de cărţi*, II, 1979 *Clasicism şi baroc în cultura europeană din secolul al XVII-lea*, vol I-III, Ed.Univers, 1981-1983; *Jurnal de cărţi* 5, Ed. Libra, 1994; *Preludii la o poetică a antiromanului – Noul roman francez*, Ed. Eminescu, 1995; *Introducere în literatura europeană modernă*, Ed. All, 1996; *Permanenţe ale poeziei româneşti*, Ed. Odeon, 1996,;*Jurnal de cărţi* 6, Ed. Libra 1996,*O viaţa trăită, o viaţă visată* (memorii), Ed. Globus, 1996; *Şcoala ardeleană*, Ed. Odeon, 1997; *Jurnal de cărţi* 7, Ed. Libra, 1998; *Iluminism şi romantism european*, Ed. Odeon, 1998;*Cultura europeană în epoca luminilor*, Editura Pro Humanitate, 1999; *La littérature européenne moderne*, Ed. Amarcord, Timişoara, 2000;*O viaţă trăită, o viaţă visată*, memorii, ediţie actualizată, Ed. Libra 2001;*Viaţa în ceaţă sau cântecul lebedei* (continuare memorii), vol. II, Ed. Libra, 2005. *(sursa Ana MUNTEANU)*

<u>Urbarii scufundate</u>…

Daniel GUŢĂ

Despre evreii din Hunedoara

Evreii au părăsit Hunedoara de ani buni, nu se ştie câţi descendenţi mai vieţuiesc în zona veche a municipiului. Comunitatea, care număra în trecut câteva sute de suflete, a dispărut treptat, lăsând în urmă însă două cimitire vechi: unul distrus aproape în întregime, iar celălalt cu porţile închise şi puse sub lacăt.

... O statistică din anul 1943, din vremea celui de-al doilea război mondial în care comunitatea evreiască a fost una din ţintele persecutorilor nazişti şi legionari, atesta că în municipiul Hunedoara mai trăiau circa 150 de evrei. Numărul lor era de circa zece ori mai mic decât al celor din Deva şi din Ţara Haţegului, mai mic şi faţă de cel al evreilor din Petroşani şi al comunei Ilia, Simeria, Romos ş.a., însă comunitatea evreiască îşi făcea simţită prezenţa, într-un oraş unde comerţul a fost înfloritor în deceniile dinaintea războiului.

În anii 1941 – 1943, evreii din Hunedoara nu au fost evacuaţi din casele lor, aşa cum s-a întâmplat cu cei din celelalte zone ale judeţului, potrivit unei cercetări a istoricului Dan Grecu, iar după încheierea războiului familiile evreilor hunedoreni au fost lăsate să îşi ducă viaţa în normalitate. Totuşi, exodul comunităţii spre Occident şi îmbătrânirea acesteia au dus în cele din urmă la dispariţia ei.

Cimitirul uitat

Evreii au lăsat în urmă, în Hunedoara, două cimitire. Cel mai vechi dintre ele se află pe dealul din zona Castelului Corvinilor. Aici au fost înmormântaţi evrei, încă din secolul al nouăsprezecelea, iar cele mai "noi" monumente funerare datează din anii 1950. Lăsate în părăsire, mormintele au fost distruse de vandali ori s-au prăbuşit sub apăsarea timpului. Pietrele funerare sunt crăpate şi doborâte la pământ, cavourile au fost acoperite de buruieni şi nu există niciun indiciu că în ultimii ani s-a mai interesat cineva de îngrijirea lor. Hoţii de fier vechi de după prăbuşirea siderurgiei, au spart gardul împrejmuitor pentru a extrage sârma din stâlpii acestuia. Au distrus şi cavourile în căutarea fierului vechi. Nimeni nu a dat socoteală pentru distrugerile provocate şi, cel mai probabil, nimeni nu le-a reclamat. În aceeaşi zonă a centrului vechi al Hunedoarei, o curte de pe Strada 1 Mai, înconjurată de câteva clădiri vechi, părăsite şi ele, a fost în ultimele decenii transformată într-un cimitir evreiesc. Locul e mai îngrijit, mormintele sunt mai noi, până în anii 1990, însă intrarea în cimitir e pusă de mulţi ani sub lacăt. „Am mai văzut oameni venind la acest cimitir, însă rareori în ultimii ani", a spus Maria, una dintre localnicele din zonă.

* surse: **Daniel Guţă, via istoric Dan Grecu, (text parţial) - Magna Curia Museum ş.a.**

Dialogul care caută...

Norbert DODILLE **- Simone BOUÉ**

Viaţa mea cu Cioran

Motto: "Toată viaţa lui a fost un şir lung de umilinţe!"

Mă tulbură să-mi amintesc, dar mai târziu, când era foarte bolnav şi avea deja pierderi de memorie, cineva l-a oprit pe stradă şi l-a întrebat dacă e Cioran. El a răspuns: "Am fost!".

N.red. *Autoarea a fost partenera de viaţă a marelui nostru gânditor, cu care a împărţit aceeaşi mansardă mai bine de 50 de ani. O relaţie timidă şi discretă, care le-a scăpat, decenii la rând, şi celor mai avizaţi biografi. Interviul de mai jos a fost realizat la Paris, în 1996, la un an de la dispariţia lui Emil Cioran. Prezentă excesiv de rezervată, Simone Boué a refuzat să-şi facă un titlu de glorie din asocierea numelui său cu al lui Emil Cioran. A oferit extrem de puţine interviuri, doar două sau trei, cel de faţă fiind "smuls" la rugăminţile şi presiunile insistente ale lui Marie France Ionesco, fiica dramaturgului Eugen Ionescu. Autorul interviului, profesorul universitar Norbert Dodille, era în vremea aceea director al Institutului Francez de la Bucureşti. Simone Boué s-a stins din viaţă un an mai târziu.*

- Simone Boué, cine sunteţi şi cine eraţi înainte să-l cunoaşteţi pe Cioran? Ştiu că v-aţi născut în Vendée şi aţi făcut studii de engleză.

- Mi-am început studiile la Universitatea din Poitiers şi apoi am obţinut o bursă la Paris, ca să-mi pregătesc examenul de titularizare. Am ajuns deci în capitală în 1940, în plin război, şi m-am instalat la un cămin studenţesc pe boul. Saint-Michel. Avea şi o cantină, deschisă pentru toţi studenţii. Acolo l-am cunoscut pe Cioran.

- Vă mai amintiţi ce impresie v-a făcut?

- Era foarte diferit de toţi ceilalţi. Poate şi din cauza vârstei, avea 31 de ani. Stăteam la coadă să-mi iau mâncare. Dar trebuia să completăm un cupon înainte de a ajunge la casă, cu data şi numele. Cioran nu s-a aşezat la coadă, a venit lângă mine şi m-a abordat, întrebându-mă în ce zi suntem. Era 18 noiembrie 1942. Îmi amintesc perfect, fiindcă era ziua mea.

- Şi de atunci aţi locuit împreună?

- Nu chiar imediat. Între timp, s-a terminat războiul şi am primit un post de profesoară de engleză tocmai la Mulhouse. Acolo am petrecut şi primul Paşte împreună. Cioran a venit cu bicicleta şi am făcut turul Alsaciei. După un an, Cioran şi-a pus în mişcare toate cunoştinţele şi, mulţumită unor intervenţii, am primit post la Orléans, apoi la Versailles şi, într-un final, la Paris, unde ne-am mutat împreună. Dar am fost nevoită să mai închiriez încă o cameră alăturată, ca să am o adresă separată în ochii părinţilor mei. Pe vremuri, să locuieşti cu un bărbat, necăsătorită, nu era atât de uşor.

- Aţi vorbit recent despre faptul că i-aţi găsit, făcând ordine, caietele personale. Ce conţin ele? Sunt un fel de jurnal?

- Erau nişte caiete puse deoparte, pe care scria "à detruire" ("de distrus"). Sunt notaţii de gânduri, stări şi întâmplări, fără dată. Uneori, printre rânduri, găseşti scris "noapte atroce" sau "dureri îngrozitoare". Am descoperit în ele un alt Cioran, pe care nu-l ştiam.

- La ce vă referiţi?

- Ce scrie e de o tristeţe sfâşietoare. Revine constant sentimentul eşecului existenţial. E foarte dureros pentru mine să citesc aşa ceva, să-mi dau seama că a fost atât de adânc locuit de nefericire. În viaţa de zi cu zi, Cioran nu era deloc o fiinţă sinistră. Era un om vesel, cu umor. Şi aş spune că nu-i scăpau bucuriile şi frumuseţea lumii. Dar nu scria decât atunci când era trist, în accesele lui de disperare, totdeauna noaptea. A şi zis-o cândva: "Dacă sunt sinistre cărţile mele, e pentru că nu scriu decât atunci când îmi vine să-mi trag un glonţ în cap".

- *Vorbeşte şi de dvs. în aceste caiete?*

- Vorbeşte numai şi numai de el. De mine niciun cuvânt. Deşi, citind, mi-am amintit că cele mai multe întâmplări le trăiserăm amândoi.

- *Cioran era foarte discret cu viaţa lui privată...*

- N-a vorbit niciodată de mine. De altfel, trăiam vieţi paralele. Eu eram profesoară. Când mă întorceam acasă, nu-i vorbeam niciodată de ce am făcut la liceu. Nu l-ar fi interesat.

- *Şi totuşi, îi eraţi indispensabilă.*

- Nu cred. S-ar fi descurcat la fel şi fără mine.

- *Nu vă deranjează că nu vorbeşte nicăieri de dvs.?*

- Nu, doar mă uluieşte.

- *Dar când îşi primea prietenii eraţi acasă, nu?*

- Cei foarte apropiaţi mă cunoşteau, desigur. Prin anii '50 Cioran ieşea mult, absolut independent de mine. Pe atunci, eram obsedată să nu mă culc prea târziu, pentru că aveam cursuri grele a doua zi. În plus, eram foarte sălbatică şi timidă. Scriitoarea Jeannine Worms l-a primit ani de zile în vizită, fără măcar să bănuiască faptul că exist. Cioran nu vorbea niciodată de mine. Şi nici eu sub nicio formă n-aş fi vrut să le vorbesc de el alor mei.

- *De ce?*

- Ce le-aş fi putut spune? Că sunt cu cineva, apatrid, fără profesie, fără bani, fără nimic? Oricât de deschişi la minte ar fi fost ai mei, asta n-ar fi acceptat-o. După ce ne-am mutat amândoi pe rue de l'Odeon, au venit să mă viziteze. A trebuit s-o mint pe mama că mi-am găsit un coleg de apartament. Am mutat o mobilă în faţa unei uşi, ca să aibă impresia că locuim în camere separate.

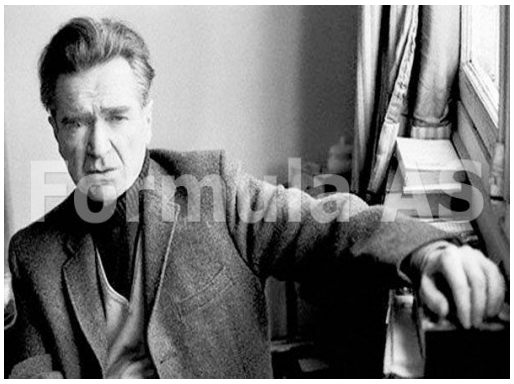

- *Să fii independent şi în acelaşi timp să ai un cămin călduţ: visul oricărui bărbat. Ce şansă a avut cu dvs.!*

- Oh, nu! Nu văd lucrurile aşa. Şi sunt convinsă că nici el nu le vedea aşa. Mi-ar fi prea greu să vă explic ce fel de relaţie am avut.

- *Era un om dificil?*

- Îmi amintesc prima vizită a lui Constantin Noica. Când am rămas o clipă singuri, m-a întrebat verde-n faţă. "Cum îl puteţi suporta pe Cioran?". Şi i-am zis: "Dar şi el mă suportă pe mine". Adevărul e că Cioran era pur şi simplu imprevizibil. Nu te plictiseai niciodată cu el. Dar era imposibil să faci vreun plan. De pildă, hotăram să plecăm la Dieppe, în vacanţă. Înainte de a pleca, scoteam absolut tot din priză, goleam frigiderul. Ajungeam la Dieppe, făceam alte cumpărături, umpleam acolo

frigiderul, şi nici nu ne instalam bine, că spunea: "Gata, plecăm". Aruncam tot ce era în frigider, reveneam la Paris şi trebuia să facem iar cumpărături.

- Şi cum îi suportaţi toate capriciile astea?

- Am avut nenumărate accese de revoltă. Dar cu timpul, le împaci pe toate, dacă vrei să trăieşti cu celălalt. Ajungi la un modus vivendi. Şi el trebuia să suporte chestii, cu siguranţă. Deşi, în mare, cu mine se convieţuia mai uşor.

- Nu v-aţi dorit niciodată un copil cu el?

- Un copil cu Cioran? Am avut timp de două săptămâni o pisică, dată în grijă de o prietenă italiancă. Cioran se înţelegea extraordinar cu ea. Atunci am înţeles că semăna el însuşi cu una. Trebuia să am grijă de amândoi. Erau la fel de capricioşi şi imprevizibili.

- Plecaţi în vacanţe?

- Plecam cu bicicleta sau pe jos, cu câte un rucsac în spate. Uneori, puneam şi cortul. Eu aş mai fi oprit la câte-o gazdă, dar el era foarte "spartan". Descoperiserăm drumurile de pe marginea canalelor, aveau un farmec teribil. Am făcut zeci de kilometri aşa. Plimbările lungi îi plăceau peste măsură. Să plece cu bicicleta sau să meargă pe jos însemna să golească conştiinţa, să nu mai existe decât în peisaj, în mişcarea pasului.

- Ieşeaţi şi peste graniţe?

- Am fost în Spania (pentru care avea o mare pasiune), dar şi în Italia şi Anglia. De cele mai multe ori am făcut turul lor pe biciclete. În America a fost invitat de foarte multe ori, dar a refuzat să meargă. Îi era teamă de avion, n-a zburat nici măcar o dată în viaţă. În 1951, am primit eu o bursă Fullbright. Nu voia să mă lase să plec. Dar era o şansă extraordinară pentru mine, aşa că n-am cedat. M-a condus la aeroport, era palid şi m-a privit tot timpul cu reproş. Am plecat cu un sentiment de culpabilitate.

- Cu trenul mergea totuşi, nu?

- Da, dar odată ce se trezea în tren, urmau scene incredibile. Avea mereu câte ceva în urechi, se temea de orice curent de aer. Se aşeza şi apoi schimba locul de două, trei ori.

- În ce punct se afla cariera lui literară când l-aţi cunoscut?

- Scria în română. Ştiam că în România era cineva. În Franţa însă era un anonim. În caietele sale, îşi povesteşte vizitele la editura Gallimard. Trebuia să-şi repete numele, nimeni nu-l cunoştea, se simţea exact ca târfa cu care nu vrea să urce nimeni. Toată viaţa lui a fost un şir lung de umilinţe. Succesul a venit foarte târziu, abia cu "Exerciţii de admiraţie", în 1986. Şi cred că a murit fără să ştie că a fost recunoscut.

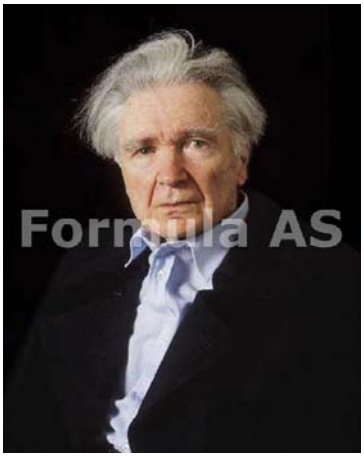

- Şi totuşi, nu e ciudat să te simţi subestimat de contemporani, dar în acelaşi timp să refuzi interviuri şi premii?

- Avea ideea fixă că mai bine să fii necunoscut, decât celebru. Dispreţuia gloria. Nu accepta să apară la televizor şi pentru că nu voia să fie recunoscut pe stradă. Dacă era întrebat: "Sunteţi Cioran?", răspundea "Nu!". Mă tulbură să-mi amintesc, dar mai târziu, când era foarte bolnav şi avea deja pierderi de memorie, cineva l-a oprit pe stradă şi l-a întrebat dacă e Cioran. El a răspuns: "Am fost!".

* sursa Formula AS

O cappodoperă a psihologiei actuale

Carl Gustav JUNG
***Cartea roşie**, editura Trei, Romania*

„Anii în care m-am ocupat de imaginile interioare au constituit perioada cea mai importantă a vieţii mele, în decursul căreia s-au decis toate lucrurile esenţiale. Atunci a început totul, iar amănuntele care au urmat sunt doar nişte completări şi lămuriri. Întreaga mea activitate ulterioară a constat în a elabora ceea ce ţâşnise în acei ani din inconştient şi mai întâi mă inundase, mă copleşise. A fost materia primordială pentru opera unei vieţi." Acestea sunt cuvintele psihologului C.G. Jung scrise în 1957, în care se referă la deceniile când a lucrat la *Cartea Roşie*, din 1914 până în 1930. Cu toate că se ştie de peste optzeci de ani de existenţa ei, *Cartea Roşie* nu a fost încă niciodată publicată şi nici nu a fost pusă la dispoziţie publicului jungian larg, discipolilor şi succesorilor lui Jung. Fiind efectiv cartea centrală a operei jungiene, ea este publicată acum într-o ediţie facscimil completă, cu un studiu introductiv şi note contextuale semnate de bine cunoscutul cercetător al scrierilor lui Jung, Sonu Shamdasani.Se va putea studia acum autoexperimentul lui Jung pe baza documentaţiei primare mai degrabă decât a imaginaţiei, bârfelor şi speculaţiei şi surprinde mai bine geneza operei sale mai târzii. Timp de aproape un secol, o astfel de lectură pur şi simplu nu a fost posibilă, iar vastei literaturi despre viaţa şi opera jungiană i-a lipsit accesul la singurul document de-o importanţă covârşitoare. Publicarea *Cărţii Roşii* ne dă posibilitatea unei noi epoci în înţelegerea scrierilor lui Jung. Ne oferă o deschidere unică spre modul în care şi-a recuperat sufletul şi a constituit o psihologie. Ar putea să fie cea mai influentă scriere, nepublicată până în prezent, din istoria psihologiei.

Acest facsimil exact al *Cărţii Roşii* revelează nu numai o minte extraordinară în acţiune, ci şi mâna unui înzestrat artist şi caligraf. Presărate printre mai bine de două sute de pagini ilustrate atât de atrăgător, găsim picturi ale căror influenţe se întind din Europa, Orientul Mijlociu şi Orientul Îndepărtat, până la arta nativă a lumii noi. Cartea Roşie este, precum Cartea orelor lucrată de mână în Evul Mediu, unică. Atât în privinţa locului ei în cadrul dezvoltării lui Jung, cât şi ca operă de artă, publicarea ei marchează o mare cotitură.

Cuprins: Prefaţă Abrevieri şi Notă privind numerotarea paginilor. Cartea Roşie – Facsimilul Liber Novus: „Cartea Roşie" a lui C.G. Jung. Introducere de Sonu Shamdasani; Nota traducătorului; Nota editorului - de Sonu Shamdasani; Liber Primus; Prolog - Calea a ceea-ce-va-să-vină; Capitolul I - Regăsirea sufletului; Capitolul II - Suflet şi zeu; Capitolul III - Despre slujirea sufletului; Capitolul IV – Deşertul. Experienţe în deşert; Capitolul V - Călătorie infernală în viitor; Capitolul VI - Scindarea duhului; Capitolul VII - Uciderea eroului; Capitolul VIII - Zămislirea zeului; Capitolul IX - Mister dramatic. Întâlnire; Capitolul X – Instruire; Capitolul XI Dezlegare; Liber Secundus - Imaginile peregrinului. Capitolul I – Roşul; Capitolul II - Castelul din pădure; Capitolul III - Unul din cei de jos; Capitolul IV - Anahoretul. Dies I [Prima zi]; Capitolul V - Dies II [A doua zi]; Capitolul VI – Moartea; Capitolul VII - Rămăşiţele unor temple de odinioară; Capitolul VIII - Prima zi; Capitolul IX - A doua zi; Capitolul X – Incantaţiile; Capitolul XI - Deschiderea oului; Capitolul XII – Iadul; Capitolul XIII - Omorul sacrificial; Capitolul XIV - Nebunia divină; Capitolul - XV Nox secunda; Capitolul XVI - Nox tertia; Capitolul XVII - Nox quarta; Capitolul XVIII - Cele trei profeţii; Capitolul XIX - Darul magiei; Capitolul XX - Drumul crucii; Capitolul XXI - Magicianul.

(text de Sonu SHAMDASANI)

Axiome

„Marea bucurie a artistului este aceea de a deveni conştient de o ordine superioară a lucrurilor, de a recunoaşte prin însăşi manevrarea compulsivă şi spontană a propriilor sale impulsuri, asemănarea dintre creaţia umană şi cea pe care o numit divină....Nu mai este necesar să repetăm jertfele, ci să ne înfruptăm din roadele sacrificiului lor. Astfel sună imboldul noului spirit, nu mai munciţi pentru cei ce vor veni! Încetaţi cu truda şi treceţi la creaţie! Deoarece creaţia este joc şi jocul este dumnezeiesc." ***(Carl Gustav JUNG: Jocul contra jertfei)***

Noi, omul care scrie…

Eugen EVU

Reflecţii

Probabil că omul adamaic (Adamas - *pământ roşu*, Eva - *viaţă*, Genesa V.T.) a fost iniţial clonat, apoi divizat în masculinitate – feminitate, cu scopul perpetuării independente de *"laboranţii"* inter-stelari (anunaki).

Apoi descendenţii astfel ai clonelor, au fost coloni(işti), au fost colonizaţi pe meridianele globului, compatibili a se dezvolta ca rase şi seminţiile toate din Cain (cu stigma fratricidului din gelozie faţă de un dumnezeu atemporal…) – iată cum crima a fost ceva, un act cultual, ritualic, al FRICII materiei induse din *„Ceruri"*, de unde a degenerat *„iertată fiind"*, în stigmă, în program colateral primei specii.

Specia adamică nu a a avut părinţi din Om, a fost creat. Al doilea Adam, Noe, a avut. Al treilea Adam, Christos, a fost Fiul lui Dumnezeu, însă nu a avut fii. Dar a avut fraţi din Om, cu Maria (!). Toate se cer regândite, reînţelese, decodificate.

… Per conclude: paradoxal(?), noi suntem cei dintâi şi mereu cei nou veniţi, suntem stră-strămoşii şi suntem încă nenăscuţii stră-strănepoţi.

*

Deversîndu-se ca steril întunecat al iraţionalului suprasaturabil (îngreunat), ori în fericitele cazuri superioare, geniale, dramatice ca substanţialitate subtil-energetică, sublimînd, decantîndu-se aşadar, în stări imponderabile, ca muzica, artele, toate sunt arderi cu tiraj forţat, ale psihicului.

Patosul este al flăcării albe, combustia lui preaplină. Aşa-zisul Har are efecte revelatorii, limpezitoare, purificatoare, catarsis – sieşi lumina – de unde şansa ca suferinţele noastre din interregnul organic (ţărâna), să fie de fapt suferinţe-simptomuri ale Vindecării. Ale consolării existenţiale condiţionate de Datum, ale destinului asumat cu luciditate şi în rezonanţă cu visătoria.

Purtăm pe umeri un chivot, sau graal, sau decantor, legătura Fiinţei id-ului cu Fiinţa Lumii. Sinele care este fricos, speriat sau rob-sieşi, riscă o avarie şi o descompunere, aşa cum ştiură Diogene Laertius (Câinele înstelat) şi discipolul lui genial Em. CIORAN. Pulsează inefabil în noi un duh, spirit cosmic, care tinde a se sublima şi resorbi, reintegra armonic, uşurat de *„corp"*, de limitele duratelor-vârstelor, de boli şi uitare de sine… În aceasta ne este Speranţa.

În câteva rânduri, prin anii mei, am trăit această stare aparent nemotivată anume, când te simţi plin de bucuria acestui fapt pur-şi-simplu: Exist, sunt încă viu! Şi atunci un fior încă şi mai din adâncul sufletesc, te învăluie: ni s-au născut fii, avem urmaşi, NU MURIM NICIODATĂ DE TOT.

Prin aceea că noi, omul, ne suntem nouă înşine unicul mister, reînnoitor pe cât se devoalează. Iar aceasta deducem a fi re-îndumnezeire, Creaţia continuă, DEVENIREA?

11 April 2013

Epistolar in Memoriam

Alexandru CETĂŢEANU, Montreal - Canada

Moartea postmortem

Scump prieten Eugen

Cutremurătoare scrisoarea lui Cezar către Flory! Eu am decis în ultimul moment să merg în Albania, am fost "căpitanul" Loganului editurii Junimea pe care l-am condus până în Tirana şi înapoi. În "echipaj", Clara şi Luan Topciu, consulul Albaniei la Bucureşti. Cezar stătea în spatele Clarei, care stătea "pe locul mortului" cum glumeam noi. Ce greu mi-a fost să conduc o maşină manuală! Dar m-am descurcat. Cezar ne-a cântat, am recitat, am spus bancuri, am râs de Moarte, care însă a râs mai bine, vorba lui Cezar. Ce trist - nici nu vreau să-mi mai aduc aminte....

II. Xilapia. Despre Cezar, sans diacritice. Buna ideea unui "Epistolar" ...cu si despre marele Cezar. Am si o gramada de poze din ultima calatorie peste Dunare a Poetului, spre tara mamei lui, Xilapia. O haita de lupi pe munti, cand ne apropiam de lacul Ohrid (pe malul caruia ne-am odihnit putin, la un hotel) cu ochi sclipitori ca felinarele in noapte adanca, m-au ingrozit. Nu prevesteau

nimic bun. Lansarea cartii lui Cezar la Opera din Tirana a fost un mare succes, ne-am simtit bine, fostul ministru de Externe al Albaniei, Mustafa, s-a ocupat de noi (ce restaurante selecte, cate feluri de peste am mancat !!! - era postul Pastelui) si am ajuns cu bine inapoi, la Bucuresti. Totul parea bine, am si uitat de aparitia lupilor in calea noastra. Planul era sa mergem impreuna la Iasi, via Craiova (la Marian Barbu) si la Valcea (Ioan Barbu si Doru Motoc), dar eu a trebuit sa raman la Bucuresti sa semnez un contract de vanzare al unui apartament. A chemat soferul lui de la Iasi sa ia masina si sa mearga la Bacau, iar eu, a ramas sa merg cu trenul, ca dupa acea nenorocita de operatie (minora, a doua zi putea sa plece din nou la drum, asa i s-a spus) sa mergem la Chisinau, sa ne intalnim si cu Grigore Vieru si inca un prieten al lui Cezar - nu mai tin minte cine. Nu a mai fost sa fie...l-am asteptat (o "mana" de prieteni adevarati) la Spitalul de Urgenta Floreasca, unde a fost adus de un harb de helicopter (chiar in ziua aceea trebuia sa i se faca revizie !), cianozat deja. Defibrilarile si masajele cardiace nu au mai ajutat la nimic - inima poetului nu a mai vrut sa bata. Ce greu mi-a fost sa ii dau vestea cea trista lui Clara, care nu a avut loc in rabla de helicopter si a sosit tarziu in noapte cu trenul ! Asa cum ziceam inainte, nici nu vreau sa-mi mai amintesc, dar iata ca gandurile imi vin inapoi ... Au trecut 5 ani (!)de la acea zi de joie nefasta, in Saptamana Mare a Pastelui anului 2008

III. In drumul lung spre Tirana, asa cum ţi-am mai spus, am cantat, am glumit, am povestit, am ras cu pofta …Iata gluma despre moarte (si ambiguitatea limbii romne) care ne-a amuzat: *Un om era pe Moarte. Si moartea il ruga… nu pleca, mai stai!*

Poate ca Doamna cu coasa a fost ofensata si… in plus, Cezar a provocat-o mereu – *"Ia alearga dupa mine/ Sa vad cine fuge bine…"* (parca asa zicea prietenul nostru intr-o poezie).

De unde ai scrisoarea lui Cezar catre Flory? Mie nu mi-a trimis-o, nici nu stiam de ea. Si am devenit prieteni buni, moartea lui Cezar a facut sa fie asa. Cand am fost invitat la un festival de poezie in Israel, Flory Berzintu a fost o gazda minunata. *"Spune-mi ce prieteni ai, sa-ti spun cine esti"* … (8 aprilie 2013).

Cezar Ivănescu şi Clara Aruştei (foto albumul Clarei).

Numele poetului: Cezar IVĂNESCU

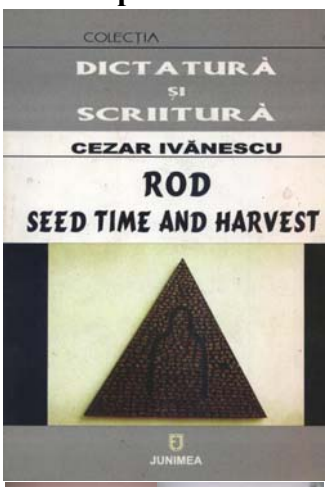

Opera lansată: " Rod - Seed time and harvest", editura Junimea.
Ediţie bilingvă, english version: Muguraş Maria PETRESCU

Stânga: La Muzeul Literaturii Române, 2007: Alina DIMITRESCU, Cezar, Muguraş Maria PETRESCU şi Alina DELEANU;
Dreapta: Iaşi, Casa Pogor, 2007, poetul şi fericita traducătoare

Sus stânga: Cartea lansată; Jos stânga: Cezar fumând "ca Eliade şi…Evu"
Cezar şi cea mai bună traducătoare a lirici sale în engleză, M.M. Petrescu.

Conotaţii

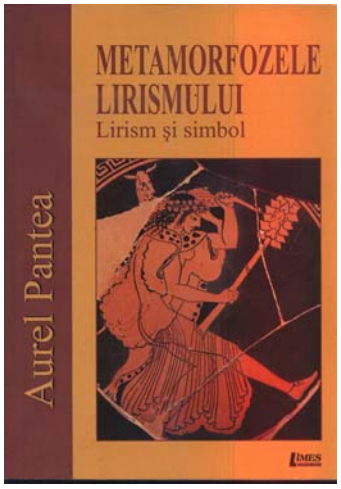

Eugen EVU

Omul poieion-ic al lui Aurel PANTEA

Apelul poetului şi criticului **Aurel Pantea**, printr-o anchetă literară coordonată şi editată de Ardealul, 2005, a determinat răspunsuri incitante. *"Înapoi la lirism"* pare, desigur, unica re-direcţionare pe circulara itinerarului noilor-vechi paradigme.

Pantea dezvoltă incitant şi în ***"Metamorfozele lirismului, Lirism şi symbol"*** - ed. Limes, 2011, cu exigenţele catedrei sale de universitar, în fapt, recursul la *"metoda"* elenică, încă de la răsăriturile antice ale scrierii literare ca act prototipic orfeic, *"manifestare esenţială a poeziei dintotdeauna"*. Act elevat al identitîţii poetului originar (omul- poieion-ic, n.n.) *"Egal şi contradictoriu"*. Omul poieion-ic este oscilant pe două coordonate, cea istorică şi cea mitică, într-adevăr. Unica "cheie" ar fi aceea a fiecăruia, ca identitate unică şi irepetabilă, nici măcar în mitosoficul gemelar, a Fârtului şi Nefârtatului (V Lazăr Şeineanu). Aurel Pantea conchide clar: *"orfismul desemnează o serie de consecinţe (de tip) religio (v. Eliade, n.n.) şi poetice ale identităţii mitico-istorice numite Orfeu. În context, se cere recitit Max Scheler,* ***"Poziţia omului în cosmos"*** *şi, desigur, multe altele. Numai că în actualitatea literaturilor ce precipită marile transformări accelerate cumva de tehnologia info, cred, omul poeion-ic se sforţează în sensul alienant despre care Nichita Stănescu opina că este "boala profesională a scriitorului"*.

Va trebui să recugetăm şi la cercetările de tip *"Creierul lui Broca"* ş.a., privind mutaţiile neuronilor prin interconecţiune, pe scoarţa cerebrală, cum s-a studiat în cazul creierului criogenizat al lui Einstein. Este şocantă analogia dintre infrastructurile rutiere şi aceste conexiuni! Cele două studii ale eminentului critic sunt destinate desigur studenţimii din filologie, însă implicit tuturor din tagma scriitorimii, mai ales generaţiei tranziţiei actuale, care riscă fie spasmodic, fie doctrinar-didacticist, efecte de sub-curenţi literari, filosofici şi psihanalitice. ***"Cartea roşie"*** a unui Carl Gustav Jung ar fi deasemenea de asociat şi studiat în context.

Corespondenţe literare

Scrisoare din America from Nichollas BUDDA

Am citit aici în State cu plăcere paginile revistei Noua ProVincia Corvina. Lectura ei e captivantă, bibliografia selectivă, titlurile interesante, asta făcînd din revistă un pilon de referinţă pentru viaţa literară din Transilvania.

Demersul literar pe care Colegiul revistei îl face (Eugen Evu, Muguraş Maria Petrescu, Ion Urda, Elena Daniela Sgondea şi colaboratorii externi), într-o formulă în care constanta literară delimitează arealul de creaţie românesc şi nu numai – este de bun augur şi sun convins că va deveni un exemplu de urmat.

Mi-am găsit numele printre mulţi scriitori şi poeţi, cuprinşi în periplul literar al revistei, dar mai ales mi-am regăsit sinele între acoladele narative semnate de Eugen Evu. "Ardem prea mult/ în cuptoarele Memoriei"?, mă întreb şi eu, retoric oarecum, precum poetul Evu… pentru că iată, suntem în anul 2013, vii şi nevătămaţi! Asta ca o replică la mult vechiculatele profeţii mayaşe despre Anno Domini 2012. Comentariul făcut în revistă pe această temă a fost generos, strict la subiect, fără aglomeraţii semantice inutile Discret, profit de această ocazie pentru a mulţumi sincer. Eu nu sunt un scriitor de la Uniue, nici jurnalist acreditat de Aociaţie…parametric mei sociali sunt diferiţi, dar cu toate acestea tind să cred că avem plafon comun, spre care tindem cu toţii. Modul în care revista patronată de Eugen Evu caută să promoveze activitatea literară şi jurnalistică din Exil - mai ales din comunităţile româno-americane, definesc profilul intelectual al revistei /cel explicit de ariergardă culturală/ şi, nu în ultimul rând, luciditatea cu care se abordează acest subiect. Vă felicit din toată inima, dorindu-vă succes şi viaţă lungă la cârma revistei! Cu stimă,

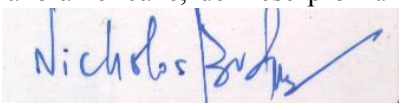

Tampa, USA 8 febr.2013
North American Romanian Press Association

Puntea lirică neo-latină

Alda FORTINI - Arta fructierei… sau pictopoesia

Alda Fortini s-a născut şi şi este rezidentă la Villongo (Bergamo), Italia şi a publicat prima oară în limba română, tradusă de noi, în revista Noua Provincia Corvina, iar texte ale sale în română au fost preluate şi de Il Convivio.

Este autoare a numeroase cărţi şi deţine premii prestigioase în Italia Opera sa este dominată constant de un mare patos pulsatoriu, analog dealtfel şi cu acelaşi, din opera sa plastică. Îmi place să găsesc în numele de BERGAMO, originea merelor de Reinette – BERGAMOTE…

Imagismul, ritmurile liricii sale şi metafora plasticizantă, sunt pentru Alda Fortini nu altceva decât, aşa cum ne scria recent, un demers practice de a depăşi" tehnicismul actual şi efectele sale de criză"… Undeva, în ancestralul acestei arte, pe ambele registre, vibrează un generos- romantic suflet neolatin, simpatizînd elevat cu al nostru. Fructele sunt mereu prezente în " naturile moarte" ale picturii sale… Fructe, din *"pomul cunoaşterii"*, prin reflectare subtilă cu serenitatea eternă, sunt şi poemele Aldei. Ea *"aude cerul"*, inclusive prin transparenţa de fereastră-oglindă aparent limitată, a orizontului şi nadirului. Ce este mai poetic?

Alda Fortini ne aminteşte de Eugenio Montale, de Ungaretti sau de poeta franceză Linda Bastide, dar mai ales, de ea însăşi. Gândit-simţite în italiană, poemele ei sună la fel de vibrant şi în limba română.

Eugen EVU, Elena Daniela SGONDEA

Inedite

Alda FORTINI

Culesul viei

Aud cerul îndepărtat
Şi apa bătînd ferestrele
Unde oblonul deschis rămâne
Şi lejer.
Se scurge timpul domol
Şi al tunetului bubuit
- un fulger pe plumbul celest.
Solitară cade ploaia
Udă răzoarele incintei
Unde se-nalţă uşor florile
Iar frunzele zboară
Încetinind moartea.
Repede fuge pârâul
De-a lungul hotarelor
Campestre
cum fug gândurile mele.
Ară ţăranul brazda
Face culcuş seminţelor
Viitoarei recolte
când gâul se va coace
şi miresme de sezon fi-vor
în tinda casei.
De voie bună se culege via
Se strâng strugurii
Ascunzînd ca pe o memorie
Trecuta vară.

Plaja

Număr trecerea diurnă
Această lungă vară
Şi duc mizeria descrierii
În vechiul jurnal
Abandonat în pod.
Cu gelozie apăr acest timp
Vagabondînd în amplul cântec
Pe când se reumple cerul
De culori ce se vor stinge şi ele.
Infinit celest întins
Dincolo de nisipul acestei plaje
Unde talazul se repetă
Şi o barcă piere departe.
Voi număra zilele
Trec încet strada
Lungului şir de arbori
Ce amestecă lent melancolia
Şi separă-n frunze nervurile
Vara ce se stinge încet
Nedesluşita zi.

Trad. Elena Daniela SGONDEA

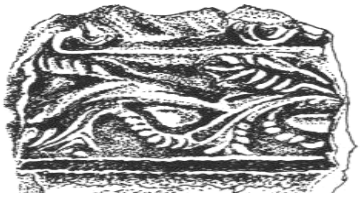

Arta plenitudinii

Florin SCURTU- Strigătul cromaticii

Artist complex şi escaladînd temerar zonele abisalului psihedelic, Florin Scurtu este un structuralist al regresiunii în misteria mitosofiei, a neo-gnozei într-o modernitate expresivă, terifiată de ancestralul îngreunta, vrînd a se smulge tiraniei geo-glifelor; semnificaţia artei sale este una a decodificării *„ochiului compus”* al Luminii.

”- Am văzut ce vede lumina şi ea s-a sfărâmat, iar eu o redăruiesc vouă cu patosul din Pleroma...” (Plinătatea divinului, ca stare a Clarului, n.n.). Culorile strigă, aşadar esenţele. Ecoul însuşi e al Rogveiv-ului, grafica este spectrogramică, revarsă preaplinul ei în „fagurii” perspectivelor apropiate, lentilice. Strigătul este pe arpegii scarate, *un strigăt fractalic*.

Este arta unui rafinament îndelung decantat, reumplîndu-se de oglindire, de reflexe solariene şi icarice; este întrezărirea de care scria Blaga, a *„izvoarelor din care curcubeul îşi bea frumuseţea şi nemurirea”*.

... În intervalul 1997-2013, graficianul hunedorean a străbătut cumva invers acelor ceasornicului, un itinerar labirintic, iniţiatic, în căutarea Sinelui aşa cum îl postulează Nicu Steinhardt, dar şi Noica. Cu alte cuvinte, simeza actuală este o entelehia, una vizionară, a Nousului emisferic, relevînd o artă experimentală în care aş spune că Spiritul ElectrOmului se roteşte captiv pe orbitele subconştientului, cu forme stranii, degravifiate, recuperate inspirat din *„catacombele”* infinitului mic... Florin Scurtu reuşeşte una dintre cele mai remarcabile expoziţii, în care Gândirea fuzionează armonic, empatic, cu Imaginaţia, sau Animus cu Anima. Paradoxal, tentaţia cubistă este recuperează dimensional un astral sferic, transfigurativ, bogat în metafore revelatorii....

Eugen EVU

Galeriile de Arte Plastice Hunedoara, 8 Mai:

Vernisaj Florin SCURTU, a patra expoziţie personală

1.Radu Roşian, primarul Viorel Arion, Dan Pichiu, Florin Scurtu, Tiberiu Fazakas, Ion Urda. 2-3. Public asistent. Au avut cuvinte de salut, Viorel Arion, Dan Vifor Pichiu, Tibor Fazakas, Ion Urda, Eugen Evu.

Dacă ar fi un muzeu...

Fresce staliniste Gara Hunedoara...

Încă mai rezistă, pe pereţii Gării Hunedoara, două fresce executate în anii 50-55 care vor să reprezinte poporul muncitor siderurgist la muncă şi la distracţie. Dar influenţa culturală sovietică de sorginte stalinistă e atât de evidentă în picturi, personajele, îmbrăcămintea, instrumentele muzicale etc. sunt atât de ruseşti, încât ele s-ar putea constitui în piese muzeistice ale perioadei stalinismului în Româ nia (1945 – 1965).

foto Eugen Evu, 2013

Monografii recente

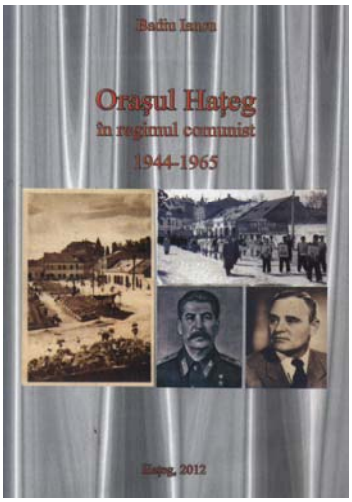

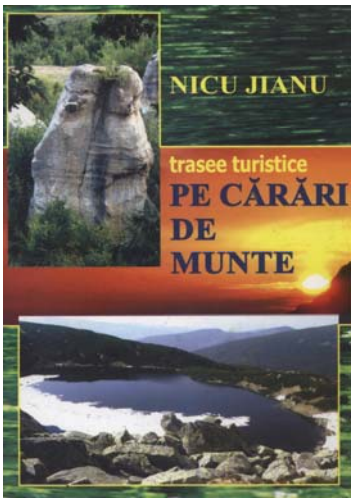

Biblioteca AsCUS Noua Provincia Corvina

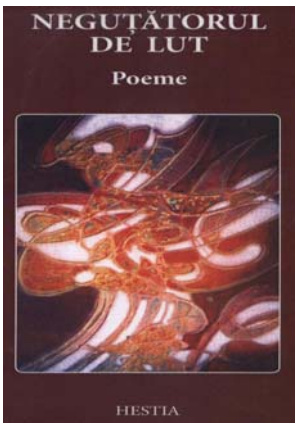

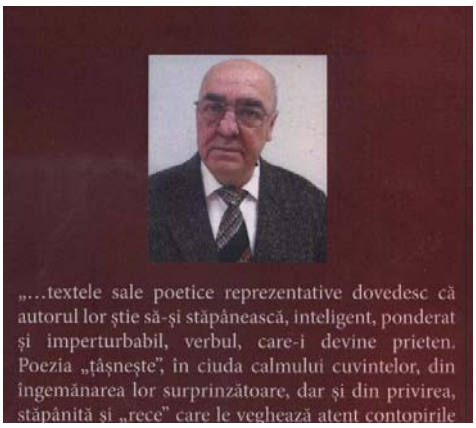

Areal libri. Ora antologiilor de autor,
ed. Hestia 2013

Aurelian SÂRBU

Referenţi critici: Florin CONTREA, Radu CIOBANU, Dumitru HURUBĂ, Gheorghe MOCUŢA, Eugen EVU, Ion MIRCEA, Liviu Petre BERCEA Ladislau DARADICI, ş.a Este un volum semnificativ, ca o atestare a titularizării în Uniunea Scriitorilor.

… şi o atestare universitară:

Radu ROŞIAN - hunedorean, pictor, grafician,
iustrator de carte, restaurator muzeistic la Castelul Corvinilor

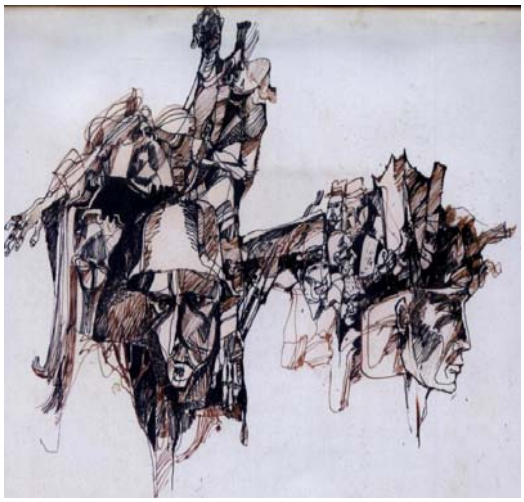

Antologiile internaţionale de paradoxism

Ion URDA

Eighth International Anthology on Paradoxism

Consecvent idealului său de promovare a curentului paradoxist, la scurtă vreme după apariţia ***Seventh International Anthology on Paradoxism***, extraordinarul **Florentin SMARANDACHE** scoate la lumină ***Eighth International Anthology on Paradoxism,*** Duran's Publishing House, Oradea, Romania, 180 pag., 2013, ISBN 978-973-1903-48-4, Paradoxist Anthology 8. pdf.

Contributors: From Albania: Dritan Kardhashi. From Canada: Asher Tamir. From Germany: Bernd Hutschenreuther. From Greece: Denis Koulentianos. From India: B. Venkateswara Rao. From Romania: Adrian Botez, Petre Chichirdean, Eugen Evu, Constantin Frosin, Florentin Gurău, Liviu-Florian Jianu, Elisabeta Kocsik, Ioan Marinescu-Puiu, Mircea Monu, Ghe. Niculescu, Nicolae Nistoroiu, Victor Păun, Ion Segărceanu, Mircea Şelariu, Alexandru Surdescu, Ştefan Văduţescu. From Russia: Adolf P. Shvedchikov. From Serbia: Ioan Baba. From South Africa: Ivan Frimmel. From USA: William L. Bingham, Timothy A. Boling, Curtis Cook Jr., Frederick Davis, Holly Day, Tom Deicker, Chris. E. Ellington, Lenny Emmanuel, Brian C. Felder, Tom Gundersen, Greg Hall, Billie Louise Jones, Wm Meyer, David J. Nielsen, Eric Pierzchala, Kyle Reveral, Roger Sedarat, Arnold Skemer, Florentin Smaradache, Peter Specker, C. J. Thomas, Mary Ellen Walsh

Agendă literară

Ion PACHIA-TATOMIRESCU

Noua Provincia Corvina (**Hunedoara**, ISSN 1841 – 4498; director fondator / redactor şef: Eugen Evu, redactor-şef adjunct / redactor coordonator Ion Urda, red. Muguraş Maria Petrescu, Elena D. Sgondea, Radu Roşian), anul XVI, nr. 61 – 62 / 2012) / ***Almanah-2012***.

De-aproape două decenii, „revista de ariergardă culturală sub egida morală a Uniunii Scriitorilor din România", ***Noua Provincia Corvina***, datorată inimosului poet Eugen Evu şi Asociaţiei Cultural-Umanitare şi Ştiinţifice „Provincia Corvina" din Hunedoara, produce nu fum, ci aleasă hrană spirituală pentru întregul spaţiu cogaionic şi corvinesc, după cum se certifică şi prin nr. 61 – 62 / 2012, ce se deschide cu un **editorial itinerant, *Scrisoare-n pragul lui 2012,*** de Lucian Hetco, şi care continuă cu **dialoguri incitante – *Convorbiri cu Eugen Evu despre condiţia scriitorului*** (pp. 8 – 12), cu ***Hermeneia: mic îndrumar bibliografic – addenda cu trimiteri la un studiu,*** de prof. dr. Adrian Botez, cu ***Biblioteca de pământ – vestigii dacoromane la Hunedoara: Castelul Corvinilor***, de Romulus Vasile Ioan, cu **trei cronici** de Lucian Gruia (la volumul «Linişte redusă la tăcere», 2011, de Mircea Petean; la romanul «O noapte cât o mie de nopţi», 2011, de Horia Bădescu; şi la «Eminescu – mitografii ale dacoromânităţii», 2011, de Zenovie Cârlugea), ori cu nenumărate grupaje de veritabil, înalt lirism, sub semnăturile poeţilor: Sali Bashota, Horia Bădescu, Mircea Ciobanu, Th. Damian, Ion Davideanu, Eugen Evu, Ion Horea, Cezar Ivănescu, Ileana Mălăncioiu, Nichita Stănescu, Ilarie Voronca ş. a. ***„Noua Provincia Corvina" – Almanah –*** adaugă corolei de lirism de altitudine alte nume de referinţă ale poeziei valahe contemporane – Virgil Diaconu, Silviu Guga, Lucian Hetco, Ion Mircea, Ion Pachia-Tatomirescu, Aurel Pantea, Ion Scorobete, Alexandru Sfârlea, Damian Ureche, Romulus Vulpescu ş. a. Diversitate, bogăţie de articole, cronici, recenzii etc. se relevă şi sub alte semnături de marcă: Neagu Djuvara (***Despre naţie şi minorităţi*** – p. 194 sq.), Anton Dumitriu (***Kali Yuga...*** – p. 55 sq.), Corneliu Florea (***...stau pe marginea tumultului omenesc*** – p. 63), Victor Nicolae (***Tezaurul regal*** – p. 195 sq.), Marcel Petrişor (***Scriitori hunedoreni*** – p. 68), Tatiana Radu (***Minuni contemporane. Enigmele de la Cernobâl...***– p. 199 sq.), Daniela Sitar-Tăut, Victoria Covalciuc, Giovanni Formaggio, Angelo Manitta, Maria Teresa Liuzzo, Felicia Gabriela Sundari, Ştefan Doru Dăncuş, Edith Munteanu, Ion Urda ş. a.

Premiu internaţional pentru video-poezie

Video poesie - Luce tra infermo e paradiso

Asociaţia Prietenii Centrului Socio-Cultural San Francesco, din localitatea Umbertide, Perugia (regiunea Umbria) Italia, a organizat prima ediţie a Concursului de video - poezie în limba italiană, cu tema **Emigraţia**, la care am ocupat **locul al II-lea cu video-poezia** „**Luce tra infermo e paradise - Lumina între infern şi paradis**", dedicat sărbătorii de 25 aprilie, Ziua Eliberării de sub fascism. Acesta va fi prezentat astfel şi la **Festivalul Internazional di Poezia de la Genova**.

Mă bucur că am reuşit să transmit un mesaj apreciat şi premiat, în contextul spinos al problemei emigraţiei din zilele noastre, în calitatea mea de pasionată a poeziei şi de autodidact în domeniul realizărilor video.

Marilena Rodica CHIRETU
http://www.youtube.com/watch?v=mGw60ulTWUM

Scriitori hunedoreni:

Marcel PETRIŞOR

... în casimca Jilavei

"*Mergeau doi câte doi, "înhămaţi" fie la vasul de apă, fie la tineta pe care trebuiau s-o verse în closet. Când era prea plină, unul, cel mai slab de obicei, ţinea cu o mână toarta, iar cu alta se sprijinea în umărul celuilalt. Umblau pe coridor în pas alergător şi, cum aveau şi feţele cadaverice, păreau nişte strigoi zoriţi din urmă să nu-i apuce cântatul cocoşilor în afara mormintelor"* (p. 77-78).

"Fortul 13. Convorbiri de detenţie (Memorii I) de Marcel Petrişor debutează ca un thriller menit a fi adaptat pentru ecran: "*Într-o dimineaţă de martie a anului 1958, din duba cenuşie a M.A.I.-ului pe care scria "PÂINE", fură zvârlite la poarta Jilavei trupurile a doi inşi, care până atunci nu se văzuseră niciodată. Erau ca doi saci legaţi fedeleş şi aruncaţi dintr-un vagon de marfă, ajuns cu sau fără voie la destinaţie. Soarta, întâmplarea sau cine ştie ce socoteli ale biroului de anchetă îi făcuseră să cadă alături, iar închisoarea-i primea într-o celulă de beton ca un stomac flămând, pentru care nu se punea niciodată problema digestiei. Orice ar fi fost aruncat acolo era perfect digerat şi absorbit până la ultima picătură"*(p. 5). De fapt, cei doi se cunoşteau bine: 'vorbiseră' îndelung prin perete, folosindu-se de alfabetul Morse. Astfel, având cu totul alt scop, Internele puseră umărul la legarea uneia dintre prieteniile cele mai fidele din lumea temniţei.

Deoarece, "**Fortul 13"** [Bucureşti, Editura Meridiane, 1991] este un roman cu cheie şi pentru că încifrarea lui priveşte numai aceste două personaje, voi da pe faţă de la bun început identitatea lor: Mircea Petre îl ascunde pe autor, iar Gore Bolovan pe Gheorghe Calciu. Curând, cea mai subtilă ironie a cărţii, prin aceea că este şi melancolică, ne introduce în noul lor spaţiu de existenţă. Ea e construită în mod neobişnuit, dar eficient, aproape neluată în seamă, atât este de aluzivă: primul termen, deşi pe neobservatelea, aduce un aer al libertăţii de mişcare în arii de civilizaţii însorite, către zona europeană ce stă la temelia culturii moderne şi creştine, Elada, orizonturi pomenite în grabă, visate din viteza oricărui vehicol iute, pe când al doilea termen, dezvoltat, de la o privelişte patriarhală suculentă, se mută treptat sub pământ, într-una dintre cele mai greu de suportat gherle: Jilava.

"*Pe şoseaua care duce din Bucureşti spre Sofia şi Atena, dacă, înainte de a intra în primul sat, o iei la stânga, pe un drum de ţară, printre nişte păduri de corcoduşi şi salcâmi în care mirosul florilor se împleteşte deseori cu ispita stropilor de zahăr şi chihlimbar, dai deodată, în dreapta, peste o privelişte de care nu prea ştii ce să crezi. Valuri de pământ, încolăcite aidoma unor spinări*

de şerpi, ţi se unduiesc înainte stăvilindu-ţi privirea cu câteva ciuperci de lemn crescute nefiresc pe el. Bătăi nervoase, de toacă metalică sau de clopot dogit, îţi răsună în urechi când te aştepţi mai puţin şi un fel de ţipăt, ieşit parcă dintr-un piept strivit, sfâşie văzduhul: - Alarmaaa! Iar ţipătul se repetă mereu în enervarea toacei care se zbate din ce în ce mai insistent" (p. 10).

După surprizele prilejuite de drum, coborârea în infern se face în trepte, urmărite cu încetinitorul de condeiul prozatorului, aducând în faţa ochilor noştri vieţuirea de obşte în acea groapă comună imensă – de ce nu mormânt fără cruce? Aflăm ce-l întâmpină pe noul venit înainte, la dreapta, la stânga, iarăşi înainte, din nou la dreapta, la stânga, după 'secţiile' ce despart condamnările grele de cele mai uşoare, ca şi când o zi la Jilava, oriunde, s-ar putea delimita de suratele ei din alt ungher îmbeznat şi umed al hrubelor sale. Penitenciarul era condus de o 'minte', a lui Maromet, ce raţiona cam aşa: "*Avea o deosebită slăbiciune pentru generali şi pentru foştii cavaleri ai ordinului Mihai Viteazul. Îi făcea deosebită plăcere să-i numere înhămaţi la hârdaiele-closet pe care trebuiau să le verse în gropile de deasupra fortului. Uneori, văzându-i aşezaţi pe vine ca să-şi facă nevoile, îi compătimea; pesemne unde fuseseră şi ei ofiţeri ca el; alteori, privindu-şi cu coada ochiului stelele de pe epoleţii lui aurii, murmura: "ba-ba-bandiţii", convins fiind în sinea lui că cea mai nobilă şi mai grea muncă de pe pământ nu putea fi alta decât stârpirea revoluţionară a duşmanului de clasă. De un singur lucru se mai îndoia din când în când: De ce oare nu primea ordin să-i lichideze odată? Să-i fi pus pe toţi la zid, sau chiar acolo, la marginea haznalelor, şi… gata! Ar fi tras şi i-ar fi băgat cu mâna lui în murdăria pe care o făcuseră, numai şi numai să sfârşească odată cu ei. Dar nu, partidul ştia el ce face!"* (p. 16). Cei doi aterizară într-o 'secţie' clădită anume pentru uciderea lor şi a câtorva alţii, încetul cu încetul, 'pe cale naturală': o experienţă a M.A.I-ului ce urma să se efectueze, sub supraveghere, timp de doi ani. Patru deţinuţi la celulă, unul dintre ei fiind în mod obligatoriu tebecist. O experienţă cu o valoare ştiinţifică asemenea acelora pe care s-a întemeiat celebritatea mondială a dr. Mengele. Din păcate, grija Securităţii de a-şi şterge urmele face ca acel creier ce a plănuit pieirea celor şaisprezece deţinuţi din Casimca în atari condiţii să nu poată fi recunoscut de generaţiile posterioare pentru 'genialitatea' sa, superioară aceleia a medicului ucigaş german.

*(fragment din romanul **Fortul 13**)*

<u>Arhive pădureneşti</u>:

Colecţia Ion MALEA OLAR (Sergiu ŢENŢ).

Pădureni înainte de război

Săteni din Meria, 1934

Pictură de Petre Suciu

Poeme

Luna MIGUEL

Coma diabetică

Tu mi-ai dat o gură.
Mama mi-a dat
pancreasul ăsta.
Iar Ştiinţa mi-a dat
insulina.
Dumnezeu
nu mi-a dat nimic
decât teroarea
într-un pumn de zahăr.

Miros a moarte

Toate poetesele sunt moarte, zice
Roberto Bolaho

Oglindă, oglinjoară.
ce zici,
sunt tânără?
Ce zici,
miros a moarte ?

Daniel MARIAN (Deva)

şosele

vitregite de suflete cândva
au clorofilă de amiază în ele
şopârle adormite prin crăpături
le ţes ceasul şi le dreg aducerile aminte
cum ochiul rătăcitor fulgeră
la o naştere o trecere şi o moarte
şi mai stranie

Darie POP (Paris)

mai tzii minte bah vasile
cand plangeam ka boul la tine akasa
ka tzi-am povestit despre buniku' ?

heh, shit happens omule, ce sa-i faci?!

naah, nu-tz' scriu ka mi-i dor de tine,
nici g1nd :p
1tz scriu ka mi'am adus aminte de buniku'
asha kum fac 1n fiecare an pe vremea asta,
pe vremea asta de revolutzie.
de cinshpe' ani 1nkoace pe 22 decembrie
1mi aduc aminte filmu'
shi de fiecare data 1mi amintesc
din ce 1n ce mai multe lucruri.
totdeauna filmu' 1ncepe la mama titza la geam,
1l vad pe bunicu' pl1ng1nd –
de ce pl1ngi buni' 1l 1ntreb
ka suntem liberi zice el

da bah, shi-mi vine sa r1d
ka-mi amintesc shi de radu
ka shi ala are un bunic, lol,
„sa ma 1ntork bunicule, au ba?"

de cinshpe' ani 1ncoace, drac' sa'i phoota,
cine draku' s'ar fi g1ndit – pfoai
cum ma vad ca'ntr'o poza –
ca mama l'o trimis pe tata sa ia shi el
pushka sa mearga cu barbatzii
ka sa pot io amu' sa'tz scriu din frantzia.

heh, shit happens mah vasile...

asha mi de dor sa beau o vodka! pfoaaa, n'ai aer!
degeaba, singur nu tzine.
de shtrand nu mi dor de nici un fel,
de puiu poate, ce mai face andreea,
cu cine te mai 1nv1rtz' tu?
mi dor sa mai dau o tura cu tine, sa stam sa citim...
sa'i mai b1rfim pe ashtia, pe nikita, pe dali...
bah, kiar, pe la cenaclu' ce mai e?
nu pe la ala de la casa de cultura,
ala de la sindicate. belity? ce mai face?
lazarescu, butunoiu, trupa...
n'or murit nici unu? lol :p

hah, mi'am adus aminte,
bah vezi ka data trecuta, atunci k1nd am pl1ns la tine,
atunci am scris io anthologia...
shti tu, treaba cu 1ngeru'...
de mi'ai interzis sa mai scriu la tine :p
ai zis ca la tine daca vreau sa vin sa citesc,
da' de scris – nu mai. gata. he he...
cine shtie ce drek mai scriu acuma.

he he, am io ceva idei, nu mai,
gata cu extratereshtrii,
de data asta numa' calatorii subatomice.
tre' sa descopar io
ce'i cu... sau lasa.

hah, hai ka'i 6 shi ma grabesc,
tre' sa merg agasa ka m'ashteapta

room-m8'a(nevasta-mea),
zi, tu ce mai faci, ce mai 1nv1rtz? bine?
sanatos? am auzit ka ai o foaie pe la arad
shi ka ai pus la kale o conspiratziune culturala,
baga-ma shi pe mine de'i lok.

1n rest – sarbatori fericite,
shi la draku' cu cine'o inventat *poiezia*
ka nu mai pot sa dorm noaptea.
pa pa.

Silviu GUGA

Adevărul despre piatră

Cine vă spune că
o piatră de aruncat
în cel presupus vinovat,
cum sunt eu
sau chiar tu, spre exemplu,
o poti găsi cu uşurinţă,
se înşeală amarnic.
Să nu-l credeţi pentru că,
O astfel de piatră
Nu se găseşte uşor,
Mai ales pe înserate,
Când vinovăţia pare mai clară
Şi chiar eu însumi şi tu însuţi,
spre exemplu,
suntem pe calea mărturisirii
văzându-ne pistriţaţi de păcate
în oglinda sau apa îmbătrânirii.
Piatra de aruncat stă ascunsă
Prin volbura timpului
sau prin mărăcinişul speranţei
sau între cine ştie ce himere
moştenite de la părinţi
pe care şi noi le lăsăm copiilor
să le ude pe timp de secetă
ca să nu se ofilească
Piatra de aruncat nu e de aruncat,
Ea nu cunoaşte ura,
dar se teme de naivitatea noastră.
Adevărul despre ea nu-l putem afla
pentru că adevărul e şi mai greu de găsit
decât piatra.

Ioan EVU

Renegarea

Aceste lacrimi nu-ţi mai aparţin
au devenit demult un bun comun,
totem al gloatelor de melci
escaladînd curcubeul
ce poartă semnătura
sângelui tău, cândva purpuriu
Aceste cuvinte, o dată rostite
nu mai exprimă nimic,
ci, iată, sunt prin sinele lor
rupte din tine ca planeţii din haos.
Într-o zi te vor lovi peste faţă
ca fiii dezmoşteniţi
renegîndu-te

Scaner - report ProVincia Corvina

Colocviul Naţional de literatură 1983 - Opera Timişoara

Cornel Ungureanu, Nicolae Prelipceanu, Nicolaus Berwanger

Paul Anghel, Marin Mincu, Ion Pachia Tatomirescu, Gheorghe Azap

Doina Uricariu, Valeriu Bârgău, Eugen Evu

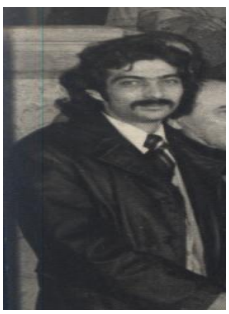

Marian Odangiu

Ion Marin Almăjan, Theodor Bulza, tov.Eugen Florescu, D.R. Popescu

Ion Arieşanu, Vasile Dan

Nicolae Dragoş, Ion Arieşanu, Traian Iancu ş.a.

(Arhiva Eugen Evu, fost membru USR Timişoara).

Arhiva culturală d'antan, Cântarea României

Cleopatra Pupp, Diana Mariş, Petre Sănduţ, Graţian Ordean, Mircea Goian, Vali Munteanu, Simona Gălbenuşe, Ion Mermezan ş.a.

Juriul judeţean: Diana Mariş, Marcel Lapteş, Aurel Busuioc, Ioan Nicuşor Gheorgheoni ş. a.

Nemuritorii

Eugen EVU

Amintire cu Laurenţiu

După 1993, la Arad, cu devenii Gligor Haşa şi Valeriu Bârgău. Gazde, Vasile Dan, Iulian Negrilă şi alţii de la revista Arca. Arădenii erau cei mai numeroşi după timişeni, în filiala Timişoara. Laurenţiu Ulici, preşedinte ales al USR, după Dinescu, ne-a chemat dorind să reorganizeze teritorial Uniunea. Am refuzat, totuşi, să fiu în conducerea filialei Arad a USR, ca reprezentant - el dorind să afilieze judeţul Hunedoara. Unul dintre companioni… îl ura pentru critica defavorabilă din *Literatura română contemporană*, în schimb L.U. elogiindu-mi mie primele 5 cărţi. Penibile amintiri nefrumoase. Acolo mi-a propus să preiau funcţia de secretar reprezentant şi, sincer, am refuzat, motivînd că nu am vocaţie organizatorică. Proiectul a rămas suspendat, eu am rămas, până-n 2012 (!), titular la USR Timişoara- singurul hunedorean, după plecarea lui Valeriu Bârgău, apoi a lui Dumitru Hurubă. Dar s-a întors acolo Radu Ciobanu, aud că a închiriat casa veche filialei. Ulici mi-a scris un emoţionant cuvânt pe Kilometrul zero, publicaţia fondată la Hunedoara: *„patronului spiritual Eugen Evu, urîndu-i intrarea în timpul cel fără durată"*…etc. Emoţionat de romantic. Avea să moară în somn la o pensiune, în condiţii neelucidate, pare-se. S-a scris şi vorbit despre ceva în legătură cu faptul că fondase la Bucureşti Alianţa Civică, în care am fost semnatar-fondator. Altfel zis, El a intrat şi prin operă, dar şi prin *"opera"* dioxidului de carbon, sufocant, în Timpul invocat… L-am deplâns în Luceafărul rămas sub conducerea lui Marius Tupan, într-o carte editată de G. Pârja, Echim Vancea şi I. Petreuş *"Portret*

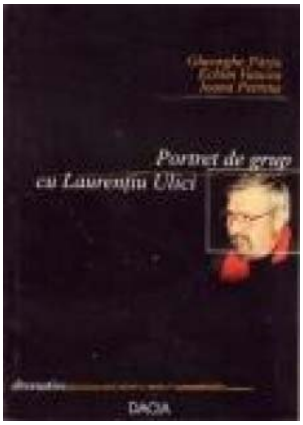

de grup cu Laurenţiu Ulici"… Ne-am revăzut după Arad, la Deva, la un big festival al Paulinei Popa, pe care deasemeni el o preţuia. A fost un critic genial, un caracter prolific, de o rigoare matematică în tot ce înfăptuia şi scria, opera lui, câtă a apărut şi câtă va fi rămas, meritând a-l reda istoriei literaturii române.

Valeriu BÂRGĂU - La şapte ani după…

Un poet labişian, al luptei cu inerţia… şi inepţia

Au trecut şapte ani de la decesul lui dramatic, prematur, după o lungă suferinţă, la Deva

1. Poetul, copil dintr-o familie despre care Mariana Pândaru Bârgău spune: *"Familia în care s-a născut el nu era foarte săracă. Atât mama cât şi tatăl lui proveneau din familii înstărite, iar tatăl său a urmat şcoala de sanitari, fiind trimis pe front în această calitate, devenind într-o vreme, chiar primar al comunei lor" … în 1950, la Mileştii de Jos, Bacău*. 2. Elev la şcoala militară - 1971. A fost exmatriculat din motive politice şi avea să fie hărţuit de *"organe"* o viaţă, aceasta marcîndu-i tragic şi opera, şi, paradoxal, determinînd-o… 3. Respiro la Galeria de Arte plastice din Hunedoara 4. O ultimă fotografie, la Salonul de Arte Plastice din Hunedoara…

(1-2, imagini publicate de soţia sa, Mariana Pândaru- Bârgău).

* * *

În februarie a.c., la Colegiul de Telecomunicaţii nr. 3 din Hunedoara, a fost emoţionant comemorat, la şapte ani de la dispariţie, poetul Valeriu Bârgău, care a trăit ani buni şi aici, marcînd prin activitatea sa culturală, boemele cenacliste din municipiul de pe Cerna. Ioan Vlad, care a organizat acest moment, a prezentat, prin invitaţii săi, soţia poetului, Mariana Pândaru, scriitorii Ion Urda, Eugen Evu, Muguraş Maria Petrescu, precum şi profesori, aspecte inedite ale vieţii poetului. Elevi ai colegiului au recitat din lirica bârgăuană. Cei ce l-au cunoscut, i-au evocat tulburător viaţa şi activitatea. Au fost decernate diplome. Cu acest prilej a fost înfiinţat în cadrul colegiului cercul jurnaliştilor "Valeriu Bârgău". Bibliotecii i-au fost donate câteva din cărţile lui, editate post-mortem de Mariana Pândaru- Bârgău.

Ioan VLAD despre Valeriu BÂRGĂU în Curierul Văii Jiului *(fragment)*

… Scriitorii Ioan Urdă şi Eugen Evu au vorbit despre îndelungata activitate a ziaristului, poetului şi scriitorului Valeriu Bârgău, atât în ale scrisului, cât si în a bogatei sale gândiri literare, evidenţiindu-i calităţile de authentic poet practician format la *,,şcoala vieţii"*, el fiind omul în a cărui suflet şi minte *,,scânteia"* poezia, dovedindu-se mereu un profund vizionar. Interpretarea unor

pricesne de către cântăreţul de muzică religioasă Sigismund Munteanu, a întregit reuşita unei activităţi dedicată omului ce a scris din sufletul lui, din dorurile lui, din visele lui.

De consemnat a fost prezenţa la această zi de omagiere a prof. Muguraş Maria Petrescu – critic literar şi traducător şi care a prezentat mesajul transmis de Doru Dinu Glăvan preşedintele U.Z.P. din România, din care spicuim: *„Chiar dacă unii dintre cei dragi nouă au trecut pragul vieţii veşnice, noi cei rămaşi aici rude sau prieteni, îi vom păstra întotdeauna vii în amintirea şi sufletul nostru. Prin grija familiei, dar şi a prof. Ioan Vlad, cel care i-a fost prieten şi colaborator statornic la ziarul Călăuza, flacăra sufletului celui care a fost poetul, prozatorul şi ziaristul Valeriu Bârgău a continuat să ardă în permanenţă de şapte ani încoace”.* Este vorba de iniţiativa pe care prof. Ioan Vlad a avut-o de a înfiinţa la Hunedoara in memoriam un cerc de jurnalism al elevilor numit„Valeriu Bărgău”, grija profesorului fiind aceea de a creşte, forma şi împrospăta mereu componenţa acestuia, aşa cum şi-ar fi dorit însuşi ziaristul.

Poeme discoboleene

Eugen EVU

Daina nouă

- lui Aurel Pantea

Arderea curge-n marele profan
Cantabil translucid şi diafan
Sanguine seve. Ramura nu ştie
Ce-n rădăcini a fost dintâi. Stihie
Sau ghem de sâmburi, rană, nebunie?
Dezgreunarea-i nenoroc. Abrupte
s-ar smulge-nspre lumină neîntrerupte
dezaripatul cuget, să se-nfrupte
cei mai dinsus de iadul greu de fructe.
Al îngerimii număr orb, prin lume
Înghite ce ucide umbra-n spume
De sine lăcomiile antume.
Lucrarea nu-i din oameni. Cel ce scrie
Purtat pe scuturi, dus în nebunie,
În permafrostul rece sine die
Se lasă răsucit de utopie-
Trestie cu spini, fecioara – poezie.
Nici moartea ştie.
Arderea curge-n marele profan
Cantabil translucid şi diafan
Flâmând Arcan.

Castelul Corvinilor, în urma incendiului provocat de trăznet în 13 aprilie 1854

Dantesca plagă

- lui Cornel Nistea

Bolnav Nichita prăbuşit sub schele
Îngreunat de muzele rebele
Scria un fel de psalmi, pe şerveţele
Şi prozeliţii bahici se ştergeau
La kur, turciţi în ritualul cel barbar
Îngeri bolnavi scrîşneau printre zăbrele.
Era în vremea ultimilor ftizici
Baconsky-Ahoe, Caraion şi Pucă,
O! Crama aia de emuli năucă!
Se resorbeau curvindu-se cu Stigma
Ca Jacob cel al lui Prevert. Enigma
Lucra toxin, psihedelind Talmudic
Osul mânca din carnea celui ludic
Zeu canibal. Cel Nordic, nu cel sudic.
Namila-n cortul lor, prin întuneric,
Incestul genial şi esoteric
Îl repeta prin secularul plan
Dantesca plagă, Nina Cassian!
Eheu, vai nouă, celor vii din turmă
Cu-aşa apostoli mâncători de urmă
Numărători de gropi căzuţi în lupte
Prin fratricidul gnozelor abrupte
Seminţei Lor duale ! Să se-nfrupte
Istoria ce propriu-i hoit şi-l scurmă.

Imagine din 2012. Romantism medieval…

O haţegancă premiată în Italia:

Teresia BOLCHIŞ TĂTARU

Primo Premio assoluto în Italia!

După repetate trofee internaţionale (cinci la număr) cucerite de Eugen EVU şi Elena Daniela SGONDEA, la Giardini Naxos, sub egida Academiei Internaţionale IL CONVIVIO, iată că scriitoarea Teresa BOLCHIŞ TĂTARU, originară din Silvaşul de Sus, Haţeg, Hunedoara, cucereşte un excelent… Primo premio assoluto: **BOLCHIS TATARU Teresia**, Augusburg – Germania (raconto romeno).

Juriul de la Giardini Naxox 2012:
Presidente onorario: Giorgio BARBERI SQUAROTTI**; Presidente:** Carmela TUCCARI.

Medalion

Antonia ILIESCU (Belgia).

Arts et Lettres:

Le réseau des Arts et des Lettres en Belgique et dans la diaspora francophone

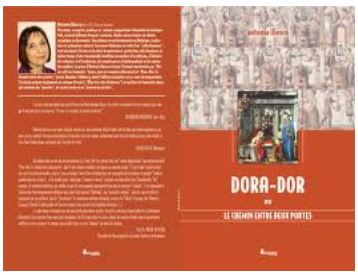

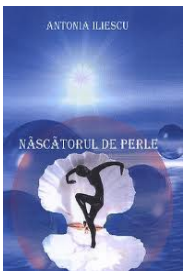

"Belle harmonie des cordes et de ta voix, pour cette merveilleuse chanson et les photos sont splendides.... et les yeux bleus de ce bébé waom ! Serait-ce trop gourmand de te demander de mettre le texte avec chaque clip, pour qu'on…" **Claudine Quertinmont**

„Antonia este pentru mine o descoperire frumoasă prin cum cântă, cum scrie, cum pictează… Iia românească este cartea ei de borangic din astral, poezia ei e scrisă cu arniciul… Ea m-a numit într-o carte "fratele ei". Îi sunt. Când închid ochii, îi văd cântecul". **Eugen Evu**

Deva: La aniversarea lui Gligor Haşa - 75 de ani

**BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ „OVID DENSUSIANU"
HUNEDOARA-DEVA**

Gligor Haşa la 75 ani

Radu Igna în ipostază de biograf

Sebastian Bara şi actriţa Isabela Haşa, recitînd din poezia sărbătoritului

Public receptiv şi binedispus

foto Eugen Evu

A debutat în Noua ProVincia Corvina şi revista Agero

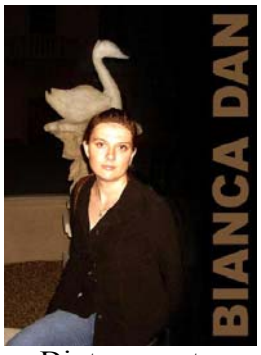

Eugen EVU despre

Bianca C. DAN

Bianca Dan s-a născut la 25 iunie 1983, în satul Bârsău, Hunedoara. Ocupaţia actuală - corector media hunedoreană. Hobby-uri: literatura, poezia, animalele, cerul înstelat… A început să scrie versuri mai puţin de un an, publicându-le doar pe blogul personal. Aşa cum ea însăşi spune, scrisul (în speţă lirică) îi este „*un mod de a evada şi de a străbate mai uşor labirinturile vieţii"*. Este crezul ei şi cred că este unul esenţial, problema va fi cum anume va „evada": prin salt, sau prin zbor… Târâş nu se poate, decât la plante.

Dintr-un set consistent, aleg patru piese ale sincerităţii exprimate în maniera clasică – cu o anume fragilitate trepidantă – naturală, deloc mimat, sentimentul apăsător- ambiguu al *însingurării - umbra unei decepţii probabile datorată unor supraaprecieri ale ţintei.* Fără a mima acest sentiment elegiac – sâmbure al unui posibil fruct căruia ea însăşi îi va da nume - şi nici a aparţine recentului sub-curent literar-atitudinal (…) numit EMO (de la emoţie), Bianca Dan intuieşte rostul scrierii literare ca psiho-terapie sau dacă vreţi catarsis. Presimţul bacovian-tragic al existenţei este cel specific adolescentin, însăilat pe exprimare de tip clasicist şi cu miza pe sinceritate, fără fior estetizant deocamdată. *Un fir al Ariadnei* – ca să rămân la un motiv ales de ea, labirintul - (arhaica reprezentare a creierului şi psihicului uman) – este nu altundeva, ci chiar *în sufletul* ei: mai precis un capăt al acestui fir. Restul va fi re-învăţare de sine şi de alţii, tenacitate şi încredere. Starea de tristeţe pare mai degrabă o reminiscenţă (relictă) cosmică a acelei „materii" pe care Bacovia *o „aude plângând"*… Cum am parafrazat undeva, se poate să auzi şi antimetaria râzând. Ea spune – sub terror mentis-ul cogito-ului *„aş vrea să dorm mereu"*. Hamlet, după întrebarea „A fi sau a nu fi"… spune „*să dorm, să dorm..."*! Enunţul asemănător al Biancăi Dan este doar un halou, un siaj teluric al autismului – un spaţiu spre care spiritul însuşi accede, poate este invocat somnul materiei faţă de suferinţa duhului în exil… Realul este transferat în vis (Tristeţe în vis). Dorinţa îmbrăţişării este transferată eolian *„aş vrea să strâng în braţe furtuna"*. Feminitatea este reprimată în scepticismul şi el efemer. Genialitatea este suferinţă –damnare – mitul prometeic şi cel al Zburătorului luciferc interferează (Unui geniu)… Aşadar ideatic Bianca Dan este este propensiv o meditativă şi pare a fi adepta lui Shopenhauer - via Eminescu (cel din „Geniu pustiu"). Calea ei este a re-descoperirii de sine – ca o trezire duminicală dis-de-dimineaţă. Şi studiul poeziei moderne. Şi al ritmului propriu, trans-eminescian. Având în vedere profesiunea ei: virtualizarea impusă de computer, blogul personal,etc – nu pot fi suficient fertile pentru a „ieşi din labirint"…Tot foşnetul sau freamătul, de pădure sau trestie, al hârtiei, al cărţii, îi poate fi mai de folos. Şi de aceea, debutul revuistic este dorit a fi unul de bun augur.Desigur, vor urma cărţile. Fie şi pentru „a *strânge la piept furtuna" ...Revista Agero Stuttgart, Provincia Corvina.*

Mircea LEPĂDATU

Bianca C. DAN - Ultima carte despre întuneric

Despre autoare şi poezia ei nu vom spune prea multe aici şi acum, au făcut-o cu mai multă pricepere, la evenimentul lansării, colegii ei de breaslă, poeţi şi prozatori hunedoreni. Dar nu puteam trece peste acest eveniment, mai ales că Bianca este colega noastră încă de la naşterea acestui cotidian, fără să-l consemnăm cum se cuvine. Şi nu doar pentru faptul că ea este colega noastră, ci pentru că într-adevăr, aşa cum au subliniat toţi cei prezenţi la lansare, este o poetă înzestrată cu mult har, o poetă adevărată.

Dar, iată cine este Bianca C. Dan, văzută prin ochii unui camarad în ale poeziei. *„Bianca Dan nu scrie aşa cum aflăm scris prin cărţi. Ea scrie, ca noi să aflăm despre cărţile ei, din ele să înţelegem că scrisul ei este numai al ei şi ni-l oferă aşa cum îl trăieşte, sentenţios, imperativ şi interogativ. (...) ea nu scrie din scrisul altora şi nici din cărţi, ci din marea ei resursă spirituală, din care se*

ridică fulgerător scrisul acela care îi aparţine numai fiinţei ei! Nu datorează nimic altora, pentru că scrisul ei este începutul unei epoci noi, când scriitorul scrie din însăşi sinea sa", arată poetul şi prozatorul Ovidiu Vasilescu, în prefaţa acestui nou volum de poezii publicat de colega noastră. Şi iată ce gândeşte autoarea despre poezia ei: *„Există nopţi rotunde, nopţi colţuroase, nopţi aruncate la repezeală în dulap, nopţi în prim planul altor nopţi, nopţi care ucid şi nopţi care luminează"*, scrie Bianca într-un fel de cuvânt înainte al cărţii sale. Un cuvânt înainte intitulat *„Şi întunericul din noi visează…"*, prin care caută să-şi pună în temă cititorul ce este cu acest „întuneric" din titlu, din poeziile cuprinse în acest nou volum al său. *„Întunericul e o sfidare a luminii, dar fără întuneric, ce ar fi lumina?"*, se întreabă şi ne întreabă poeta, la un moment dat. Pentru ca în final, să ne spună: *„Dragă cititorule, dacă în această carte vei întâlni lucruri care ţi se par prea întunecate, închide-o. Înseamnă că nu eşti pregătit să dezamorsezi întunericul din tine. Poate vei găsi cuvinte care tac, cuvinte care mor sau agonizează sau poate te vei găsi pe tine. Iar dacă vei decide să o străbaţi până la capăt şi la sfârşitul ei vei găsi o particulă de lumină, atunci mesajul meu a ajuns unde trebuia"*.

Deci, aceasta este poeta Bianca C. Dan. Noi, colegii din redacţia MESAGERUL HUNEDOREAN, nu putem decât să ne bucurăm alături de ea pentru acest al doilea său volum de poezii, care a văzut lumina tiparului. Să ne bucurăm şi, de ce nu, să ne mândrim că o avem zilnic în mijlocul nostru pe această tânără – dar deja atât de matură şi de stăpână pe scrisul ei! – poetă. Şi să-i dorim ei, să ne dorim şi nouă să avem parte de alte noi şi frumoase poeme, izvorâte din pana ei plină de har.

Tags Bianca C. Dan (Mes. Hd.)

Aspect de la lansare. De la stânga: Dan Orghici, Bianca Dan, Ileana P. Gati şi Ionuţ Copil

<u>Lansare de carte</u>

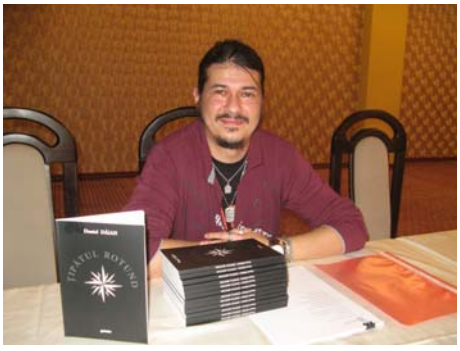

Ioan Sebastian BARA

Daniel DAIAN

Biblioteca Judeţeană „Ovid Densusianu" Hunedoara-Deva a invitat din nou iubitorii de poezie la o după-amiază lirică, în primitoarea ambianţă a Salle d'Or din incinta Deva Mall. Aici a fost lansat volumul de versuri intitulat ***Ţipătul rotund***, al poetului devean Daniel DĂIAN, volum apărut la Editura Grinta din Cluj-Napoca. Ne bucură mult faptul că în ultima vreme am găzduit tot mai numeroase lansări de carte, în special volume de poezie. Este o bucurie în plus, pe lângă faptul că biblioteca noastră se va îmbogăţi cu un nou volum, este o dovadă că poezia nu pierde teren, că, în ciuda ritmului debordant al vieţii, gustul pentru poezie rămâne constant. Poetul Daniel Dăian s-a născut la 29 noiembrie 1978 în Deva. Este absolvent al Facultăţii de istorie a Universităţii „Babeş-Bollyai" din Cluj, având un masterat susţinut la Universitatea din Alba Iulia. În prezent îşi pregăteşte lucrarea de doctorat cu o temă ce abordează istoria şi urbanismul în oraşul Deva.

Preocupările literare ale lui Daniel Dăian s-au concretizat în volume de poezie şi proză apărute în ultimii doi ani: **Arbori de cristal**, în anul 2011, la Editura Publishers din Bacău (versuri); **Reflexii din temniţa îngerilor**, în anul 2011, la Editura Nelinişti Metafizice, Constanţa (proză) şi volumul ce se lansează acum, **Ţipătul rotund**, apărut în anul 2012 la Editura Grinta din Cluj-Napoca. Se află în lucru piesa de teatru **Ultimul Dumnezeu** şi volumul de poezii **Jurnalul ultimelor treizeci de zile de când sunt viu**. Daniel Dăian este colaborator al revistelor literare Orient Latin din Timişoara, Semne din Deva, Cafeneaua literară din Piteşti, Ardealul literar din Deva, fiind prezent şi pe numeroase site-uri cu profil literar. Volumele pe care le-a publicat până acum Daniel Dăian ne

demonstrează că avem în faţă un scriitor care „are stofă”, aşa cum atât de succint şi de convingător l-a caracterizat publicistul Cornel Nistorescu.

Personalitate complexă, poetul Daniel Dăian s-a prezentat în faţa publicului devean cu o plachetă de versuri în care, potrivit aprecierilor lui Sorin Grecu pe coperta a IV-a a cărţii, *„poetul îşi împleteşte meticulos, cu fiecare vers pe care-l scrie, laţul – o poezie născută din observaţie lucidă şi indestructibilă tristeţe”*. Daniel Dăian atrage interesul iubitorilor de poezie cu un discurs liric sensibil şi profund, cu versuri ce pun în lumină o personalitate poetică aflată în permanenta căutare a unor răspunsuri la marile interogaţii existenţiale. Cei care se vor apleca cu interes asupra versurilor cuprinse în volumul Ţipătul rotund vor cunoaşte un poet-filosof, un spirit iscoditor, cu un autentic filon liric, care ştie să transpună în cuvinte marile teme existenţiale: viaţa, iubirea, fericirea, moartea, credinţa. Este o poezie modernă, scrisă cu nerv dar şi cu o nedisimulată sensibilitate, ceea ce sporeşte gradul de atractivitate a acestor versuri. Metafora şi simbolul sunt elementele sine qua non ale liricii lui Daniel Dăian, limbajul poetic făcând parte din registrul poeziei post-moderne, aşa cum foarte pertinent observă scriitorul Constantin Zărnescu, cel care semnează prefaţa volumului. Daniel Dăian se situează, prin autenticul har poetic pe care îl posedă, în galeria marilor săi înaintaşi din ceea ce se numeşte ***„Şcoala poeţilor hunedoreni”***: Paulina Popa, Mariana Pândaru, Iv Martinovici, Dan Constantinescu, Eugen Evu.

<u>Autori hunedoreni</u>

Dan ORGHICI văzut de:

Mariana PÂNDARU-BÂRGĂU

... Înzestrat cu ironie fină, Dan Orghici porneşte *„la atac"* decis să facă lumină sau cel puţin să demaşte cotidianul din apropierea sa, care îl irită peste poate, pentru că *„Viaţa-i o scenă, marionetele sunt în sfori"*… (Iovul interior) iar el *„La fel ca Iov, rabd şi aştept ca Domnul să mă audă"*… Astfel că, în toate aceste *„proteste necenzurate"* cum le numeşte el, întâlnim un spirit incisiv, neiertător şi fără tăgadă, justiţiar.

Eugen EVU

... Niţel livrescă în stil, una a spălării creierului (catarsis), prin arderile textelor; Orghici este şi un cinic diogenian, un pamfletist, şi egal cu sine, un scrib al „hronicului” citadin, în plină bizarerie (de bazar), făcând epopee” din derizoriul aparent banal, cum începe un text, el este conştient-pragmatic de asta: „De mult timp omenirea şi nu numai (sigur fiind că am împrumutat acest tipic din regnul animal), de cum răsar ghioceii, de vrei, zăreşti şi gospodinele dereticând prin casă. Geamuri, uşi, covoare şi alte mobile (şi imobile), ţineţi-vă, fugiţi de mai puteţi, căci vineee…, energica dereticătoare. Şi dă-i, şi luptă, şi luptă, şi dă-i! ca la paşopt, ar zice nenea Iancu. Praf, mizerie, bacterii, microbi. … Acelaşi lucru îl poţi zări şi-n urbe… (Letargie de primăvară)...

... Între scriitorii orăştieni ce-l omagiau exemplar printr-un simpozion pe Petru Baciu, am remarcat o voce cu trup, neobişnuită, cu totul neobişnuit de aparte... Un discurs cu patos şi trepidaţiei, un arcuit peste idei inflamabile, un om care arde şi se zbuciumă , un suflet imprudent arătându-se celorlalţi, de fapt o ATITUDINE faţă de totul ce ne apar ţine fiecăruia, ca parte unică ce se chinuie empatic întru regăsirea unicităţii. I-am spus că are o anume vervă ... şi atât; mi-a trimis două cărţi electronice, aşa că mi-a confirmat ceea ce intuisem, mai ales cu ale sale eseuri-tablete dintr-o carte pe care sper să o primesc spre mai calmă desfătare. Această carte, căreia i-aş reduce titlul şi aş reedita-o (!), aş numi-o cumva cu o sintagmă care să conţină „palia”... (Ciudat, că Palia este un posibil etimon al numelui Octavian Paler!) ... Dan Orghici este un filosof deghizat în înfloriturii prozo-poematice, un înţelept practician (?), un Noica întors în urbe? Un împătimit dinspre Goga (dolorism ardelenesc cu carul!), dar şi Blaga, dar şi Radu Stanca, dar şi Paler. Mini textele incluse aici de mine sunt din cartea pdf, în care Orghici este povestaş hâtru, un pic adiind în duhul cimitirului vesel de la Săpânţa.

prof. Maria Toma-DAMŞA

... Ca jurnalist, Dan Orghici s-a impus la „Expresul de Orăştie”, prilej de a-şi diversifica preocupările publicistice, pentru a face nu numai reportaje sau interviuri, dar abordând şi eseul sau proza scurtă. Experienţa acumulată şi-a fructificat-o în reviste precum „Visul”- revista online, „Repere culturale”, „Inedit”…. În ansamblu, cartea domnului Dan Orghici incită la lectură!

Ioan DRĂGOI

... Dan Orghici e conştient de originea divină a umanităţii, dar şi de imperfecţiunea sa: *„Trăiesc cu crezul că suntem compuşi din aceleaşi materii ca stelele, doar că noi, oamenii, nu ştim să ardem!”* Asta nu-l împiedică să contemple vrăjit minunile lumii.

Am fost în Shengen…

Autorul în Olanda, 1990

Eugen EVU
Tradus în franceza belgiană
de Antonia ILIESCU (Belgia)

Monolog cu înger rănit sau r.o.g.v.a.i.v.

M-ai lăsat lumii, m-ai părăsit,
Aici, între gemene ape
Sângele-n cântec se zbate
Să scape
din berduma triangle
aqua dolce acque salinae
logos străpuns
şi miruns în ascuns
de străina - sieşi instanţă ?
îngreunat prin substanţă
Vina Ta o-am trăit
înşeptit
Cu-a teandrei aura.

Monologue à l'ange chassé ou arc-en-ciel

Tu m'as laissé au monde, tu m'as quitté
Ici, entre des eaux jumelles,
Le sang dans le chant s'ébat
Pour s'échapper
de bermuda triangle
aqua dolce aquae salinae
logos percé
et encens oint en cachette
de l'instance étrangère – à elle-même ?
alourdi par la substance
Ta faute à Toi
je l'ai vécue sept fois
Avec l'espoir de l'éteindre.

Despre noi înşine

Nu e prea târziu să auzi văzînd
Noi ducem războaiele invinşilor noştri
din părinţi
parte din Unul
jubilând în calendare discronice
scrise ca urme de sânge pe cer
- cei aleşi fiind trişti ca
nelocuitul pământ
din cuvânt –
vai şi ferice lor
remanenţi ai trădărilor din interior
ai decapitărilor primilor regi
ai îngerimii căzătoare
cu implanturile lor cu altoirile lor
de genii din palingeneză
din morţile ciclice prin foton-sinteză
prin zadarnica lumei asceză
noi nu ştim cine mai suntem
poate dimineaţă ne vom trezi
fără a ne mai teme
de ceea ce se va
adeveri
aici, în delirul subcuantelor
Amin?

De nous-mêmes

Il n'est pas trop tard
pour entendre en voyant
Nous menons les guerres de nos vaincus
de parents en parents
partie de Un
en jubilant dans des calendriers
achroniques
écrits en traces de sang dans le ciel

- les élus étant tristes comme
la terre inhabitée du verbe –
hélas et heureux les
survivants aux trahisons intérieures
aux décapitations des premiers rois
aux anges déchus
avec leurs implants et boutures
de génies de la palingénésie
des morts cycliques par la photon-synthèse
par la vaine ascèse du monde
nous ne savons plus qui nous sommes
nous réveillerons-nous demain matin,
peut-être,
sans la peur de ce qui adviendra
ici, dans le délire des sous quanta
Amen ?

Le poème de la trinité de dieu

Là, dans la somme de l'utopie sacrée,
Ils se succèdent sans cesse à travers
le siècle
L'être ne ressuscite pas en simulacre
Ni le devenir en l'archétype de la panacée.
Car l'unique mystère étant le Mystère
Il se cache à lui-même perçant des espaces vifs
A travers le logos coule le ciel indicible
Duquel tombent comme des anges les fautifs.
Descentes, lignées, greffons,
De la lumière désireuse des méga chakras
L'œil composé par des lignées d'essaims
Du Temps, à vue perpétuelle dans les lacres.

Milliardièmes de soleils,
le Soi Divin
est dans l'éclat de l'étincelle
qui le soutient.
Par sa mort ressuscitant,
comme le Mal du Bien ?
Nous sommes tristes dans
les saints crépuscules
Car l'âme fait son retour
dans l'arc-en-ciel
Ce fut écrit, la Trinité de Dieu
La mort est uhronie!*
Ami fidele.

---

uhronie **=** *ce qui ne peut pas être*

"<u>Cu mâinile în flăcări</u>…"

Paulina POPA

Portret în tuş de Radu Roşian

Iubirea

te-a strigat pe străzile
unui municipiu
înţesat de omuleţi
ziceai:
- eşti aerul dimineţii
lumina lunii şi apa
dragostea ce rabdă
până sus/
până sus... atunci
de ce ridici acest zid între noi
tu/ care eşti
dragostea ce pururi frumoasă!
ziceai:
- daca iubitul tău e flămând
ce –i aşezi pe masă?
e frumos iubitul
care aduce cu braţele
apa în fântână!
Iubitul care creşte lăstari
din trunchi în fiecare zi
şi lasă soarele să fie soare/
iarbă grasă înspre lumină
ziceai:
- dacă pieptul nu simte cuţitul/
unde este dragostea?
iubitul meu
mă duce spre moarte
iar eu mă las dusă ca un miel!
mă duce spre viaţă
iar eu cânt ca o pasăre de foc/
îi aşez pe masă dragostea!
ziceai:
iubitul meu /
te-am aşezat ca o pecete
pe sângele ce mă învie/
iubirea ta este mare!
este tare ca moartea /
iubirea ta!

Le mains autor de mes genoux

.....

... Une certaine tristesse/ Semee dans la ville de province/
Souleve une aile devant l'ange endormi/ L'ombre du poete portant un toast/
Avec une fausse coupe/ Este affreusement vuve....

.....

Anima…

Eugen EVU

Mic eseu despre poezia Paulinei POPA

„Scrisul rămâne o artă pe deplin umană şi divină, scriind poţi face acel semn ca abisul în care să se resoarbă lumile, scriind, hârtia poate lua foc de lumina lui Dumnezeu..."

Cezar IVĂNESCU

Venind în poezie *"cu mâinile în flăcări"* şi neatinsă de *"ghilotina sinelui"*, Paulina POPA îşi străbate – inversînd timpul propriei durate, în amonte, itinerariul la modul iniţiatic şi deopotrivă cathartic. Poemul ei este continuu, întrerupt de titluri, conectat ad literam, ingenios ca o broderie ce curge canonică, de la carte la carte, iar titlurile sunt doar praguri care saltă ca nişte diguri – sau praguri de cascade, în sus, acolo unde sunt cuiburile cereşti ale revelaţiei…

Simpla ordonare a textelor devine divinaţie şi o nouă cântare a cântărilor pejorativ zicând. Arta poetei devence este incantaţie şi vrajă semantică, dezimerdătoare şi dedicată psalmic Iubirii. De oriunde preiei lectura, ca parte, se restaurează osmotic întregul. Construcţia este una aproape simfonică, ritmând oratoric un discurs ce pare a sui dintr-un abis de oglinzi. Reproşul oximoronic din *"Îngerul electric"* s-a estompat, o acalmie de iezer înfiorat de briza serii, clatină uşure metaforele - lotuşi… Însăşi stare ce ni se comunică cere la rândul ei comentariul liricizant, acesta venind din patosul irepresibil şi dornic a se dărui, /cumineca/ prin feminitatea cvasi-maternală care o animă. Negreşit, avem între noi una dintre vocile cele mai autentice ale Poeziei, într-o prozaică lume, a unei poezii ce iese levitând din condiţia ingrată a Cenuşăresei. Harul ca împărtăşanie, este cultivat / ornamentic, prin cultură, fără a obtura substanţa pură, de rezistenţă, rezonantă, a mesajului: fierbinte, limpede şi cuceritor. Cum cerea Jung, nu mai e nevoie de sacrificiu, creaţia însăşi, ca JOC, este bucurie şi divinaţie pură. În această etapă a arderii, poetesa pare a fi atins autocunoaşterea celei mai legice sentinţe oraculare: *"Cunoaşte-te pe tine însuţi"*. Aşadar Sinea. Blaga dixit *"O boală învinsă e orişice carte"*… Boala aceasta este nu altceva, decât moartea inversînd durata, cea care chiar acum *"lucrează"* în noi, iar cuvântul - logosul luptă a salva duhul, paracletul, a-i amâna irepresibila RESORBŢIE. Drumurile, căile convergente, dinspre margini spre un virtual - latent centru (miez semantic) - dinspre Sinea poetică a Paulinei POPA, s-au reordonat odată cu primul experiment - primele două cărţi - printr-o intuiţie ultrafină a rostului cuvântului, ca scânteie a lui Iov. Actul scrierii a devenit act psalmic într-o paradigmă lucid asumată, în postmodernitatea anilor 80, când *"directorii de conştinţe"* – ai sintezismului – perfidia cenzurii prin… autocenzură, instrument rece şi otrăvit al *"îmblânzirii balerinei cu biciul"*, era menit, pentru foarte mulţi ai generaţiei noastre, a ne deidentifica, a ne induce surogatul *"legii morale"*, sau, cum ipocrit zise Liiceanu, *"a minimei moralia"*..., şi victimele acelei traume activistice, la o revedere, sunt mult mai multe decât cele numărate de exegeţii noii - vechi elite.

Dacă Nicolae MANOLESCU numea aceasta *"rezistenţa prin cultură"*, alţi exegeţi ai *"amarului târg"* din literatura noastră, au înţeles că actul eliadesc, de tip religiousus, este cel ce poate duce spre *"Calea Regală"*, definită de un Maluraux. Un anume impuls intim, al acestei energii inefabile, s-a limpezit la Paulina POPA, inspirată mai recent de călătorii, de pelerinaje, în Iordania, Grecia, de unde poeta a sintetizat aproape journalistic, însă elevat, impresii ca SEMNE, cărţile fiind *"vietăţi"* iradiante, epistolare, aşadar obiecte de cult, ale comunicării (elevate), cuminecării). De fapt, asta fac

poeţii autentici, dacă structura rezonantă-rezistentă, ANIMA, cizelîndu-i limbajul – plasticizant – revelatoriu, rezultă ceea ce va fi Operă, Opus: modus vivendi, ars vivendi.

Aparţinînd confesional ortodoxiei bizantine, Paulina POPA este preoteasa poeziei – aşa cum titram un eseu despre d-sa, în Luceafărul lui Marius TUPAN. Cărţile - vietăţi ale Paulinei Popa au fost redefinite chiar aşa *"Cartea Iordania"*, *"Cartea Grecia"* (Vâsla de ametist)… Un subiect de meditat al *"mineralogiei"* crustalice, ar fi de Ştiut, din laboratorul cristalelor ei, nu ca vreo obsesie, ci ca intuiţie a efectelor sporitor energetice şi catalizatoare, dacă vreţi, ale ritualicei scrieri… Una episodică, una a *"pietrelor de hotar"*, pe Calea spre Sinea feminină a însăşi Materiei. Necum esoterică, necum alchemică, ci mai încoace, cercetătoare, scrutare de… nadir latent… Paulina POPA are un simţ pe care l-aş numi radiestezic, al nuielei de alun caredevine minutar al prezenţei energiei vitale, cosmice, în locuri anume, cum cele de întemeiere, de ctitorie monastică.

Cărţile Paulinei POPA au darul de a reactiva în subliminal ubicua empatie a divinului. O abordare psihanalitică în acest sens (noimă) va fi necesară, desigur, din partea unor maeştri. Poliedrismul cărţilor - cristale este un fel de artă a straniilor grădini japoneze, uneori arta ikebana. Poate că versul celebru al lui Odisseas Elitis, este cheie de boltă a acestei lirici: *"Iar ca sentiment, un cristal"*…Poate mai precis zis, *"un cristal care curge"*. Nu mă simt vinovat de afirmaţia d'antan, privind pieziş acest cristal: acolo, scânteind mirabil, aproape hipnotic, ca nişte ferestre *"ucise"*, cum scrie undeva preotul din exil în Canada, Dumitru ICHIM, am exprimat antinomia unei *"cascade virtuale de orgasme"*, ceea ce sublimare este, ceea ce divinaţie şi mantră este.

Schiţă de portret

Ladislau DARADICI

Născut la 29 aprilie 1957 la Deva (Cristur), dintr-o familie de ceangăi originari din nordul Moldovei, Ladislau DARADICI a absolvit Literele la Universitatea de Vest din Timişoara cu o lucrare de licenţă despre dramaturgia lui Marin Sorescu. Este profesor de limba şi literatura română la Şcoala „Andrei Mureşanu" din Deva, în acelaşi timp redactor al revistei SEMNE şi DIALOG.

După 1989, publică proză fantastică, eseu, poezie etc., în LUCEAFĂRUL, ART PANORAMA, FICŢIUNI, ASTRA, SEMNE, ARHIPELAG, DIALOG, ANTICIPAŢIA, ALTERNATIV SF, JUNALUL SF, ARDEALUL LITERAR ŞI ARTISTIC, PROVINCIA CORVINA, CAFENEAUA LITERARĂ, DISCOBOLUL, ORIENT LATIN, REVISTA AGERO- Stuttgart ş.a. A îngrijit şi editat opere critice de sinteze despre Paulina Popa, Eugen Evu, Sânziana Batişte ş.a. Este membru al Uniunii Scriitorilor, filiala Alba/ Hunedoara.

O lecţie de literatură

"Dominanta afectivă a autorului se răsfrânge asupra şi din interiorul consonant al personajelor sale. Iubeşte lumea, iar când e nevoie o ia în râs, caustic, inteligent. Narator excepţional de înzestrat, el apelează la substratul livrescului, aluziv, prin atingere, mizând pe percepţia polimorfă, substanţa însă îi este mereu cultura, fie că stârneşte hazul simplu, natural, fie că face atingerea cu cel mai rafinat perceptor intelectual, în registrul grav. Este pur şi simplu un mare scriitor. El extrage din bogăţia limbii române frumuseţile şi spaimele cu aceeaşi măiestrie, fiind unul din acei rari scriitori născuţi, cu nu făcuţi. Din sorginte mitopoetică, poetul şi maestru al prozelor scurte, alegorice, jubilînd între fantasm şi " delirul realului", în spirit ludic- oniric, amintind de îndepărtatea literatură sud-americană, dar venind de fapt din substratul memoriei colective cu filoane chtonice de rezistenţă."

Un prozator care este:

„Pornind la lectura textelor de faţă, avem acutul sentiment că prozatorul este dublat spontan, prompt, implicit, de un critic sever. Însă asta nu înseamnă rigiditate estetizantă de facto, dimpotrivă, lirismul şi marele spirit de fantast al autorului impregnează naraţia, îi dau forţă

*semnificantă, deoarece autorul cunoaşte excelent lecţia la zi a literaturii spre care accede însetat el însuşi. Uneori desfăşurarea narativă are şi ceva de secvenţe cinematografice, mai precis eseu cinematografic; aici excelează, obţinând piese de mare calibru tocmai prin uşurinţa cu care **p**sihanalizează cutare studiu de personaj ce se reproiectează din mers, iar spaţiile imaginarului interferează magistral **rudimentele realului** în travaliul transfigurativ. Fiecare povestire din carte îşi are valoarea sa intrinsecă. Autorul nu îşi permite nicăieri vreo neglijenţă. El deţine şi umor, unul ardelenesc, iar frazele sunt construite cu migală morfologică ireproşabilă, uneori voluptoasă.*

Structuralist şi comparatist cizelat, cult şi cu nerv experimental, pe oricare registru exersează, Ladislau DARADICI nu îşi este egal sieşi,… depăşindu-se de la carte la carte.!" **Eugen EVU**

Grupaj poetic

Erika ERDOŞ (Norvegia)

intoxication 1

The wolves that run through
my thoughts are opening
the core of my veins and bite.
Its different now when
we are just compilations
of colors in different lairs of skin
Melting into each-other.
I lay numb while the intoxicating
green takes over
my eyes and carves symbols
Into them.
I shout for Baudelaire
and the skeptics laugh at me.
I walk slowly on
the routes of my body
And I discover I am somewhere
else with someone else a long time ago.

I was born under a sign of fire
and I was raised into deep cold waters
Dripping above my soul
From my mothers mouth
and my fathers hands
They both decided
I am the child with no memory
Therefore they left and took
all my broken dolls with them.

I knew from day 1 that its
my duty to be a collage
Of their broken youth mixed with mine.
The prophet of my long gone dolls
Their missing eyes.

Now they are far away and
I am surrounded by wolves
That bite from me and
play fetch with each other
Trowing my feelings all around the floor
Chewing on them while looking at me.

I dare to think that the superhighway
of shame will be done one day.
Then I can let the pilgrims
of lust walk all over me
Contemplate the leftovers
and make the sign of the cross in front
Of the monastery of my mind.
Look curious at the orthodox
icons of my mother and father
Call them man-made idols
and spit on them.

From far away, I will smile
looking at that god forsaken body.
The wolves would be gone
and the wind would be gone too.
The smell of ash will be the only reminder
That I was once there,
shouting for Baudelaire.

Bianca C. DAN

altcineva

Sunt altcineva
un crepuscul în dezordine
fărâme dintr-o existenţă cronică
nu mă asculţi
miroşi a destrămare
vezi cum mă zbat între
mine şi tine
traversînd foamea de infinit
sunt altcineva
am petrecut apocalipsa
în braţele tale
ca un om de zăpadă
care nu se mai topea

mă redau mie
animal feroce
ce nu mai văzuse moartea
până atunci
sunt altcineva
singurul punct cardinal
pe care nu-l cunoşti.

poemul nimănui

dintre toate poemele
l-am ales pe cel rătăcit
pe cel neiubit pe cel plâns
oamenii îl izgoniseră
din cărţile lor
prea multe detalii
îi îngrozeau
au blestemat şi-au scuipat
în urma lui
au aruncat cu pietre
aşa l-am găsit învelit
în propria-i moarte
încă surâdea
i-am simţit durerea
ca pe un întreg
al tutuor
ne asemănam atât de bine
în frigul acela fără sens
ne încălzeam la stele.

Liviu Ioan STOICIU

Nimic nu merită

se întorc în teacă nervii războinici, ar da înapoi si
firisoarele de păr dacă ar putea.
E adevărat, nimic nu merită, te baţi cu tine
însuţi si mereu observi că nu câstigi tu, de fapt, ce rost
are să te omori atât cu firea?
Gloria o găsesti pe lumea asta, dacă te interesează – dar,
sincer, nu te interesează, e o păcăleală,
fiindcă stii că nu-ţi aparţii si că toate trec. Păcat numai
că ai ajuns să trăiesti degeaba.
Ai sentimentul că esti manipulat tot timpul dinlăuntrul
tău, esti controlat în amănunt,
insesizabil, te zbaţi inutil să scapi, duci o luptă
din start pierdută, asa suntem lăsaţi.
Sigur, poţi să speri, să nu deznădăjduiesti si să-ţi faci
iluzii. "imic mai mult, însă: ce folos, te
eliberezi din închisoarea ta
numai dacă mori. Dar nu e păcat de la Dumnezeu să nu
te bucuri de viaţa care ţi s-a dat, fără
să pui întrebări prostesti, fără să protestezi deoarece
nu te simţi liber cu totul? Dacă
vrei să rupi iar lanţul, îndrăgosteste-te sau ia-o razna,
atunci vei fi preluat, dat în stăpânire iubitei
sau doctorului, care fac parte din
acelasi destin. Destinul tău. Simplu! Toată viaţa ai
crezut că poţi fi tu însuţi si n-ai fost decât
ceea ce esti, altul. Sau ceea
ce au crezut alţii, de dincolo de tine, că esti –
“o lungime de undă”... Ai înţeles?
Toată slava este înlăuntrul tău: unde ţi se întâlneşte
mintea cu inima, în străfund.
Încerci să-ţi aduci iar linistea în suflet – de la ce a
plecat totul? Îţi întorci

în teacă nervii războinici, dar descoperi că nu e decât
linistea de dinaintea unei
noi furtuni cerebrale, “ar trebui să te decuplezi de la
absolut tot” – dar parcă poţi? E ceva
care nu te lasă, o tristeţe
inexplicabilă: mai ai obligaţii pe aici. "u mai fi
degeaba supărat pe tine: inima sus!

Cinerraria / Remember Romulus GUGA

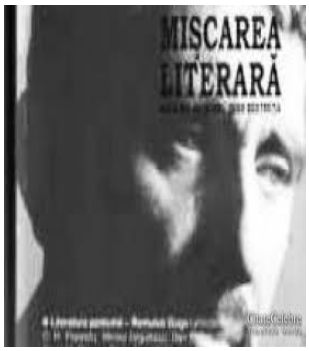

1939-1983. În acest an se împlinesc 30 de ani de la moartea unui important scriitor român, Romulus GUGA. Poet, romancier şi dramaturg. Fiecare roman sau piesă a sa pare a fi un şir de coduri iniţiatice, ca la Marin Preda, Augustin Buzura, Ion Lăncrănjan, Ion Caraion sau Nicolae Breban… Am avut la Tg. Mureş bucuria de a-l cunoaşte, auzi şi dialoga despre noi şi destinul mişcărilor literare din teritoriu. **(Eugen EVU)**

Teatru de Romulus Guga: ***Amurgul burghez; Evul Mediu întâmplător; Nebunul şi floarea; Noaptea cabotinilor; Speranţa nu moare în zori***.

De la Nicolae Băciuţ, care i-a fost coleg la “Vatra”, aflăm că, în 2005, Consiliul local al municipiului Târgu-Mureş a refuzat acordarea titlului de Cetăţean de onoare „Post mortem” scriitorului. Există două reviste “Vatra”..., şi totuşi un Colegiu Naţional cu numele lui, busturi şi portrete, concursuri. Scriitorul a fost incinerat, conform dorinţei sale antume.

Fişă bio-bibliografică – selectiv. S-a născut în 2 iunie 1939, la Oradea. A murit în 18 octombrie 1983, la Târgu-Mureş, **fiind incinerat.** Provine dintr-o familie de intelectuali. Tatăl, medic - Ioan Guga, originar din Cuvin (Banatul Sârbesc), bunicul patern fiind Protopopul de Cuvin. Mama: Şarolta Guga, casnică, decedată când scriitorul avea 12 ani. După 6 luni, tatăl s-a recăsătorit. • Cursuri şcolare la Oradea, Cluj, Gherla, Dej (urmându-şi tatăl, la locurile sale de muncă). • Cursurile Facultăţii de Filologie din Cluj, între 1957- 1962. • Publică poezie în revistele „Steaua” şi „Tribuna” din 1958. • Poet, prozator, dramaturg şi ziarist, redactor-şef al revistei „Vatra”, seria nouă, de la înfiinţarea acesteia şi până la decesul scriitorului. (1971-1983). ***Volume de poezie***: **„Bărci părăsite”** (1968); **„Totem”** (1970); **„Poezii”** (1986 - Ediţie postumă, îngrijită de Romulus Vulpescu, cu o prefaţă de Ştefan Augustin Doinaş). ***Volume de proză_***: **„Nebunul şi floarea”** (Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1970) - Marele Premiu de proză al Uniunii Scriitorilor (împreună cu Augustin Buzura - pentru „Absenţii), Ediţia a II-a, 1991, Editura Tipomur, cu o postfaţă de Nicolae Baciuţ, “**Viaţa postmortem”** (Ed. Cartea Românească_, Bucureşti, 1972); **„Sărbători fericite”** (Ed. Cartea Românească, Bucureşti, 1972), **„Adio, Arizona”** (Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1974), **„Paradisul pentru o mie de ani”** (Editura Eminescu, Buc Bucureşti, 1974).

In Memoriam / Carmen DEMEA (MARTINOVICI).

S-a născut la 8 iulie 1959, în Hunedoara. A debutat la 14 ani, cu poezii în revista „Tribuna" din Cluj-Napoca. Ca elevă, fiind membră a cenaclului "Lupta, a clubului sindicatelor -" Siderurgistul", condus de Valeriu Bârgău, a citit poezii de factură postmodernistă, şi la şedinţele „Cenaclului de luni", condus de Nicolae Manolescu. A participat la emisiunile de radio şi TVR despre poeta indiană Amita Bhose. A debutat editorial, în 1990, la München cu volumul de versuri „Roua din noi", la Editura „Radu Bărbulescu", carte lansată în capitala Bavariei, în cadrul cenaclului „Apoziţia", condus de George Ciorănescu. Este menţionată în mai multe publicaţii apărute la München. În 1999, i-a apărut la Editura Helicon din Timişoara, un volum de poezii, cu un titlu foarte sugestiv: „Verb şi flacără". " Într-adevăr, poezia sa, ca şi viaţa ei, a ars ca o flacără stinsă prea de timpuriu, la 12 iulie 1999, răpusă de o boală necruţătoare pe care a îndurat-o în tăcere cu mult stoicism. A fost a treia soţie a lui Iv Martinovici .

Colaborări: *„Orizont", „Transilvania", „Arhipelag", Provincia Corvina", „Cariatide", „Observator" şi „Archenoah" din Germania.* **Lucrări publicate :** *Roua din noi.* – München: Editura „Radu Bărbulescu", 1990. *Verb şi flacără.* – Timişoara: Editura Helicon, 1999. *Arhvele iubirii- în tandem cu Iv Martinovici.* – editura Călăuza v.b. Deva: Editura Sigma Plus, 2001. **Referinţe:** Ciobanu, Radu. *Carmen Demea.* – În: Cuvântul liber. – 11, nr. 2446, 30 iul. 1999, p. 5. Martinovici, Iv. *In memoriam Carmen Demea.* – În: Cuvântul liber din 14 iul. 1999, p. 7., nr. 2446, 30 iul. Evu Eugen, în Noua ProVincia Corvina, 2005, 2011. Martinovici, Iv.- Antologia "Pasărea de foc", Hunedoara, Chirica, Neculai, în culegerea "Privind prin flacără" ş.a.

(red.NPC)

<u>Biblioteconomie</u>:

Ioan Sebastian BARA

Ora rescrierii patrimoniale, Deva 2013

Trilogia Magna :
MONOGRAFIILE JUDEŢULUI HUNEDOARA

Consiliul Judeţean Hunedoara, Biblioteca Judeţeană „Ovid Densusianu" Hunedoara-Deva a organizat în ziua de 29 ianuarie 2013, ora 1500, în foaierul Teatrului de Artă Deva un eveniment cultural de o importanţă excepţională: lansarea primelor trei volume din lucrarea *Judeţul Hunedoara, monografie*. Este un eveniment de mare importanţă, aşteptat cu nerăbdare de toţi cei care au fost în permanenţă la curent cu acest proiect amplu, de mare impact asupra vieţii social-culturale din judeţ. Monografia a fost elaborată la iniţiativa prof. Mircea Ioan Moloţ, preşedintele Consiliului Judeţean Hunedoara. Biblioteca Judeţeană a acceptat provocarea şi s-a implicat cu toate forţele în finalizarea acestui ambiţios proiect cultural. Rezultatul a fost apariţia celei mai ample şi mai bine documentate monografii a judeţului Hunedoara, lucrare ce reprezintă o veritabilă carte de vizită a judeţului nostru, realizată cu instrumentar ştiinţific de către un colectiv interdisciplinar format din specialişti din principalele instituţii de profil din judeţ: Centrul Judeţean pentru Conservarea şi Promovarea Culturii Tradiţionale Hunedoara, Compania Judeţeană de Turism Hunedoara S.A., Direcţia Judeţeană pentru Cultură şi Patrimoniu Naţional Hunedoara, Direcţia Judeţeană pentru Sport şi Tineret Hunedoara, Inspectoratul Şcolar al Judeţului Hunedoara, Muzeul Civilizaţiei Dacice şi Romane Deva, Teatrul de Artă Deva. Aspectul grafic de înaltă ţinută este meritul Casei de Editură Emia Deva care a avut o contribuţie importantă la realizarea acestei monografii. Monografia pe care o vom prezenta publicului, tuturor celor interesaţi de judeţul Hunedoara, este o lucrare complexă, structurată în trei volume.

Primul volum prezintă pe larg, prin studii bine documentate, caracteristicile naturale ale judeţului Hunedoara, începând de la aşezare, relief, hidrografie, floră şi faună, până la parcuri naturale şi zone protejate. Urmează capitole speciale dedicate istoriei judeţului Hunedoara, istorie analizată din cele mai vechi timpuri, ajungând la Regatul dac şi Dacia romană, viaţa comitatului în timpul voievodatului Transilvaniei, cu figura ilustră a lui Iancu de Hunedoara, perioada modernă, cu răscoala lui Horia, Cloşca şi Crişan, revoluţia de la 1848-1849, lupta românilor hunedoreni pentru emancipare naţională, judeţul Hunedoara în timpul Primului Război Mondial, viaţa hunedoreană în perioada interbelică şi anii ce au premers a doua conflagraţie mondială.

Al doilea volum poartă titlul generic „Economie şi societate" întrucât face o profundă incursiune în viaţa economică, socială şi spirituală a judeţului, punând în lumină aspecte specifice judeţului nostru. Firul istoric este reluat de la anii celui de-al Doilea Război Mondial după care se face o amplă şi documentată incursiune, o analiză riguroasă a vieţii judeţului Hunedoara în timpul comunismului. Este prezentat impactul negativ produs de naţionalizarea de la 11 iunie 1948 şi de colectivizarea agriculturii, procese dureroase care au generat suferinţe şi traume ale căror efecte s-au resimţit puternic şi asupra populaţiei judeţului Hunedoara. Perioada de după decembrie 1989 este analizată succint, evenimentele fiind foarte recente pe scara timpului, ceea ce nu permite încă o abordare istorică suficient de riguroasă. Capitole speciale sunt rezervate dezvoltării economice a judeţului, mineritului aurifer, carbonifer şi al fierului, din Munţii Apuseni, Valea Jiului, Munţii Poiana Ruscă, aspectele tehnologice, descrierile zăcămintelor, informaţiile economice fiind completate cu analiza activităţii societăţilor miniere care au funcţionat aici de-a lungul timpului şi au contribuit la dezvoltarea economică a judeţului Hunedoara. O amplă analiză, bazată pe documente inedite, este rezervată meşteşugurilor şi breslelor hunedorene urmărite de la începuturile din secolul XIII, până în epoca contemporană. O bogată iconografie vine în sprijinul informaţiilor oferite. În continuare, administraţia judeţului Hunedoara este prezentată detaliat, începând cu prima menţiune despre comitatul Hunedoara datând din anul 1876, continuând cu analiza instituţiilor administrative ale comitatului şi apoi ale judeţului. Tabloul administraţiei hunedorene este adus la zi, până la reînfiinţarea prefecturilor, în mai 1992. Acestui tablou i se adaugă o prezentare sintetică, pe bază de hărţi, a tuturor unităţilor administrativ-teritoriale din judeţul Hunedoara (municipii, oraşe, comune), cu localităţile aparţinătoare şi cu anul primei lor atestări documentare. Volumul se încheie cu o amplă prezentare a învăţământului hunedorean de la începuturi până în zilele noastre, subliniindu-se în mod deosebit rolul extrem de important pe care l-a îndeplinit şcoala românească din Transilvania în păstrarea şi afirmarea fibrei naţionale.

Al treilea volum al monografiei se intitulează „Cultură şi spiritualitate" şi include texte ce pun în lumină viaţa spirituală şi bogăţia culturală a acestui spaţiu. Volumul se deschide cu o amplă prezentare a istoriei bisericilor creştine din judeţ. De la atestările paleocreştine de pe teritoriul judeţului Hunedoara, de la cele mai vechi biserici din judeţ, de la Strei şi Streisângiorgiu, până la viaţa bisericească din zilele noastre, este prezentată istoria bisericilor ortodoxă, greco-catolică, romano-catolică, reformată, luterană, unitariană. Din acest capitol rezultă cu limpezime faptul că judeţul Hunedoara a fost întotdeauna un spaţiu de vieţuire interetnică, a tuturor confesiunilor religioase, fără fricţiuni şi conflicte majore. Viaţa culturală hunedoreană a fost caracterizată printr-o efervescenţă deosebită a societăţilor şi instituţiilor culturale, o atenţie specială şi pe deplin justificată fiind acordată rolului pe care Societatea ASTRA l-a jucat în formarea şi afirmarea conştiinţei naţionale a românilor transilvăneni. De asemenea a fost amplu prezentată activitatea Societăţii pentru Fond de Teatru Român, a Societăţii de Istorie şi Arheologie a Comitatului Hunedoara şi a Muzeului Judeţului Hunedoara, instituţii culturale care au avut un impact puternic asupra vieţii hunedorene la cumpăna veacurilor XIX şi XX. Întreaga viaţă politică, socială, economică, culturală a judeţului Hunedoara a fost oglindită, începând cu anul 1876, când apare primul ziar hunedorean, în paginile unor publicaţii cu profil divers, publicaţii a căror apariţie este urmărită cronologic în monografie, până în perioada post-decembristă. Zonele etno- folclorice din judeţul Hunedoara se bucură de o atenţie specială, acestea fiind prezentate pe larg, cu competenţă şi

pasiune de către autorii monografiei, astfel încât oricine doreşte să cunoască acest judeţ va descoperi comori folclorice inestimabile, bine conservate, nealterate, din Ţinutul Pădurenilor până pe Valea Mureşului, din Ţinutul Momârlanilor până pe culmile domoale ale Apusenilor. Frumuseţile naturale ale judeţului Hunedoara, monumentele naturii, monumentele istorice, de patrimoniu sunt concentrate în capitolul special dedicat turismului. Traseele montane din Retezat şi Parâng, aşezările din Munţii Apuseni, monumentele dacice, vestigiile romane, bisericile vechi din lemn şi piatră, castelele şi fortăreţele, văile pitoreşti ale râurilor ce străbat judeţul fac ca în orice anotimp acesta să-şi păstreze atractivitatea pentru cei care îl vizitează. Monografia judeţului Hunedoara a încercat să sintetizeze toate caracteristicile acestui judeţ care se prezintă celor care vor să-l cunoască drept un judeţ cu frumuseţi naturale unice, cu o existenţă marcată de momente cruciale pentru istoria naţională, cu o viaţă spirituală bogată, cu o impresionantă bogăţie etno-folclorică. Lucrarea, în ansamblul ei, are la bază o documentare extrem de minuţioasă, caracterizată prin recursul la surse de informare credibile şi prin prezentarea a numeroase informaţii inedite. De asemenea, materialul iconografic inclus în fiecare volum conferă atractivitate şi adaugă valoare textelor. Trilogia are drept public-ţintă atât cititori cu pregătire ştiinţifică, specialişti în domeniile abordate în lucrare, dar şi publicul larg, cititorul obişnuit, legat sufleteşte de acest judeţ pe care acum are ocazia să-l cunoască sub multiple aspecte. Colectivul redacţional a încercat să acopere o arie tematică cât mai amplă, să prezinte numeroasele faţete sub care ni se prezintă acest judeţ, să aducă numeroase aspecte inedite, documente şi imagini care nu au mai văzut lumina tiparului. Cu toate acestea, nu suntem în prezenţa unei lucrări exhaustive, drept care monografia este perfectibilă, se poate completa, se poate îmbogăţi, se pot aduce noi informaţii din toată structura tematică a sumarului. Este, însă, de notat faptul că Biblioteca Judeţeană „Ovid Densusianu„ Hunedoara-Deva, ca instituţie care a coordonat şi a asigurat munca de redactare a acestei consistente monografii, cu exigenţă şi profesionalism, a reuşit să contribuie la cunoaşterea şi prezentarea judeţului Hunedoara, îndeplinindu-şi cu onoare datoria de instituţie de cultură a judeţului.

<u>Reacţii şi ecouri</u>

Luana CIUHAT

Hunedoara, adunată în trei volume

„Este o operă de o mare însemnătate, memoria şi identitatea acestui judeţ fabulos. Cuprinde munca atâtor oameni de o înaltă exigenţă, prin realizarea celor trei volume de anvergură europeană”-

Eugen Evu, scriitor şi publicist hunedorean.

Sute de hunedoreni au ţinut să fie prezenţi la un eveniment editorial de excepţie, lansarea lucrării „Judeţul Hunedoara, monografie”.

Foaierul Teatrului de Artă din Deva s-a dovedit a fi neîncăpător pentru numărul mare de oficialităţi, oameni de cultură, artişti, dar şi alţi cetăţeni deveni, veniţi să asiste la această manifestare de mare impact asupra vieţii social-culturale din judeţ.

Carte de vizită

Cea mai amplă şi bine documentată monografie a Hunedoarei a fost elaborată la iniţiativa preşedintelui Consiliului Judeţean Hunedoara Mircea Ioan Moloţ şi coordonată de Biblioteca Judeţeană „Ovid Densuşianu” Hunedoara – Deva. „Este vorba despre o primă lucrare de acest gen, o veritabilă carte de vizită a judeţului Hunedoara, realizată cu instrumentar ştiinţific de către un colectiv interdisciplinar format din specialişti din principalele instituţii de profil din judeţ” a ţinut să precizeze Sebastian Bara, directorul Bibliotecii judeţene

cu această ocazie.

„Datorită acestei ample lucrări şi peste 1.000 de ani se va vorbi despre judeţul Hunedoara, când celelalte investiţii cum ar fi infrastrucutura, drumurile sau chiar şi această clădire a Teatrului de Artă nu vor mai exista" a declarat Mircea Ioan Moloţ, preşedintelui Consiliului Judeţean Hunedoara.

1446 de file de istorie

Monografia judeţului Hunedoara este o lucrare complexă, structurată în trei volume cu nume generice: „De la începuturi şi până la al doilea război mondial", „Economie şi societate" şi „Spiritualitate şi cultură". Pe parcusul celor 1446 de pagini cititorul îi este prezentat un tablou extrem de bine documentat despre tot ceea ce reprezintă judeţul Hunedoara de la aşezare, relief, hidrografie, floră şi faună, până la istoria zbuciumată a acestor locuri, din vremea dacilor şi până în zilele noastre. De asemenea este evidenţiată viaţa economică, socială, culturală şi spirituală, punând în lumină aspecte specifice judeţului nostru. Colectivul redacţional, autori, fotoreporteri, operatori calculator, dar şi donatori de documente, în jur de 60 de persoane au lucrat timp de 14 luni pentru ca această lucrare să fie finalizată. „Era imposibil ca o monografie conţinând atâtea date despre judeţul în care trăim să fie concepută şi scrisă de către un singur autor" a spus doctor Ioachim Lazăr, unul dintre coordonatorii lucrării.

„Este cea mai frumoasă carte scrisă până acum despre judeţul Hunedoara. Este o lucrare ştiinţifică alcătuită după toate regulile, iar ca editor sunt încântată că am avut ocazia să public această carte. Nu cred să existe în ţară, un judeţ care să aibe o monografie atât de cuprinzătoare" a spus şi Paulina Popa, managerul Casei de Editură Emia Deva care a avut o contribuţie importantă la realizarea acestei monografii, mai ales din punct de vedere grafic.

Epuizată în timp record

Primele 400 de volume scoase în prima ediţie s-au epuizat rapid, numărul participanţilor depăşind cu mult aşteptările organizatorilor. Pentru persoanele care nu au mai reuşit să primească lucrarea „Judeţul Hunedoara, monografie", s-au făcut liste, iar oamenii vor fi anunţaţi când va vedea lumina zilei o a doua ediţie, pentru a primi un exemplar din această lucrare excepţională. Cei care nu mai au răbdare pot răsfoi „Judeţul Hunedoara, monografie" on-line, pe site-ul bibliotecii judeţene.

„Este o operă de o mare însemnătate, memoria şi identitatea acestui judeţ fabulos. Cuprinde munca atâtor oameni de o înaltă exigenţă, prin realizarea celor trei volume de anvergură europeană".

Eugen Evu, poet hunedorean

„Peste 400 de hunedoreni au ţinut să fie prezenţi la lansarea monografiei judeţului Hunedoara, numărul acestora fiind dublu, faţă de cel al celor veniţi la lansarea cărţii lui Cătălin Botezatu".

Sebastian Bara, directorul Bibliotecii judeţene.

Lansare de carte solemnă: Decernări de diplome de excelenţă de către Sebastian Bara

De la stânga: 1. Scena decernărilor; 2. Trilogia monografică; 3. Doi merituoşi autori laureaţi: prof. Ioachim LAZĂR şi prof. Rusalin IŞFĂNONI, cu un surâs al actriţei Isabela HAŞA.

(foto e.e.)

Teologie si literatură

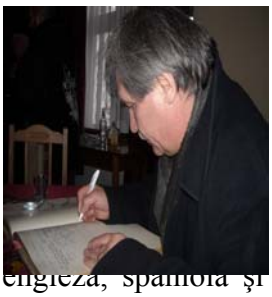

M. N. RUSU

Didahii moderne si epitalamuri eterne

Theodor DAMIAN, Apofaze,
ed. Tracus Arte, 2012

Poetul de excepţie şi teologul infatigabil Theodor Damian, pe lângă multe alte calităţi umaniste cunoscute şi recunoscute din România şi S.U.A. a publicat 15 volume de poezie în limba română şi deopotrivă, în limbile engleză, spaniolă şi albaneză. Astăzi ne face surpriza cu un nou volum de versuri menit să ne provoace la a ne revizui judecăţile de valoare formulate despre precedentele sale cărţi, pentru simplul motiv că, prin conţinutul acesteia, Theodor Damian, încearcă şi reuşeşte să-si reînnoiască viziunea şi să se demitizeze pe sine însusi, ca poet, desigur. ***Apofaze*** aduce o lirică necanonică în formă, dar canonică, teo-filosofică în substanţă. Poetul elaborează un nou discurs liric, la limita dintre didahiile eclesiaste şi limbajul modernităţii cognitive, exprimat în şi prin bibliotecile Europei si ale Americii. Sunt impresionat de amplitudinea şi adâncimea discursului său liric, aici concis, aici poesc, aici biblic, aici antic. Motivele sale poetice fundamentale şi inedite, ca Maria Egipteanca, stânjeneii (albaştri), peştera, pustia s.a. revin în aceste ***Apofaze*** cu elocvenţa şi puterea fulgerului divin, îndulcite de epitalamuri de o fineţe moldavă, eminesciană, din rasa marilor trubaduri: *"Liebes,/ cum te-am găsit/ n-am să aflu/ planul Arhitectului/ să-l dejghioc/ poate nu-mi este îngăduit/ catedrala ta însă/ luminează deşertul/ adăugînd fiecărui boboc/ o viaţă/ si fiecărei clipe/ un infinit" (Construieşti împărăţia ca pe o catedrală).* Theodor Damian, în ***Apofaze,*** îşi construieşte propria sa catedrală nemuritoare. (Lumină lină).

Imago reportaj al Luminii line – Simpozion Eminescu XX

Dr. Napoleon Săvescu
între D-nele Mariana Orza
şi Anisoara Constantinescu.

Theodor Damian
dă tonul Imnului Naţional

Excelenţa Sa Marian Pârjol,
Consulul general
al României la New York

În deschiderea serii au fost prezenţi (de la stânga): Mariana Terra, Th. Damian, Marian Pârjol, Consul General al României la New York, Grigore Culian, Gabriel Pleşea si M.N. Rusu. Un careu de aşi.

Revista Lumină lină, sursa acestor imagini, este distribuită în SUA, România, Moldova, Ucraina, Rusia, Canada, Austria, Germania, Olanda, Italia, Franţa, Elveţia, Suedia, Norvegia, Danemarca, Grecia, Cipru, Serbia, Ungaria, Israel, Vietnam, Australia.

Portret de redactor

Muguraş Maria PETRESCU. Născută la Oneşti, în 08.08.1957. Absolventă a Liceului Teoretic „Mihai Eminescu” şi a Universităţii „Alexandru Ioan Cuza’’ din Iaşi, Facultatea de Filologie, Secţia engleză - franceză. Stabilită la Hunedoara, jud.Hunedoara. Este: ziarist profesionist, membru al Uniunii Ziariştilor Profesionişti din România, membru în colectivul de redacţie al revistei *Lumină Lină / Gracious Light*, New York, redactor al revistei *Noua ProVincia Corvina* - Hunedoara, membru în colectivul redacţional al revistei *Ardealul literar*, corespondent al revistei *Agero*, Stuttgart, Germania, fost redactor al revistei *De Narratione Trivium et Qvadrivium*, Iaşi, colaborator permanent al revistei *Vox Libri*, Deva, fost redactor, printre altele, al revistelor *Opinia studenţească* şi *Dialog* Iaşi şi *Carmina Balcanica* Bucureşti, traducător, printre altele al: Cezar Ivănescu, *Rod / Seed Time and Harvest*, poeme / poems, ediţie bilingvă româno-engleză, Theodor Damian, *Semnul Isar / The Isar Sign*, poeme, ediţie bilingvă româno-engleză, George Stanca, *Angel radios / Beaming Angel*, poeme, ediţie bilingvă româno-engleză, Petre Tănăsoaica, *Tagore’s Garden*, George Stanca, *Angel radios / Ange radieux*, poeme, ediţie bilingvă româno-franceză, Eugen Evu, *Amintiri care vor veni / Memories to Come*, poeme, ediţie bilingvă româno-engleză, Mariana Pândaru, *Aproape linişte / Almost Silence*, poeme, ediţie bilingvă româno-engleză; Ioan. N. Roşca, *Amfore de lumină / Enlightened Amphoras*, poeme, ediţie bilingvă româno-engleză, Munir Mezyed, *Capitol din Biblia poeziei / Chapitre de la Bible de la poésie / Chapter from the Poetry Bible*, poeme. Apariţii în antologii literare: Baki Ymeri, *Valea Iubirii / Lugina E Dashurisë*, *Antologie literară - Antologji letrare*, Eugen Evu, *Motoare de căutare sau cartea ca vietate*, *Teologie şi Literatură / Theology and Literature* (texte dedicate Preotului, Profesorului Universitar Dr. şi scriitorului Theodor Damian cu ocazia împlinirii vârstei de 60 de ani), Baki Ymeri, *Trup şi Suflet / Trup dhe Shpirt*, *Antologie poetică - Antologji poetike*, etc. Semnează numeroase traduceri, eseuri şi critică literară. Este membră a As. Ziariştilor profesionişti din România.

Exegeze lirice

Muguraş Maria PETRESCU

Mariana PÂNDARU – *Cuvintele suntem noi*

Motto:
,,imagini înghesuite/ în globul ochiului/ vechi şi nou, vechi şi nou/
de parcă s-ar fi deschis/ o carte trăită/ şi încă nescrisă’’
Cu inima de antilopă

Controversatul an 2012 avea să-i aducă Marianei Pândaru bucuria apariţiei a două volume de versuri, dintre care unul a trecut dincolo de ocean, ajungând până la New York (*Aproape linişte* / *Almost Silence*, Editura DaniMar, Deva, 2012, 146 pp.), iar cel de al doilea, apărut puţin înainte de sfârşitul aceluiaşi an (*Leoaica albastră*, Editura Tipo Moldova, Iaşi, 2012, 214 pp.). Excepţionala poetă „de forţă foarte matură, a cărei expresie este fragilă şi viguroasă în acelaşi timp” (Cezar Ivănescu, *Luceafărul*, nr. 1143/1984) ne propune, de această dată, în anul în care tocmai a împlinit o vârstă rotundă, o antologie de poezii din câteva din volumele publicate anterior; un univers, o lume de măşti, *vis-à-vis* de un adevăr gol-goluţ, o lume a suveranului Cuvânt, care pare a fi închis în visare, într-o tăcere luată şi reluată prin exerciţiul poemului constrâns de o aceeaşi tăcere plină de sensibilitate şi mister, de o tăcere a unei singurătăţi aproape ritualice. *Leoaica albastră* este o carte construită într-o manieră clară prin care poeta îşi pune, în mod firesc întrebări, încercând să-şi găsească un răspuns la ele. Se porneşte de la întrebarea clasică şi permanentă, ce este poezia (?), la care răspunsul vine simplu: o himeră după care aleargă toţi poeţii. Despre cum scrie? Pe albul zăpezii, cu dragoste despre viaţă sau ,,cu tristeţe şi deznădejde/ … /cu păcat şi ardere’’ (*Scriu pe*

albul zăpezii, p. 37). Era firesc deci ca, plecând de la acest punct, Mariana Pândaru să se auto-definească drept o poetă a acestui univers (labirint). „Sunt în aşteptarea cuvântului/ ca un acoperiş peste/ tăceri şi nelinişti'' (*Pescăruşi cu blânde priviri*, p. 10). şi în acest univers ea pare că se reproiectează în oglinzi paralele, imaginea de sine multiplicându-se la nesfârşit de la fiinta singulară, ce abia apare într-un mugur, până la sapienţiala bufniţă, care priveşte cu ambii ochi în aceeaşi direcţie, atentă în permanenţă, prevăzătore şi cu ochi acoperiţi protectiv de pleoapa nictitantă: „Mi s-a prins un nor de ceaţă/ pe ochiul cel stâng/ şi nu pot frumoase păsări/ să vă mai ajung/ … / Mi s-a pus un nor de ceaţă/ pe ochiul cel drept/ şi nu pot frumoase păsări/ să vă mai aştept'' (*Cântec IX*, p. 66) şi, nu în cele din urmă, până la ochiul compus al lăcustei, îngreunat de lumină, până la o libertate ce nu se manifestă în sens negativ „spre cea mai frumoasă/ cădere" (*Cuvânt de aramă*, p. 11), ci devine o libertate de alegere a unei existenţe, a unei vieţi în care, paradoxal poeta nu se simte singură şi nici apăsată de imensitatea singurătăţii unui univers (real, liric?) ci, din contră, în el îşi dobândeşte o libertate fără margini. Şi peste tot acest univers, singurătatea vine ca o stare peste care „ochiul/ mai ales ochiul/ stă nemişcat'' (*Cel mai tăcut*, p. 30). Decorul acesta, desigur, aminteşte de marile întrebări ale lumii, proiectate în umbre cu gust amar, doar că poetei nu-i este frică de speculaşiile sfârţitului de mileniu, din contră nădejdea ei este îndreptată către divin, experienţa ei de viaţă conferindu-i seninătatea şi liniştea unei posibile mari treceri. Poeta nu cade în capcana sfârşitului lumii, atât de vehiculat în ultimii ani. Ea consideră că viaţa este un dat al cuvântului întors „mereu în furtună'', iar moartea (opusul ce asigură „un echilibru''), paradoxal ne-a fost dată încă de când a fost omul creat pe Pământ. Asemenea unei sentinţe implacabile, în existenţa ei perfidă, moartea ne însoţeşte peste tot ca un fel de aură ce ne învăluie trupul. Universul acesta nesfârşit, singur, este cel la care „orele albe'' (*Orele albe*, p. 13) „Încep nopţile/ cele fierbinţi'' (*Trandafirul de gheaţă*, p. 15), este universul acoperit de o zăpadă ce pare albastră, un pastel de singurătate îngheţată în care doar ea stă singură într-o casă, într-un decor de amintiri, populat cu oameni-umbre. Acesta este ceasul la care cântecul de dragoste pare stingher, rămâne singur, neauzit de nimeni, rămâne doar o umbră de iluzie, în care soarele priveşte lumea prin „ochiul amurgului'' (*Amurg*, p. 43), în care umbrele se aştern tot mai lungi peste case, lăsând „văpaia cuvântului/ să tulbure aerul'' (*Văpaia cuvântului*, p. 45). În acest univers se instalează simplu şi firesc, cu putere prometeică, poeta, revenind aproape din locul de unde a plecat, adică la descrierea unui spaţiu ce devine numai al ei, a acelui loc de flacără în care se aşteaptă desfăşurarea ritualului poeziei exprimată prin starea de visare în cuvânt, prin crezul ei in cuvânt. „Cuvintele suntem noi'' (*Cuvintele suntem noi*, p. 96) îşi recunoaşte Mariana Pândaru starea de existenţă. Un fel de ritual păgân, trăit într-un prezent apropiat, intens, la modul continuu, un moment al scrierii învăluit în tenebre, mister şi tăcere, lăsat implacabil să cadă ca o pedeapsă a unui ceas mut. Timpul acţiunii pare a fi precizat, atunci când, de fapt, el este unul general, dominat veşnic de o piatră, un totem misterios şi secret, ce a fost cândva un cuib strălucitor unde stăpână era doar salamandra. În această tăcere deplină a menhirelor şi dolmenelor, ca cea a pietrelor de la Stonehenge, asistăm la ritualul de purificare, ce precedă punerea cuvântului în pagină. Aceasta este *Leoaica albastră*, cartea care o redefineşte pe Mariana Pândaru ca pe o poetă ce-şi comunică sensibilitatea prin tăcere şi crezul în cuvânt prin retragere, o aşteptare îndelungă, răbdătoare şi supusă „până la limita albă a zilei'' (*Rămânând doar gândul*, p. 57), o încoronare cu spini aşternuţi peste deşertul vieţii, care nu este altceva decât un fel de piatră de moară legată de trup, ea considerându-se a fi „doar pasărea/ Cu zborul înfrânt !'' (*Pasărea cu zborul înfrânt*, p. 22). *Leoaica albastră* este un fel de altă rugăciune, de implorare şi aşteptare în tăcere şi nelinişte a dăruirii cuvântului, de dorinţă de evadare din sine şi în sine, exprimată în interiorul singurătăţii „Aş fi învăţat de la capăt/ tăcerea şi însingurarea// Aş fi scris poeme/ pe

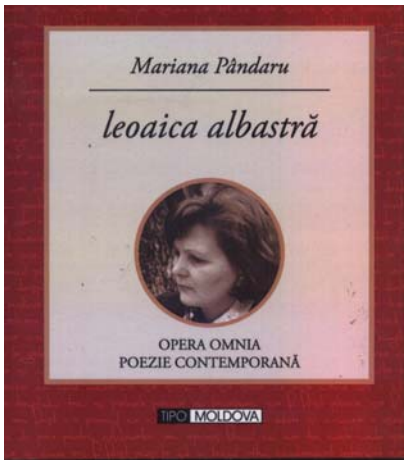

nisipul prea nestatornic'' (*Nu mă ştiam depărta*, p. 26), este însăşi viaţa ei „răstălmăcită/ … / ca un superb salt mortal'' (*Îmi furau bucuria*, p. 12), scrierea ei „cu tristeţe şi deznădejde/ … / cu păcat şi ardere'' (*Scriu pe albul zăpezii*, p. 37), este o frumoasă paralelă sau antiteză lirică desenată simplu şi clar pe hârtie: ce este cuvântul şi ce este gândul ? O răsturnare a unei valori oarecum perfide, alunecoase şi insidioase „gândul e de cele mai multe ori/ Lunecos ca un peşte/ El amăgeşte/ şi-apoi cade-n adâncuri'' (*Cuvântul şi gândul*, p. 131), dar cuvântul este cel care rămâne să trăiască în lumină.

Exegeze eminesciene

Adrian BOTEZ

I. Chaos. Repaos şi non-repaos. Eul-spirit, ca punct de mişcare. Analiza poetico-arhetipală. *(fragment)*

Motto:

"La început de începuturi fu Chaosul ..."
(**Hesiod**, ***Theogonia*****)**

Ritualul-Logos al Luceafărului este edificator pentru conceptele de lume-non-lume, repaos-non-repaos, în viziunea eminesciană. Starea de divinitate este stare de maximă energetizare: "***Din chaos, Doamne,-am apărut / Şi m-aş întoarce-n chaos… / Şi din repaos m-am născut, / Mi-e sete de repaos***… ". Luceafărul priveşte lucrurile din interiorul stării de divinitate, starea lui **a fi** (**nu** a exista): starea lui **a fi** (lumea-spaţiu ideal) este starea de cosmos (cosmos ideal), starea de încleştare maximă (din punct de vedere energetic) pentru **a plănui**, a crea în zona proiectului ideal. Aceasta este singura creaţie adevărată, a lui **a fi.** Când forma depăşeşte proiectul şi se autonomizează, se distinge din a) gregaritatea divină (nu chaos, ci cosmos ideal), ea **există,**b) gregaritatea profană, indistincţie (din punct de vedere sacru), doar ce este divin are chip distinct, ceea ce se desprinde de divin, se desprinde de **sinele său** şi devine de nedespărţit de toate de acelaşi fel, de proliferările haotice ale existenţei profane. Starea profană este **repaos** şi **chaos** (starea de Anti-Spirit), formele proliferează fără sens, fără logică, indistinct. **Creaţia adevărată este identică cu proiectul şi înseamnă, deci, maximă energetizare.** Creatura este identică cu existenţa şi înseamnă, deci, dezenergetizare maximă, până la autoanularea (obţinută prin acţiunea de tip Cain). Când, însă, în poezia eminesciană, se priveşte din punct de vedere **uman**, lucrările se inversează: "[Punctul de mişcare] din chaos face mumă, iară el devine Tatăl" sau "***Vin din sure văi de chaos [colonii de lumi pierdute]***": "**chaos**" ("***sure văi din chaos***") devine sinonimul Proiectului divin dinspre care sunt trimise spre **aparenţă-existenţă**, spre **pierdere**, "***colonii de lumi***", prin voinţa demiurgică a Tatălui-Punct de Mişcare. Creaturile nu disting Spiritul Creator – şi atunci, neputinţa lor este resimţită ca **stare de chaos** (Anti-Spirit), văl după care se ascunde Demiurgul (Spirit). În mitologia populară românească, relaţia eminesciană dintre Spirit (Punct de Mişcare) şi Anti-Spirit (chaos) se regăseşte în dualitatea arhetipală Fărtat-Nefărtat: ivirea lor este simultană, sunt consubstanţiali, iar lumea se creează tocmai prin starea permanentă de opoziţie funcţională dintre ei (cf. Romulus Vulcănescu, ***Mitologie românească***, Ed. Academiei R.S.R., Buc., 1985, p. 343). Adjectivul **sure**, pentru **văi de chaos**, marchează alianţa funcţională, anterioară actului demiurgic, a celor doi co-operanţi la demiurgie: Albul-Fărtat şi Negrul-Nefărtat (rezultând zona de **creaţie mistică**, spaţiul iniţiatic, alb-negru – sugerând paralele cu statutul esoteric de **Harap-Alb**). Veşnicia e neagră **întru greu** ("***De greul negrei vecinicii***…"), adică este bogată, maxim densificată, intens semnificativă, încleştată întru sensurile veşnice. Este, deci, o luptă eternă pentru: 1- a proiecta şi 2 – a păstra sensurile veşnice, întru distincţia ideatică (şi întru indistincţia provenienţei lor ultime, Demiurgos). A fi – Fiinţa este intens trăitoare, prea intens trăitoare: **focul din privire**, **nimbul**-cerc divin (opus **cercului strâmt**: "***Trăind în cercul vostru strâmt***…"). **Ora de iubire** ("***Şi pentru toate dă-mi în schimb / O oră de iubire…***") este un alt cerc, o **existenţă** – ciclicitate. Tot eternitate este şi **creaţia creaturilor** – forme indistincte, confundabile, interschimbătoare ("***Dac-oi fi eu sau altul***…"): dar

eternitate a repaosului, a dezenergetizării. **Cele trei feţe ale eternităţii sunt:**1 – cea divină, de încleştare cosmică a proiectării fiinţei, cosmos-foc energetic maxim; 2 – cea profană, de repaos, care creează confuzia creaturilor-forme scăpate din cercul de foc al divinităţii, lăsate să se consume-falsifice (deteriorare energetică) întru **întâlnire** şi **indistincţie**: chaos; 3 – circularitatea mişcării între cele două ipostaze ale eternităţii este eternă şi ea: "***Din chaos [apar] – m-aş întoarce-n chaos… Din repaos [mă nasc] – mi-e sete de repaos"*** ....

In Memoriam

Mariana CRISTESCU

Nichita Hristea STĂNESCU, de la roşu vertical, la mutarea în lup* *(fragment)*

Fiul ţăranului Nicolae Hristea STĂNESCU, din Prahova, şi al nobilei rusoaice Tatiana CEREACIUCHIN. *"Mă mut în lup pentru că este vremea schimbării lupilor în clopote." (NICHITA STANESCU).*"… a ştiut să înveţe din istoria literaturii române universale că lucrul cel mai josnic pentru un poet este teama"… Plutind îngereşte deasupra unei lumi înnobilate de geniul său, fiul ţăranului **Nicolae Hristea STĂNESCU**, din Prahova, şi al nobilei rusoaice **Tatiana CEREACIUCHIN**, membru post-mortem al Academiei Române, deţinator al Premiului internaţional **Johann Gottfried von Herder** şi nominalizat, în 1980, pentru Nobelul pentru literatură, a dăruit poeziei române universalitate. Prea repede înălţat în eternitate, în ultima zi a acestui martie 2013 ar fi implinit 80 de ani. (…). A fost pentru scurt timp corector şi apoi redactor la sectia de poezie a "Gazetei literare" (director, Zaharia Stancu). Publică "Dreptul la timp" (1965), apoi volumele de poezie "**Roşu vertical**" (1967) si "Un pamant numit Romania" (1969): "Noi suntem seminţe şi pământul e al nostru, / ştim cel mai bine locul şi patima şi rostul, / ştim cel mai bine legea şi mersul înainte, /suntem, după nevoie, şi lacrimă şi dinte (...) … Urmează "Oul şi sfera" (1967), "Laus Ptolemaei" (1968). Tipăreşte "Necuvintele" (1969), pentru care primeşte Premiul Uniunii Scriitorilor. Este numit redactor-sef adjunct al revistei "Luceafarul", alaturi de Adrian Păunescu. In 1970 devine redactor-şef adjunct la "România literară", revistă condusă de **Nicolae Breban**. Publică "În dulcele stil clasic" (1970), apoi, la Editura Tineretului, volumul "11 elegii", "Belgradul în cinci prieteni", "Măreţia frigului" (1972) şi "Strigarea numelui" (1973). Pentru volumul de eseuri "Cartea de recitire" obţine, pentru a treia oara, Premiul Uniunii Scriitorilor. Un an mai târziu obtine, pentru ultima oară, Premiul Uniunii Scriitorilor şi i se atribuie Premiul internaţional Johann Gottfried von Herder. (….) În urma şocului morţii soţiei Caurea, suferă o paralizie de scurtă durată a părţii stângi a corpului care va lăsa sechele şi dupa vindecare. In 1978 publică volumul de poezii "Epica Magna", care primeşte, în acelaşi an, Premiul "Mihai Eminescu" al Academiei Române. Apare volumul de "Opere imperfecte" (1979). În 1980 este nominalizat pentru Premiul Nobel pentru Literatură. "In august 1981 are prima criza hepatică. Aceste crize vor continua în toamnă şi poetul se internează la spitalul Fundeni. După ce este externat, ascunde faţă de toţi semnele maladiei sale, afisîndu-se optimist, iar medicii se declara uimiţi de rezistenţa şi vitalitatea sa extraordinară." Primeşte premiul Cununa de Aur, în 1982, în Iugoslavia, la Struga, pentru volumul "O viziune a sentimentelor". La 31 martie, la implinirea a 50 de ani de viaţă, poetului i se organizează o sărbătorire naţională. (n.n. - Apar, în 1982, "Noduri şi semne"- subintitulată "Recviem pentru moartea tatălui", "Oase plângand", volumele de eseuri "Respirări" şi "Maşina de meditat cu glas tare"). În timpul unei călătorii în Iugoslavia are o criză foarte gravă, ce necesită intervenţia medicilor. Pe 12 decembrie, durerile din zona ficatului devin îngrozitoare şi este adus la Spitalul de urgenţă unde crizele sunt extrem de violente şi poetul se stinge din viaţă fix la orele doua şi zece minute. Ultimele sale cuvinte au fost: «Respir, doctore, respir».

*** Dintr-un mai amplu text apărut în ian. 2013, în Cuvântul liber, internet. Titlul aparţine redacţiei NPC.**

Replică la replică

Ge STREIANU

Autoexperimentismul …

Urmare unei nedumerite replici în Lumina Lină din NY, a distinsului nostru critic din diaspora Americană, **M. N. RUSU**, (v. Istoria Scriitori Români, editura ştiinţifică şi enciclopedică, 1978, Bucureşti), exeget al lui Nichita, cu toată consideraţia cuvenită d-sale, precizez neipocrit că nu sunt nici un detractor, nici un mare fan al poetului „nepereche"- cum îl dezmierdară unii, ba, cu necesara luciditate „la rece" a fenomenului liric românesc sau alogenic prin sorginte, îl consider pe poetul ploieştean un pleadic înainte-mergător al scriiturii noastre.

AUTO-experimentul Nichita, terifiant şi contradictorial, este aproape unic în Estul ex-comunicat al fostelor ţări comuniste, dincoace de "roşul vertical" sau "orizontal" (!) – al literaturii post-moderne. Ca şi în cazul unor A E Baconsky, A. Toma, Nina Cassian, M. Beniuc, M. R. Paraschivescu, Geo Dumitrescu, Păunescu, Dinescu… *Atitudinal,* deci modus vivendi, modus operandi, Nichita STĂNESCU poate fi un model pentru tinerimea Artelor române, însă nu de naufragiere penibilă, neo-dirijistă, în manualele şcolare, sau Istorii cosmetizate după cum se succed puterile politico-administrative, ci, VAI, inclusive după cum, vorba lui Eminescu, au "învăţat a muri"; prefer să reînvăţ a Trăi, doar Om, dincoace de groapa comună a… metafizicii. Nichita a fost genial, dintre cei pe care J. Hermite îi definea ca "logicieni ai spiritelor slabe şi false". **(eugen evu)**

Destăinuiri

Florian BRĂDEANU (Simeria)

Spovedania dascălului

Spovedania se face, de obicei, duhovnicului. Eu o fac public, în faţa lui Dumnezeu, în faţa românilor şi în faţa foştilor mei elevi. Conştiinţa mă obligă să-mi mărturisesc păcatul fundamental mai ales astăzi, când apele, în loc să se limpezească, se tulbură şi mai tare. Dragii mei amici, îmi reproşez lenea gândirii de atunci, a conformismului tâmp şi laş, a difuzorului fără minte, deoarece am luat drept adevăr spusa din textele bine selectate de către cei interesaţi ca românii să persevereze pe calea rătăcirii în minciuni. Şi astfel v-am minţit cu privire la formarea poporului şi a limbii române. Nu o dată începeam, cu mândrie patriotică, cu spusa cronicarului: „De la Râm ne tragem!". pe vremea aceea cronicarul n-a avut puterea argumentelor ca să-şi întoarcă spusa în locaţia în care „NU" face legea. Să-i iertăm slăbiciunea firească, dar să-i lăudăm hărnicia, interesul şi credinţa.

Astăzi lucrurile cu privire la formarea poporului şi a limbii române stau cu totul altfel. Astăzi precizăm că romanii n-au ocupat nici un sfert din teritoriul Daciei. După falsificatorii istoriei noastre ar trebui să avem două popoare româneşti: românii rezultaţi dintre romani şi geto-dacii din teritoriul ocupat şi românii rezultaţi din geto-dacii liberi. Tot aşa şi două limbi. În realitate avem un singur popor şi o singură limbă românească. Cum de n-a explodat istoria? Se poate forma un popor şi o limbă în 160 de ani? Imperiul Austro-Ungar n-a reuşit în 800 de ani să distrugă limba română din Transilvania şi să-i asimileze pe români în ciuda eforturilor draconice aplicate românilor în acest scop. Deci minciuna că „De la Râm ne tragem!" cade. Dar nu cade oricum, ci romanii şi alte popoare „se trag" din geto-daci! (Get înseamnă „om al pământului pe care s-a născut şi trăieşte", „băştinaş", „localnic").

Las în seama istoricilor să demonstreze aceste lucruri în faţa românilor şi în faţa lumii întregi. În privinţa limbii române, iar aşa, minciuni preluate şi transmise de mine vouă, foştilor mei elevi. Zicem că limba română s-a format din latina vulgară. Ce prostie!!! Latina vulgaris este limba populară veche a ţăranului român, a geto-dacilor. Din această limbă a fost înălţată limba latină clasică. Studii, departe de a fi exhaustive, dar de netăgăduit adevăr, demonstrează că, atenţie! – limba română stă la baza limbilor indo-europene. Române, fii mândru, demn şi vrednic şi de acest adevăr! Şi, fiindcă am recunoscut păcatul meu fundamental pentru care vă cer iertare tuturor, oare noi, românii, nu păcătuim când îl venerăm pe Traian în aşa-zisul nostru imn naţional? Acest împărat a cotropit o parte din teritoriul Daciei de unde a jefuit aur, argint, grâne, animale, sare, miere, vinuri,

fructe etc. În loc să ne lepădăm de el îi ridicăm statuie, ca la Deva, iar pe patrioţii noştri îi dăm jos de pe soclu cu sporuri de dispreţ! Ba, mai mult, îl ridicăm la rangul de patron spiritual al unor instituţii de învăţământ pe un cotropitor şi pe un antichrist! (vezi scrisoarea a 97-a a lui Pliniu cel Tânăr adresată lui Traian în anul 110). Mă întreb cum de biserica nu a luat nici o atitudine faţă de această blasfemie adusă şi întreţinută la adresa poporului român?! Cum de preoţii nu refuză să desfăşoare activităţi specifice lor în unităţi şcolare care au ca patron spiritual un antichrist?! De ce? De ce? De ce? Cine îşi bate joc de această ţară impunându-l românilor ca pe un părinte binefăcător pe un cotropitor şi un antichrist? Cine? Cine? Cine? Români, apăraţi-vă darurile de la Dumnezeu: fiinţa, cu valorile ei spirituale, împărăţia minunată a limbii române, ţara cu frumuseţile şi bogăţiile ei şi iastoria adevărată! E vremea să nu mai trăim în minciuni, cu o istorie falsă, alături de fiii, nepoţii şi strănepoţii noştri…

Simeria, april 2013

Ge. STREIANU

Parodii amare

Argotica 1

- in Memoriam Nichita

Berea-i spiritul pişat pe garduri
Blaga, iubitor de vinuri zise
Eminescu, scrie-n manuscrise,
Bea tărie cu ciudate narduri
Între Veronica, doamna brună
(Aia din sonete de Shakespeare)
Şi nemţoaica Mitte Kremnitz
Prefera chiar ţuica cea de prună
Plus că Mitte blondă şi băloasă
I-a fost dat o boală ruşinoasă
BRE Nichita cu neveste patru
A beut de-şi ciurui ficatu'
Votcăţuicăşnapslichiordenucă
Cot la cot cu Micu şi cu Pucă
Le femei cu boala-n ele, veche,
Poreclit Poetul Nepereche
De scripcarii pilangii mergea
A icni, deci a se inspira…
La madam Shapira într-o seară
Beam cu Mircea Micu ţuică tare;
Bardul s-a- mbetat cu apă chioară!
Era toamnă, şi-a murit se pare …

Argotica 2

Motto: Foaie verde de jugastru
Dau cu boii în albastru"(N.S.)

Foaie verde roşu vertical
De jugastru pe orizontal
Printre " n" amante buburuze
L-au iubit gorgonele meduze
Patru cu patalama vascris
I-au mâncat ficatu-n paradis
Cu Pituţ, cu Pucă şi Fănuş…
Aveau gărzi de corp de prozeliţi
Îi mâncau din palmă paraziţi,
Râmătorii ăi cu " să trăiţi"!
S-a-nnegrit prin târg de biografi
- unii dintre ei cianotici foarte
Criticarzii şi hagiografii
Mateini şi beizadei de carte…
Numai ele ştiu cum a fost el
Traduttor de sârbi, de Vasko Popa
Şi de Puslojic Adam cu clopoţel
Pare-se-ncarnat din tribul Droppa…!
Cezar bea pe alte ulicioare
Cu jazzmanul Răducanu Johny..
A trecut şi secolul, chiţcanul!
Prin Napoca/lipsuri şi dihonii…
Beţi, mâncaţi, în trista tzara escu,
Sus, pe tunuri, precum Păunescu
"O Ţară tristă plină de humor
În care genii-nsingurate mor"

Parodii d'antan

după Florin MUGUR

Un dialog cu zăpadă

Mănînci ovăz, Colomo?
Cum o să mănânc ovăz
Dacă sînt nevăzut(ă)?
Dar zăpadă mănînci, Colombo?
- De dimineaţa şi pînă seara
Colombo înfulecă ce fac eu.
Dar poezii ai mai scris, Colombo?
Scris, scris tovule !
Am scris nişte
Am scris chiar şi nişte.
Poezii nu.

Din revista Tribuna, dec. 1987

după Grigore HAGIU

Numai ea sta şi scria
(tanti tanţa)

Ai zice acum a trecut strada
Pe la vreo crîşmă
Scrîşnind metaforic
Pe la un el pe la vreo ea
În metru lui Sapho cu gâsca
Ori altcumva,
Odalisca!
Era în mătase în zărzărea
Singură cu ea se iubea
Aşa şi-aşa
Dar nu crîcnea croncănea
(Ca aia a lui Croh-
mălniceanu
de s-au zvonit cu toptanu'
cartilagiul, ciolanu'…)
De nevermore de păsărea
În cioc cu cercel
Voila!
Cine să fie, fir-ar? Duhnea
Ca cassianca (după perdea)
Sta tolănea şi scria
Se freudiza
Substantivîndu-şi
Tanţa-
substanţa, voila!

după Marin SORESCU

O să plouă

O să plouă ori ba
Îşi zice poetul căscând,
Tuşiţi, bă, tuşiţi!
Şi privind prin satelitul
Căzut în Craiova
Văzu premiul Nobel
Ratat de cutare
Şi cutărică
Din cauza nomen-
Kla-turiştior
Şi altor elemente
Denigratoare.
Mă cam încearcă
Şalele
Romantismului
Subrealist
- Noe, bă Nae
Sau tu vere Shakespeare
Ia veniţi la redacţie
Verificaţi prognoza astora,
Profeţilor mincinoşi!

Grafică de Mircea BÂTCĂ

Restituiri

Valeriu BÂRGĂU

Un zeu se plimbă fără memorie
(marele poligon)

Vocile celor îngheţaţi între imagini
îmi sleiesc anotimpurile în marele poligon.
Prea departe a căzut veacul
pentru a-l mai recunoaste
Ghearele lui învelite în mănuşi
spintecă husele de pe statuile zeilor.
Melancolia în poligon spânzură
pe crengile arborilor pitici.
Alămuri si gânduri grele de filosof
pândindu-mi copilăria săracă.
Uitând uşile realităţii date în lături.
Bucurându-se pentru osia roasă
a acestor mici evenimente. Scriu
epistole de dragoste către iarba crescută
la subsuoara soldaţilor culcaţi
în orele grelei instrucţii.
Învăţ cuvintele să sape pământul
cu lopata de campanie
Le învăţ să mi se supună necondiţionat.
Un zeu se plimbă fără memorie între mine
şi ele.

Apocalipsa războiului 2 *- grafică de Radu ROŞIAN*

Omul şi poemul

Hedir AL-CHALABI

Sirenele din cruciade

Aruncă din cer cu panglici funerare!
Vântul însetat va bântui cuvântul pe veci.
Indiferenţa cuceritorilor vor asupri
pe cei ce-şi amintesc istoria;
După luciul din oglindă tânjesc aceia care
Pălesc viziunea din faţa secretelor.
Urechi ademenite de sirene
Plânse demult de valuri sărate,
Suspine preţioase ascund vulnerabilele vieţi
Epuizate de cruciadele pierdute.
Aprinde lumânarea în furtună!

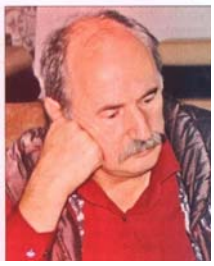

Virgil DIACONU

Secolul îmi bate cu putere
în tâmple
leprele de toată mâna
Au ieşit din nou la lumină.
Abia început secolul
este deja
pe sfârşite, prietene,
Copiii străzii visează codrii
de pâine-n canale.
Uneori mi se pare
Că secolul meu e Apocalipsa
adusă la zi
Apocalipsa, această Facere
cu beregata tăiată.
Atâta doar că cireşul nu mă lasă
Să-mi pierd minţile
şi mă trage de mânecă atunci când
Trec pe lângă el
şi mă fac că nu l-am văzut.
Şi îmi pune cireşe la urechi !
Cât despre prinţesă, ce să mai spun?
Ea îmi umple ziua cu freamătul ei,
Cu văzduhul.
Ea este psalm scris chiar
de mâna Lui.
Un psalm în care pot să văd
începutul lumii
Şi lumina dintâi. de fapt,
Eu pe trupul prinţesei am învăţat
să citesc Facerea.
Facerea, această Apocalipsă
cu beregata tăiată.

Alexandru SFÂRLEA

- în 2002, între G. Roca şi Virgil Bulat

A mai murit un poet

A mai murit un poet moartea lui
a indispus măcelarul din colţ
sărăcia să-l mânce de sărăntoc zice
o singură dată mi-a fost client
zicea de una Sing căreia îi ducea o pisică
mi-a cerut carne de drac tasmanian
l-am alungat cu coada de mătură
nu ăla a murit i-a spus cineva
e o coincidenţă de nume-n ziar
ce-i drept poeţii ăştia nu se calcă pe
picioare
prin preajma măcelăriilor
lor nu de fleici în sânge li-i poftă
ci ca să scrie de pildă un poem
fie el şi-mbăiat în vodcă proastă
despre cum ar putea ei să îşi prindă
ca pe nişte insecte-n clasor
ultimele clipe înfigând în ele
ţipete de nou-născuţi

Lirica nevăzătorului...

Viorel ŞERBAN (Geoagiu Băi)

Mâinile noastre

Mâinile tale cuibărite-n căuşul
palmelor mele
Răcoresc jăratecul ce-mi arde-n celule.
Cât de fericite sunt mâinile noastre,
Când sunt împreună…
În liniile palmelor stă scris,
Tot ce n-avem curajul să spunem.

„Cântarea cântărilor" arde-n priviri,
Dar cuvintele arse îngheaţă pe buze.

Sub Zodia Leului

Floare ce creşti pe-un ţărm neştiut.
Palmele noastre înmuguresc,
Când se ating,
Ca frunza copacilor sărutate
de primăvară.
Odată,
Pe când ţie de-abia-ţi răsăreau aripile

Ştiam şi eu să zbor

Floare îmbobocind de roua întâlnirii!
Speranţa de-a săruta cu buze arse de dor,
Ţărmul pe care-ţ porţi paşii,
În seri înmiresmate de iulie,
Încă visează în ţara albastră-a memoriei.

Diaspora română de azi

Inedite de
Mariana Zavati GARDNER

Feţe de soare

Fructe din nisip horesc
cu feţe de ceară
Pe la amiezi
Şi nici un nume nu ţi-au dat
Uitarea le-a cuprins din chip
Şi-n sori s-au strecurat
În vâlvătaia ce-a rămas din ceaţă
Când s-au pornit să-ţi caute aleanul
Şi norii au horit
Să prindă-n ochiul veşniciei
limpezimea

Întuneric

Picături de tăcere
Se preling în brazde
Contorsionând peştii la mal
Forme sub ape isterice
Picături de tăcere
Adunate în coş de nuiele
Sub copacul aspru al vieţii
Colţuri de minţi viagere
Picături de tăcere

O problemă de vârstă

Insula se tot micşorează
Fără somn, îi cercetez malurile
Cu satnavs pe hărţi virtuale
Aerul e-ncărcat de mânie
Furtuni mici...furtuni mari...
Apar şi dispar la întâmplare
După anotimp colectez
Amintiri zadarnice
Prea personale să fei împărtăşite
Satul meu se tot micşorează
Cunosc mai multe locuri ca înainte
Şi mai multe nume din cartea
de telefon
Zilele mele de azi şi de ieri
Devin tot mai mici
Până dispar într-un punct...

Repetiţie

Zilele copie nopţile
în oglinda / iatacului cu tapet
Şi anecdote răsuflate
Privesc laguna
Prin fereastra deschisă
De la pervazul meu cu pernuţă
Prin casă se fac auzite
Cuvinte arzânde
Ferecate-n întrebări ascuţite
Simt tufişuri crescânde
Într-un joc inventat când surfez
Peste lanurile vecerniei
Adulmec sudoarea durerii
Cum se ridică ceaţă-arcuită
Bronzată în apa de mare
Gust ce-am pierdut
Despre visul din iatac
Pe fundal de limbi înroşite
Formele se copie una pe alta
În oglinda paralizată
De voci joase fără formă
Făr' de-nceput...făr' de sfârşit...

O zi din nimicuri

Platforma japoneză intactă
Plutise timp de peste un an
Până când atinsese plaja cu scoici
De cealaltă parte-a oceanului
Plutise un an să ajungă acolo
Pe plaja cu dune şi lemn plutitor
A fost parte din ŞTIRI pe Coasta Pacificului
O macara fusese adusă s-o mute de-acolo.
A doua zi – familii cu copii,
Oameni cu câini, oameni singuri
Sosiseră buluc să se zgâie
La platforma japoneză intactă
Ce plutise din Japonia dupa tsunami
Macaraua înţepa nisipul şi scoicile
Mergeam de-a lungul cărării
Mărginite cu ierbi aromate
În ultima zi a platformei japoneze intacte
Sequoias cu scoarţa imună la insecte
Urmau sa fie doftoricite de fiul meu
Ucenic în ale medicinii, cel care-şi pierduse
Pijamaua undeva prin acele locuri bizare
Orele deveneau gravide-n minute
Şi pâcla înghiţea orizontul
El le îngrijea tinereţea fără bătrâneţe
Dintr-un hotel indiferent din Eureka.

Norfolk, UK

Adnotări

Eugen EVU

Experimentul Brădiceni

Ion Popescu BRĂDICENI
Tranşee de cristal, *ed. Scrisul Românesc, Craiova*

De o mentis-flexibilitate unică, mlădioasă, unduitoare, eoliană şi acuagemelară, ca trestia dar şi răchita Iov, recte de o inventivitate hermeneică până la vămile abisului, Ion Popescu Brădiceni *sparge sâmburii* cei mai duri – încă nepietrificaţi, ai Cuvântului viu, românesc, cel pulsatoriu elementar-substanţial, şi straniu doar ecourilor surde ale *„elitelor”*, devansînd experimental întrezăritele doar neo-ordini ale languajului transmutaţional-metaforic. Fără a fi contaminabil, prin aceea că este el însuşi nuclear-straniu, pe registrul afectelor ce uneori riscă blocarea percepţiei la tocilarii criticarzi, pe care Călinescu îi numise *„autori rataţi”* (ca autori) – Ion Popescu Brădiceni este o univeritate – şcoală – la - purtător; nu încetez să regăsesc acestea în *„Scurt tratat de ostensiotică şi ostensiologie”* (Tomul I - Facerea şi Corpul, ed. Napoca Star, 2010, carte dintre puţinele „salvate” de donaţiile mele de carte (peste 2000), majoritatea cu atografe. Fie-ne iertată lauda! **Tranşee de cristal**, cartea nou-anului 2013, ed. Scrisul Românesc. Las deoparte, la inimă, că mă re-consideră, autografic, *„Domn al Filosocuvântului, rar şi bine reaşezat în noua portadiformă a mileniului în curs...”*, şi noua-i carte – nouă e pe constanta (circulară sieşi) – a scrutărilor semantice şi magnetoglindirii empatiei sale, cheia de boltă a întregii lui prezenţe solilocvial/colocviale.

Cumva, I.P.B. se ia la trântă dreaptă, fără vicleşuguri, ci cu mitos-info-artă – cu *„atacul cibernetic”* al zonelor cele mai obscure, telurice, ale psihanalizei aplicate de paradeigmaticii and miticii Plaiului dinjos de Rai... El este liric-ludic-oniric-sistematic. Nimic nu ni-l recomandă, necum aceste *„simpleroze”* şerban-foarţiene, cum şi cât o face Cartea **Tranşee de cristal**…

Oarece meandre îmi amintec de Ion Chichere, dar numai reflectat ca discurs. Ştiinţa şi magia crustalogiei, ca şi expertizele celor ce cultivă memoria cristalelor în industria astro-nautică NASA(!) – I.P.B. jubilînd în aceste plurisemantice levitaţii, pe orbitele ştiinţei, dar şi ale revelaţiei care vine din logosul străpuns, dacă nu mai degrabă **Logosteaua... (Ostensiologia, sau ossi di sepia, *voila!)***

P.S. Există o dinamică paradoxală, neutrosofică(!) a lui *„cum spun”*, conflictual – convergentă cu a lui. Ce spun… Ne vine gândul deodată la *„Cogito-ul”* lui Bogdan Petriceicu Haşdeu la Câmpina d’antan, şi la alte cele privind comunicarea ubicuă în Natură (interregn) – şi toate colateralele *„efectului Coanda”* în textualism; Nu doar fiinţele, ci şi obiecte aud, nu-i aşa? Cu condiţia numai de a fi numite, a li se re-da nume, Dreptul inalienabil al omului adamaic. Să nu ni se sparie gândul, chiar dacă, vorba lui Sorescu, mentorul Serilor de la Brădiceni este un nou/vechi *„singur printre poeţi”*, oricum nu printre parafraziştii ID-ului potopievicios and cohors! I.P.B. este un generos faţă de condiţia Poeziei Române, aceea de Cerşetoarea cu pruncul, la gurile de metro ale speciei wiliam-brândză- prigoană and letter-liota.

Imago poesie Linda Bastide

Francofonie aplicată

L'HOME NU / Omul nud de Linda BASTIDE
În română de Elisabeta Bogatan

Grand Prix des Muses, prix du Moulin de l'Ecluse, et surtout, premiere laureate du prix JEAN COCTEAU qu'elle recut du Grand Chapitre Artistique de Montmartre, des mains de Mac Orlan. Societare de la Societe des Poietes Francais, voila clasee Linda BASTIDE VANDAL - poete grande classe! …Vă invit la această sărbătoare!" ***(Vital HEURTEBIZE)***

„Un chant de solitude?" Nu! O solitudine împreună, o retragere cu pas „cerşetor, de vals mai mult interior… Poeta din Montmartre, Linda Bastide, are pecetea stilistică a însuşi acestui colţ de Babylon iertat de un *Dieu* boem, unde parnasianismul pare resorbit de colorismul carnal al lui Rousseau Vameşul. Printre gigantice – fosile culori şi forme, surpriza unei goliciuni frustre, sălbatice şi feline. Ghepardul intimidat cabrând uluit de frumuseţea femeii paradiziace, poeme amintindu-mi euristic de tandemul J. Grasset Rauzier („Puntea") sau de M. Outtier, cu a sa „Esentialia". Linda Bastide pictează scriind şi scrie pictând. Se lamentează cu instinctul de vânătoare intact (eros sublimat) , un demiurg difuz, dedulcit la opera sa, femeia, dar şi un înger semiotician, eventual un sacerdot al barbarilor-cyborgi, cu foame de estetic disimulată în senzualitate, în strigătul nopţii devorate de stele. Descoperirea liricii ei d'amour este o ispită superbă de a reîncepe dimineaţa ca o înviere prin iertare: este amorul artei oglindindu-se în micul abis dumnezeiesc al privirii: o privire ancestral lusitană, cu scânteieri de dans sublunar, irizând un dulce crepuscul ca o paradoxală promisiune a unui alt răsărit: iată poezia ca Dragoste şi Adio Niciodată. Da, Linda, arderea ta este dar de lumină iar fosforescenţa verbului recuperează vibrant fiorul transcendental al languaje-ului primordial. Prin ramurile dihotomice, neolatine, surori, franceza şi româna fac parte din coronamentul originar. Metafora ta aurie, va rămâne cum engramele soarelui pe cochiliile de sidef ale mării. Nu este erotism, dar este acel orgasm în sublim al poeziei trăite intens, ca ardere desigur, dar este eratism, este sfera tăiată şi pulsând a se reîntregi: este omul gol - **l'Homme Nu** în franceză, Omul Da, în româneşte. *Voiala francofonie!*

Trepidantă poezie care reînsufleţeşte cuvântul care altfel ar muri fără emoţie pură: „ritmul nemişcat avid" sub gura (sărutul) greu! Ce freatice sunete ale unei feminităţi şi ce forţă de a exprima mult, dens, în subţirimea acestui violoncel care ninge… ***(Eugen EVU)***

„Restituindu-ne fără trişerie profunzimea şi frumuseţea versurilor, verbul Lindei Bastide este mereu ascuţit, voce de lumină şi umbră, ritm şi hulă şi de umor**."** ***(Jean GRASSIN)***

Poeme

Linda BASTIDE

Ieri

Îmi faci suferinţă lungă
Cu cele patru colţuri
Ale unui cuvânt,
Mai vie în căuşul mâinilor
Şi densă
Ceea ce suntem.
Îmi faci lacrimile urâte,
În adâncul spaimei,
Căci nu mai pot să mă dezleg.
Soarele este un pretext
Să-mi ţin pleoapele lăsate.
Îmi faci orele grele,
Şi totuşi
Vom merge
Să-i cerem aurorei
Să ne gustăm pâinea.

Mâine

Vreau furia ta-n bice pe-a mea
Carne,
Şi să ştiu
Că altădată nu cumpără un mâine.
Iubirea
Devine cerşetor de
Valsuri inutile.
Voi lua viaţa
Ca pe un drum,
Cu vinete umbre şi
Flasce.

Absenţă

Şi-acest albastru-verde, ochii tăi.
Absenţa ta
Se retrage din capătul lumii noastre,
Unde se scufundă de-nespusul
Şi ni se întrerup trupurile.
Cu forţă nebună
Mă voi îneca în ea încă vie.
Acest bleu-verde. Ochii tăi,
Se cuvine să mă încred în ei,
Cât marea pierdută.
Printre degete.
Deşertul de smaralde-mi scapără

Noapte

Noaptea despre care se spune
Că este un animal ascuns,
Se agită în adâncitura
Mijlocului meu, toarce:
O plagă, pielea mea sub gura ta
Grea, spoi ritmul nemişcat avid,
Îmi răpeşti trupul,
Nu vreau să fie dimineaţă.

... de lângă Etna...

Acad. Angelo MANITTA, Italia

... "verso la poesia dell'Europa occidentale"...

Eugen Evu - Poeme interminabile,
Editura Singur, Romania, 2012.

Si tratta di una delle ultime pubblicazioni di Eugen Evu, uno dei più noti e vulcanici autori romeni. Ha al suo attivo molte pubblicazioni, non solo di poesia, ma pure di narrativa e saggistica, ed è soprattutto giornalista, dirigendo anche la rivista letteraria ***"Provincia corvina"****.*

La poesia di Evu in "Poeme interminabile" spazia in una tematica molto varia, andando dall'amore alla natura, dalle riflessioni filosofiche ai pensieri intimi di chi ha lottato e continua a lottare per la vita. Il suo linguaggio, spesso duro ed ermetico, affascina per la sua emotività e per il suo calore che coinvolge il lettore. È la sapienza e la saggezza di chi sa trasmettere il proprio messaggio agli altri, riuscendo a sintetizzare in sé diversi messaggi culturali e poetici in un rapporto continuo e costante non solo con la sua terra, ma guardando e sapendo guardare anche oltre, verso la poesia dell'Europa occidentale, sentendo appunto il suo stato d'animo più romano ed europeo che orientale. Questo rende la sua poesia moderna, ma nello stesso tempo classica, mostrando una freschezza che sa sempre rinnovarsi ad ogni opera, sempre nuova e diversa, sempre colma di emozioni.

... "înspre poezia Europei occidentale"

Este vorba despre una dintre ultimele cărţi ale lui Eugen Evu, unul dintre cei mai cunoscuţi şi vulcanici autori români. Are la activ multe publicaţii, nu doar de poezie, dar şi ficţiune şi non-ficţiune şi este mai presus de orice jurnalist, conducînd şi revista literară "Provincia Corvina".

Poezia lui Evu în "Poeme interminabile" are intervale într-o tematică foarte variată, mergînd de la dragoste la natură, de la reflexii filosofice la gânduri intime ale cuiva care a luptat şi continuă să lupte pentru viaţă. Limbajul său, de multe ori dur şi ermetic, fascinează prin emotivitatea sa şi prin căldura ce implică cititorul. Este cunoaşterea şi înţelepciunea cui ştie să transmită propriul mesaj altora, reuşind să sintetizeze în sine diverse mesaje culturale şi poetice într-un raport continuu şi constant nu doar cu patria sa, dar privind şi ştiind să privească chiar mai departe, înspre poezia Europei occidentale, simţind în special statutul inimii sale mai mult română şi europeană decât orientală. Aceasta face poezia sa modernă, dar în acelasi timp clasică, demonstrînd o prospeţime care se reînnoieşte continuu în fiecare operă a sa, mereu nouă şi diversă, mereu plină de emoţii.

- din Revista Academiei Internaţionale Il Convivio, nr. 51, Italia,
trad. de Elena Daniela Sgondea

Noua nouă poezie

Ştefan DORU DĂNCUŞ

Un Rai întunecat de Hedir AL CHALABI

Fie doar simpla enumerare a impresionantelor activităţi cu ţinta sociologică, de asistent social, Consultant Media, Relaţii cu publicul, Redactor special, foto-reporter, crainic, editor online/web editor este relevantă privind personalitatea neobişnuit de energică şi benefică a doamnei **AL CHALABI Hedir** – una prodigioasă şi promiţătoare. În mod special, aş sublinia şi calitatea scrisului ei literar, într-o paradigmă deopotrivă mitosofică şi raportată la modernitate. Asta reiese din prima-i carte, „Ecouri de speranţă”, şi continuă în “Rai întunecat”, la care am făcut referinţe, probează – complementar – o prezenţă de valoare, deschizînd un orizont de aşteptare şi în acest domeniu al creativităţii şi explorării psihanalitice prin mijloacele poeziei. De remarcat şi acurateţea în care se exprimă în limba română, cu bun simţ filologic. Iată de ce „oglinzii” fidele a CV-ului, relevant, i se cuvine şi aprecierea pentru ceea ce este şi desigur va deveni AL CHALABI Hedir. A doua carte de poezie a tinerei Hedir AL CHALABI, continuă coordonatele subtile deja prefigurate în “ Ecouri de speranţă”, titlul fiind uşor rhetoric- declarativ… este o descoperire încântătoare a “ noii autenticităţi”, una de natură elegiacă, seismică, amintind de Omar Khayaam, dar şi de Rimbaud, bunăoară. Un Rai întunecat este un nou “ infern discutabil”? “Ceea ce se agită în om este Spiritul!Neîntâmplător este că un poet de mare ardere ca Ion Matiuţ, îi editează cartea. Revelant, adică, în sensul unui scepticism cioranian cultivat la Arad. Relevant este pentru mine şi faptul că professional, poeta este în zona din faţă a cercetării (!) informaticii, în saltul ei traumatizant asupra noastră, desigur şi a generaţiei ei. Singurătatea care determină actul scrierii litice, pare a fi a unei irepresibile stări – de- nestare, esenţializatoare şi catarsice. Nu ştiu dacă poeta l-a citit şi pe sirianul din România Mahmoud DJAMAL, dar nici nu are importanţă vreun inventar al afinităţilor (s) elective, deja decăzute în desuetitudinea criticardă a actualităţii noastre bulversante…A decăzut oare autenticitatea în simpla-roză a mimesis-ului, a suspicion şi “ elitiste” sau ni s-au tocit percepţiile, să nu auzim mesajul CORABIEI ÎN DERIVĂ, într-o zonă a Bermudelor? Nucleul ce pare să ardă nu departe de “ scoarţa” discursului, este totuşi apolinic, solarian, chiar dacă peisajul textualist, transmodern, se multiplică în poeme ca în oglinzi, caleidoscopic. Poeta vede corabia ca pe o nouă Arcă, una a nebunilor rimbaudieni, dar şi a.e. baconsky-eni, doar că este o simbolică arcă- fantomă, în care “ duhurile visătoare dezleagă vechi mistere”. Primul poem este şi ars-poetica explicită: CORABIA PUSTIITĂ

“Ţărmul s-a preschimbat în alge şi scoici,/ Iar valurile nici nu se mai aud,/ Sirenele nu se mai văd în larg/ Nici vocea care cântă înspre ţărm./ Mirosul trist se simte pretutindeni Parfumul norilor pluteşte peste tot/ Îndepărtata lume s-a înecat în mare,/ Iar duhurile visătoare dezleagă vechi mistere/ Sorbind din spiritul lor/ Ne scufundăm în larg,/ Corabia pustiită/ Steagul şi l-a îngropat.”

Cerebralitatea poetei este complementară patosului, travaliul transfigurativ evită hermetismul, altora inevitabil în zonele explorate, semn al unui echilibru ce ţine de pragmatism Dealtfel simpla redare a CV-ului poetei o defineşte impresionant!

TIMP UCIS: *“Timpul e cheia către nemurire: Fură-l, ascunde-l, închide-l/Pe undeva prin Univers,/ aruncă-l!/ Dispersează-l printre stele/ Promite-i nesingurătatea.../ Şopteşte-i linişte să facă,/ Iar ochii să-i închidă!/ Blochează iala,/ Lasă timpul să moară!”*. Cum „nemurire” nu poate fi, el fiind – deductibil raţional şi teosofic-religios, DEVENIRE, există doar acest continuum-Acum… *„Iar timpul creşte-n urma mea/ mă-ntunec”* (Eminescu)…Contemplarea de pe un „ţărm” al Eonului, se repliază în îndemnul poetei *„Lasă timpul să moară”*… Iată cum poezia „nouă” revine şi aici la „sorbirea spiritului” sus-invocată. Despre lumină nu se poate vorbi decât din întuneric.

Unul atent, insomniac, din micul templu al conceptelor. Inteligenţa poetei este de tip sofianic, în paradgima neo-modernismului. Ucidem timpul, aşadar durata, în această Fractalie… Condiţia tragică. Conştientizarea ei ca atare, eventual, atenuează şi consolează. Neîntâmplător este că un poet de mare ardere ca Ion Matiuţ, îi editează cartea. Revelant, adică. *„Pădurea a înghiţit neprihănirea/ Vijelia leagănă nemurirea,/ Vorbele întunecate îneacă viitor…”*. Tema duratei paradiziace a copilăriei şi a pierderii inocenţei este cvasi-feministă, din sorginte mito-poezică, nota bene. Anima et Animus. Suferirea de dualitate, în chiar arealul actual precipitat, decadent, al omului religios, eliadesc. Omul în criza galopantă a umanului însuşi. *„Muşcă şi înghite cu poftă Timpul/ Devorează Prezentul/ Să rămână doar Viitorul!”* Uşor (sic, n.n.) de zis, greu de făcut! Mâncînd „timpul”, din tine muști. Iată cum poeta este a paradoxului ce pare a legifera cosmul şi microcosmul.

CÂNTAREA NOPŢII: *Ţi-aş săruta piciorul/ Ce ţi l-am spălat cu mosc/ Dar te privesc vrăjită/ Cum gura ta vorbeşte/ În limbi necunoscute/ Încet tu te-ncovoi/ Balsamul vocii mele/ Îţi relaxează gândul/ Iar tu, ca pânza ce se-ntinde/ Te-apleci lângă mine/ Şi îţi aduci aminte/ Privelişti demult apuse.”*

Remember Şir Haşirim, dar şi Cântarea Cântărilor davidiană. Reţeta de amour rămâne una ritualică, divinatorie, chiar în acest veac cyborgizant? Actul poetic este Facere de corp, în hermeneia mereu mişcată a autocunoaşterii (Carl Gustav Jung , necum Freud! ş.a.). … Suntem în Kali Yuga şi această foarte tânără poetă înţelege şi eleatic şi eracliteic, fără a se anula, coincidentia compositorum! Cartea este merituoasă prin sinceritatea ei, prin curajul interogativ deloc retoric şi prin efectul (paradoxal !) al unei speranţe ce se comunică elevat. În acest sens, numeroase poeme ar fi de citat, însă mai sănătos este să fie de… citit. Fie primită!

<u>Un cerchist arcaş, blagian d’antan, acum la “Evenimentul zilei”</u>…

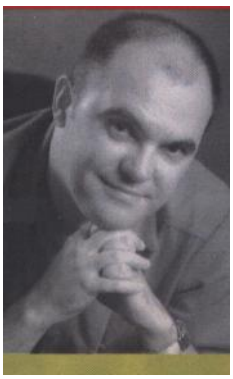

Călin HERA la Castelul Corvinilor...

Cea mai de preţ înzestrare a lui Călin Hera e, în această etapă a scrisului său, simţul (ori ştiinţa) de a organiza un poem, a-i da coerenţă şi de a conduce sugestia poetică fără ostentaţie. Restul e talent.

Radu G. ŢEPOSU, 1987, Revista Amfiteatru

Călin Hera a fost poate cel mai „altcum” ca om şi poet, din boema „lupilor tineri” optzeciști ai cenaclului Lucian Blaga (fondat în 1975) - din „Joile dulci” ale etajului patru bloc ex-burlaci, incinta aceea sinistră, dar ferită de microfoanele tovarăşilor, unde se conspira, inspira şi respira poezie. Erau acolo Ligia (Seman), Ioan Barb, Nicu Vintilă (azi în Anglia), Nuţa Crăciun (azi în Spania), Liliana Petruş, Virgiliu Vera, Anişoara Călin (azi în Franţa), Ovidiu Băjan (idem), Dumitru Burduja (o vreme în USA), Anca Oegar (idem), Dumirtu Murăraş şi alţii. Avea să plece la Timişoara, la politehnică, de unde a revenit în Decembrie 1989 ca… luptător cu AKM, spre a participa la evenimente. Era sub comanda lui Iv Martinovici…

A debutat jurnalistic cu un articol de investigaţie, în “Renaşterea Hunedoarei”, 1990, spre toamnă… Reîntâlnirea noastră (frumoasă) a fost când şi-a lansat, la Castel, prima sa carte, în 2010…

Acum este senior redactor la „Evenimentul zilei”…

Eugen EVU - 2011

În 2010 Călin HERA îşi lansează prima carte de poezie la Castelul Corvinilor, prezentat de Eugen EVU

... cu trei poeme

despre Eminescu

avea la răstimpuri
un sentiment ciudat
el n-a mai fost văzut de mult
dar starea lui ni s-a păstrat

Dimineaţă

luasem în mână castane de nisip
niciun pas nu mai foşnea în frunze
într-un gând soarele şi dimineaţa
drum de curând îşi făcură
piatra rămăsese cu misterul
tot atât cât marea care-o dezvelea.

Culoarea ochilor tăi

culoarea ochilor tăi mă caută
atunci când dorm şi atunci când citesc
un pârâu mai degrabă o ninsoare
aşteptată cu paltonul desfăcut
o partidă de şah cu mutările confuze
versuri încă neaduse din condei
culoarea ochilor tăi ca un poem
cu care- aseară m-am născut pe buze.

Jose de Barra - Femeie cu mască albă

Medalioane lirice

Elena Daniela SGONDEA

Semeni şi gemeni iubind luna Mai
A logodnelor dintre visare şi faptă...

Arta poeziei în ciberspaţiu

Arta poeziei este a frunzelor
Înmugurite-n pădurile care vor fi
Nervurile scriu povestea din ramuri
Clorofilei şi sângelui, verzi aurii
Trec anotimpuri şi-n arta ascunsă
Primăverile-s vise trezite de vânt...
Arta poeziei de timp nestrăpunsă
E marele suspin creator, din Cuvânt...
Timpul din somn nu e timpul trăit
Este celălalt timp, cel visat. La trezire
Amintirea e doar ciberspaţiu

Fluturi gemeni

Semeni şi gemeni ca fluturii-n spinii
Înflorind de suferinţa luminii
Soră şi frate, născuţi sau visaţi,
Se caută-n miresme şi-n culori, legănaţi
În dansul cu aripi, de adieri sărutaţi
Eu desculţă-alergam prin roua din Rai
Auriu cuibul ochilor încă aşteaptă

Marea iubire

Un răsunet de întrupare
poetic se aude uneori
din cuvinte …
Culcuş cu- aşternut
din aspră mătase
îşi face- între noi
îmbrăţişarea
care nu minte
şi îndepărtarea
ne reapropie
în tăceri inuman
de frumoase.

Jose de Barra - Partenerele

Felicia PORTASE

Nirvanica

- lui Eugen

Ancorele diafane
ascunse-n cuvintele tale,
Leacuri dulci-amare,
Pe gânduri rătăcite-n lume.
Le scot în fiecare dimineaţă,
Dintre paginile unse cu suflet,
Atârn de vârfurile lor strălucitoare
Fiecare literă rotund croită
Să intre pe firul spiralei,
Ce coboară şi urcă
în acelaşi curcubeu.
Arunc curajoasă
Ancoră după ancoră,
În miezul meu.
Inspir şirul cu ritmuri edenice,
Ca să-mi amintesc, jocul de-a
Misteriosul zero.
Preludiu de sunete rostite
În chilia Inimii ce primeşte
Ecouri vesele-triste,
Din vasul cu melanjuri ...
...profane căderi în cuvânt.
Nedefinită este pecetea lor,
În curgerea neclară a timpului,
Pierdut prin văgăunile fricilor.
În slovele tale, e pace acum.
În mintea-mi, slovele tale.
Nectaruri prelinse buzelor mele,
Vindecătoare şoapte,
Distilate pentru ne-karmice iubiri,
Răstălmăcite în amfora
de unde le prefac
De fiecare dată,
În daruri pentru Tine.

Ianuarie 2013

Ludice nudice

Voi… m-aţi vindecat de teama
De-a recunoaşte
Zâmbetul nud ce naşte,
Din pântecele virgin.
Rând pe rând,
Cu urlet surd de facere,
Au căzut cortinele uitării.
Dezbrăcat de straie-gânduri,
Zâmbetul urcă...urcă.
Topeşte inelele de gheaţă,
Amprentele somnului.
Deschisă este astăzi colivia,
Aripi eliberate prin aur,
În ludica arie de cercuri luminoase.
Să-nvîrtă şoapte sfinţite,
În templele Zâmbetului Suprem.
Dorinţe spre dreapta,
Zâmbete ascetice.
Dorinţe spre stânga,
Hohote bacchice,
Caleidoscop, fără scop.
Pe muchia fină cu edenice sensuri,
Aceleaşi mantre aştern serena lucire.
Lasha... oh! Lasha!
Glorie stinsă sub zâmbete de aur.
Kilometri de pioasă regăsire,
Între zâmbetul meu,
Şi Nemurirea ta.
Cristalina descântare
Cu parfum de naive surâsuri,
Legământ de cocori,
Reîntorşi pentru zâmbetul
Celui ce respiră fericit,
Primăvara Luminii,
Din inima – Anima.

Jose Barra / Reflex corporal 6

Omul şi poemul

Aurelian SÂRBU

Oglinda

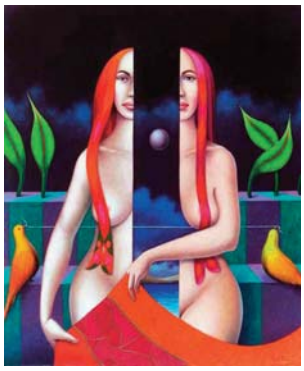

lasă-mi întreagă
oglinda
din când în când
te poţi privi în ea
să mă vezi
lasă-mi şi zăpezile
sus
în munte
să tacă
- cele din vale
se spulberă iute

Jose de Barra - Reflex corporal 3

Mircea STANCEL

o zi obişnuită

sângele curs în vara
asta pe şoseaua dintre
aiud şi teiuş
ajunge şi în curtea mea
de la ţară,
aici, însă, nimeni nu mai face dragoste,
inima s-a oprit,
aici nebunii, puţini şi ei, scot morţii din case
pe bandă rulantă;
îmi fac o cafea şi simt cum mi se deschide
cerul,
în timp ce cauciucul ars al roţii înfrânate îmi
vopseşte poarta;
mirosul de benzină întră în lada de zestre
a mamei
şi-i pătează cu insistenţă bluzele,
(e tot ce mai am, oare ?);
tocmai scriu penultima carte de versuri,
şi gulerul alb al cămăşii mele se îneacă şi el,
în aerul gripat dintre coroana vişinului
şi laptop,
nevasta mea nu vine săptămâna asta, stă cu
strănepoţii;
parfumul osiilor de lemn ce trec azi prin faţa
casei
trage perdeaua în faţa zilei de mâine,
în timp ce canonul s-a aşezat în pereţii albi
ai caselor
şi a adormit pentru totdeauna;
iarna te trimite aici să ţeşi pânze pentru iile
bacantelor viitoare;

în timp ce zăpada
se aşează netulburată
de nimeni peste fostele urme,
peste fostele vicii,
în care picăturile
de sânge înviorează noul
anotimp,
hai să le punem sub lupă
să vedem stratul
gros de secole;

Design de Rosina Wachmeister

Doina URICARIU

The Nights When We Don't Exist

The nights when we don't exist
are the first measure of a later sleep
their dreams gather, as the pyramid does,
chunks of life around the mummy,
to gratify its loneliness,
and stuff it with bracelets and ivory combs.
The nights when darkness is full
are the first layer of color
for the absolute black,
they or the retina emptied of sight,
the eye of the world is turned inside ou,
a boxing glove
in the eye of the vanquished,
the blood-eyed orbit
an overnight stay in its own night.
The nights we yearn for the lover's nacelle,
the trace left by his body
and that ant hill of crumpled bed sheets,
a pyramid of rags.
They too are perhaps the first measure
of life turned inside out
like a glove onto death,
darkness groping in darkness
and caressing oneself only.

ICR New York

Diaspora română

Dumitru ICHIM
(Ontario, Canada)

Flămândul pui de lotus

Ca mama care mă chema,
tot mai puternic Marea se aude
acum prin anii mei -
alean urcând prin i și e.
Sinaiului și altor munți
eu nu le port zavistie
că de sărutul Tău sunt mai aproape.
Îți mulțumesc de plânsul vechi
din cântecele-mi crude
când steaua Ta mi-o îngânai pe ape.
Mai e puțin
să mă-ntâlnesc cu Tine.
Mă bâlbâi vorbei cu retez,
gângav încerc, dar vorba-i peltă.
Ciudat Ți-am fost - copilul Tău răzleț -
risipitor de frumuseți,
dar iarăși mulțumesc,
cum munții Tăi cu pot,
de vremea să Te-mbrățișez
cu miile de brațe
ca o deltă.
Și mâl pe undeva de sunt
(mocirlă sau noroi eu nu-s),
de ciudățenie ai milă,
în drum spre Tine am văzut plângând
un pui flămând de lotus
și-am împărțit lumina Ta
din limpezitul mâl și restul de argilă.

...și duhul în chip de porumbel

Credeam că-i timpul și sorocul
să m-odihnesc în palmă de olar.
Cât de frumos mi-e numele pe crucea
ce mă așteaptă, printre saci de grâu,
în colțul din hambar!
Și-am mers să văd
de ceasul s-a mai pârguit
a galben de gutuie
pe lemnul de-nainte mergătoare
al ei
și psalmul spăimântat ca să mai suie
s-a frânt în două că pe cruce
era acum un cuib de porumbei.
Flămânzi cum te chemau să le dai hrană!
Mai lasă-i Doamne pana să le crească,
prea mi-e cuvântul crud și prea golaș.
Voi aștepta afară din icoană,
dar lasă-mi crucea - naintea mergătoarea -
și virgula mi-o mută-n altă frază
până când puișorii vor învăța să zboare,
cu-aripa lor sfințind
văzduhul din văzduh,
că cine știe
poate cel din mijloc,
ce are-n cioc o rază,
de ce nu s-ar putea
să fie însuși Duhul Sfânt?

Ian. 2013 Kitchener, Ontario

Diaspora română în Germania

Magdalena CONSTANTINESCU SCHLESAK

De-o clipă

Se apropie cactuşii timpului
tăcuţi îngerându-ne.
Ne ridicăm din cuibare
potcovindu-ne teama
în cuiele lunii
înduplecate.
Mai avem numai o clipă
până-n cifrarea albastră
să ne iubim..

Copii şi copaci

Zile cu picioare scurte
în care copiii
se înalţă în praf
cu jucării zburătoare.
Casele stau fără pereţi
în ziua târgului cu ultimul
soare.
E o plaja rotundă
de pomi fructiferi
ca o memorie în care plecăm
sărbătoriţi şi trişti
cu copiii pe umăr...

Libertate

Se acoperă ziua
de frig de cenzură
gerul vesel gâdilă/ aşteptarea.
Lângă mânăstirea
ca o dungă de ceară
se topeşte durerea/ fără să ceară
din pierdutele clipe.

Eugen EVU comentează:

Cartea de la Orăştie

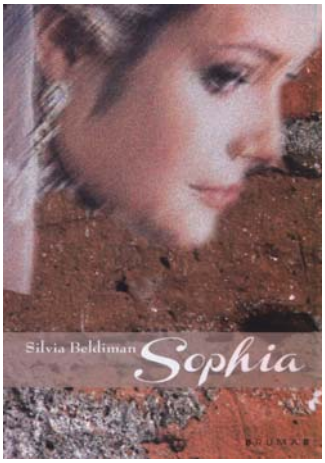

... fascinaţia istoriei ca implicare patetică...

Silvia BELDIMAN – Sophia,
editura Brumar, 2012

Firesc feministă, epica Silviei Beldiman continuă şi cu "Sophia" (inteligenţa divină, ubicuă, fiul din Scripturi, n.n.) – pe constanta naraţiei confesive, alegorice, impregnată de lirism şi de inevitabile preţiozităţi, menite a "ornamenta" retrospectiva evenimenţială a unui memorial al durerii, a istoriei recente: revoluţia din 1989. Moartea iubitului Mariei, o femeie celebrală, aşadar sieşi dificilă, devine cumva ofrandă a însuşi acestui moment, prevestire de adio, întreţesîndu-se cu o moarte şi mai semnificativă, latent- profetică: a tatălui Sophiei, citeşte a înţelepciunii.

Autoarea are un acut simţ al "substiturii" afective, prin personajul Maria, şi acesta nominal conţinînd neîntâmplător substanţa mito- religioasă a paideumei chtonice, jubilări ale apartenenţei geo-culturale… Incursiunea în recent, devine reportaj care extrapolează relatarea înspre alegorismul didactic şi confesiv-sfătuitor; personajele sunt de fapt faţete ale aceluiaşi cristal viu, curgător, cum ar spune Elitis. Cartea devine şi Athanor, şi chivot, şi graal, iar scrierea facere, corp. Or aici este dilema femeilor autoare, anume " hermafroditismul" texului, androginia lui, pejorativ zicînd! Orice personaj poate fi descărcător al unor potenţe reprimate, care defulează CA ACT prin trans-scriere fabulatorie, transfigurativă. Discursul retrospectiv este fluent, perindînd oglinzi ca un caleidoscop ce clarifică, ori alternează perspectivele în mod compozit, uneori ca un ochean întors. Autoarea are simţul broderiei, a " goblenului" şi stampei, a pânzei ce ţese nirvanic-liricist, voalat peste realul altfel insuportabil prin indiferenţele lui entropice, decadente prin trecere.

De sorginte tragică, tema romanului ondulează şi voalează catarctic, memoria cu tuşe onirice, ori transgresînd spre zone ale Basmului-istoric; Sophia devine contesă de Naumur, inflexiunea sugestiei fiind una a unei instanţe, stigma-datum preexistent, superstiţiale, care face şi desface destinele. A "povesti" subiectul cărţii de acest tip, riscă pleonasmul şi tocmai de aceea ne mărginim la observaţiile stilistice, la arta "zidirii sanctuarice" a autoarei. Un suflu tăios, rece, de moralism preclasic-juvenalian, dă impresia unui didacticism, de "obiect de cult" al cărţii, epistolier şi aforistic. Mircea Bârsilă observă această hipersensibilitate a autoarei, vag dezinhibată, (deşi inocentă !) – un nerv foarte activ al translaţiei parabolice, care dezamorsează reprimările carnale, iniţiatice în fond, itinerante aşadar, altfel spus în algoritmul deopotrivă labirinthic şi …dantesc.

Între cele trei delimitări mito-sophice, un fel de avarie a avut loc, ca devălmăşie a unor "mutaţii" prin suferinţă empatică cvasi-feminină, chiar maternalistă. Întrezărim un efect de placebo al scrierii sale, ceea ce fac dintotdeauna "alchimiştii", esotericii literaturii; romanul este un "portret de grup în mişcare", ingenios derulat şi telenovelistic, probând o propensiune specială spre practicianismul specializat în spectrul psihanalistic de tip Jungian. Episoadele regresiunii în memorie, interferînd cu "reinventarea" şi reaşezarea vitralică a evocărilor, sunt ale unei arte remarcabile, de tip Cohellian, sau a povestirilor despre Erendira ale lui Gabriel Garcia Marquez. Silvia Beldiman are fascinaţia istoriei ca implicare patetică a biografiei în " stop cadre", şi a, în vârstele teandrice din fiecare, gravitînd pe orbitele utopice ale… libertăţii. Exigenţele editurii Brumar nu se dezmint nici prin acest roman prozopoematic.

Jose de Barra - Model

Caffe d'Art Vlaic

Zece paşi prin Hermeneia …

Poeta hunedoreancă **Ileana P. GATI** a debutat în 1997, în revista *"Kilometrul zero"*, fondată de mine în 1997, olaltă cu vreo duzină de *"lupi tineri"* ai momentului; ea a preferat, prin ani, să-şi scrie poemele departe de rumoarea cerchistă, însufleţită de un irepresibil dor de a ni se confesa, elevat, cu talent frumos cultivat, cu timbru pronunţat post-romantic…

"Zece pasi desculţi ai sufletului meu/ înaintau fără urmă", ai Ilenei sunt altfel număraţi, cartea sa a doua, la scurt timp după debut, continuînd patosul auto-mărturisirii, prin remarcabilul discurs liric, de o feminitate firească. Tranfigurativă, spontană, poeta recuperează impresionant etapele arderii singuratice, departe de grupările boematice, reuşind cristalele care curg ale unui *"corp care şi-a uitat cântecul"*. Cartea de faţă este una dintre cele mai admirabile *"cântări a cântărilor"* moderne, într-un ceremonial de sine divinatoriu, catarsic, cu substanţă elegiacă, limpezind o sinceritate naturală, suavă şi frenezică, deopotrivă, un murmur sublunar, hieratic, magic. Ileana I.P.G. este *"lebăda cu gât străpuns"* sau dacă vreţi flaut cu viscol în vrane, unul care uneori ia amploare de clavecin, de orgă, de vuiet nirvanic… *"Eu, tot eu/ pasărea/ lebăda ce trece pe apă/ ducînd pe retină/ umbra unui pahar de cristal/ unic/ din care m-ai băut"*. În toate poemele ei, arderea este curgere magică, dăruirea prin cuvânt are foşnet de atlas, sau uneori de mătase înnăsprită…Nu se poate să scrii rece despre o atare poezie, care ea însăşi inspiră poezie. Feericul, distilat în retorte subtile de metafore, irumpe din memorabile ziceri din care transpare mitul personal, povestea care se înşiră nocturnă, cu frenezii şi eruptive cascade orgasmice. Elitis ar fi spus: *" iar ca sentiment, un cristal"*… Ea face zece paşi (depinde cine şi cum numără..), paşi *"desculţi"* prin Hermeneia, şi nu se teme de *"mâncătorul de urme"*…Valoarea poemelor ei constă în forţa de tranfigurare a limbajului, ca dăruire mantrică. Ce poate fi mai convingător?

Medalion aniversar

Ioana PRECUP la 75 de ani

De la naivism la atitudinea religio prin artă

Scrisul şi pictura (simplist ipocrit culturnic încadrate, mai ieri, la *"naivism"* (poeţi ţărani) – ale Ioanei PRECUP, sunt de fapt, două aripi ale aceleaşi păsări; prin limbajul liricizant, de la cel al colindelor din copilărie, laice sau creştine, a parcurs un itinerar propriu, un *"pelerinaj"* prin care se perindă imagini, rostiri uneori naiv-psalmice, smerite, fără sofisticarea prin metafore pretenţioase; această simplitate, totuşi, conţine o emoţie sinceră, cu felurime de idei, întrebări, speranţe, încurajări, buchete de stări şi încredinţări ale inimii către cei dragi, familia şi societatea.

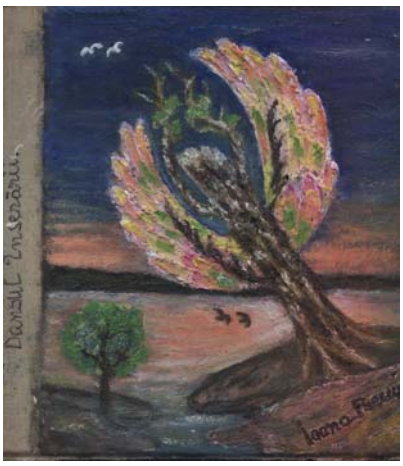

La anii d-sale, faptele de a scrie şi a picta sunt un reţetar al consolării faţă de trecere, dar şi un rămas bun rostit ca o dăruire, celor ce îi vor primi cuminecarea.

De la colindul laic, eresuri, doine, balade, spre poezia aşa zis naivistă, şi în fine, în cea de natură religioasă, Ioana Precup a urmat un drum al Devoţiunii şi fraternităţii umane, demn de admirat, în peisajul a trei vârste, însufleţind câteva cărţi şi imagini, din care surâde cumva simbolic, o Familie a tradiţiei creative, pe constanta moralei creştine.

Exegeze critice

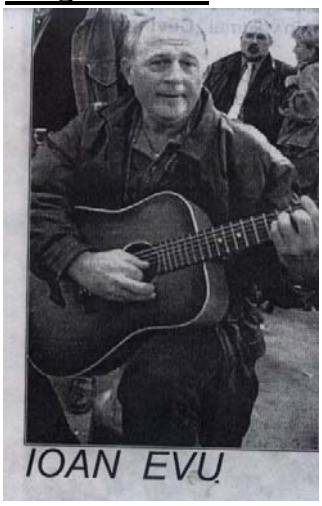

Ladislau DARADICI

Poema năruirii într-o „cetate moartă”

(sau romantic sângerând întru frumuseţea poeziei)

Ioan EVU este unul dintre poeţii preocupaţi constant de rostul poeziei şi, implicit, de condiţia artistului. Supravieţuind într-o „cetate moartă” şi simţindu-se tot mai însingurat într-o lume care nu mai are nevoie de poeţi, el îşi deplânge soarta de „romantic întârziat” cu o limpezime a versului remarcabilă şi o muzicalitate care-i sporeşte semnificaţiile şi frumuseţea, păstrând, în dimensiunea sensibilă şi pesimistă a creaţiei sale, accente din lirica minulesciană şi bacoviană. Considerându-se un „biet cărăuş al curcubeului”, artistul se simte obligat să trăiască într-un univers mânjit cu „noroiul cotidianelor veşti/ Antene şi microfoane conectate/ Direct la sursa realului” şi în care, în timp ce megafonul urlă, „razele reflectoarelor spală cutele de pe obrazul adevărului”.

Într-o astfel de lume, practic, poetul nici nu mai scrie, ci „rupe” din sine cuvintele (în timp ce în jur se brevetează maşini romantice de „fabricat iluzii”), rezultând în cele din urmă o poezie a deziluziei şi a disperării, secătuită pe alocuri chiar şi de fiorul iubirii. Cel care odinioară mărturisea că de câte ori bea „din cuvinte lumină”, trecea mai bogat prin noapte cu un vis (*Numai tu, poezie*), sfârşeşte prin a se simţi abandonat de poezia pe care o considera fidelă („Tot mai rar te vizitează poezia, ca o umbră/ Ce se retrage să moară în zid când scade/ Lumina feştilei”) versurile „Cineva locuieşte în cuvintele tale/ Care de mult timp nu mai evocă nimic” (*Poem inundat*) amintind de o celebră povestire a lui Cortazar în care personajele realizează că cineva le-a „invadat” casa, în cele din urmă fiind siliţi s-o abandoneze. Ostenit de această iluzorie căutare a „pietrei filozofale” (până la golirea „vistieriilor speranţei”), poetul îşi contemplă destinul lipsit de orizont: „Ce-o să te faci acum, biet traficant/ De fluturi, tu, cruciat al Florilor de Stâncă;/ Îţi vor reda în zori, glicina, genţiana,/ Optimismul străvechilor cauze pierdute?” (*Ars retorica*) În cele din urmă, prizonier al propriei neputinţe („ca pasărea prin gratii” ori „ca melcul prin cochilia străpunsă”), el va opta pentru calea tăcerii (aceeaşi „grevă” a scrisului o decretase Eugen Evu într-un răstimp de cumpănă): „Eu am lăsat de mult zăpada/ Să ningă pentru voi în locul meu.” (*Biografia unui cuvânt*) Motivul iernii (ca moarte spirituală) se reia în *Scribul în iarnă*, poem scris în memoria lui Mircea Ciobanu, insistându-se asupra aceleiaşi „sărăciri de adjective” şi a lipsei oricăror orizonturi: „Sărăcit de adjective/ ca scribul în iarnă aştepţi/ Să se deschidă fereastra/ prin care şi-a luat tălpăşiţa/ Domnişoara himeră./ Poemul acesta ţi-l dictează/ Ninsoarea.”

Fiecare carte devine, pentru poet, un mormânt ascunzând „taina unui vis”: „A mai plecat o carte de la mine:/ Încă o pagină din cer s-a rupt/ Cuvinte aripi, vechi ruine,/ Plutind pe râul ne-ntrerupt” (*Cenuşă înfloritoare*), în cele din urmă, viaţa însăşi devenind un lung poem rămas cândva, inevitabil, neterminat: „Rescriu acelaşi lung poem/ pe care nu ştiu dacă-l voi sfârşi/ Vreodată. Colorez cu sângele meu/ decorul...” (*Nisipuri luminoase*)

Cel care „între canar şi papagal” a ales definitiv privighetoarea (*Între canar şi papagal*) reactualizează acea idee a lui Emil Cioran potrivit căreia, prin scris, supravieţuieşte o parte a fiinţei noastre, fiind sacrificată o altă parte (pentru că, negreşit, preţul creaţiei trebuie plătit): „Cum vă rostesc, cuvinte de purpură,/ Aerul meu aurifer,/ Şi voi plecaţi pe rând de la mine/ Sărăcindu-mă de lacrimi./ Ca nişte tâlhari mă prădaţi în somn/ De frumuseţi, să rămân/ Fără arme între atâtea înţelesuri străine...” (*Cuvintele trăind*)

Simbolistica privighetorii va deveni relevantă şi pentru imaginea inocenţei ucise, ca în poemul *Încet* („Câteva privighetori/ Cu gâtul întins pe butucul dimineţii”), lăsându-l pustiit pe poet, practic anihilat: „În zori, când soarele spală ghilotina privighetorilor/ Şi văzduhul atârnă de zdrenţuite alămuri/ Ce să-i rămână poetului, decât cenuşa amară/ a fulgerului stins pe buzele sale încleştate în Marea Tăcere?” (*Dansul sub spânzurătoare*)

În acest segment, poezia lui Ioan Evu e un mănunchi fragil de metafore şi simboluri construite pe elementele universului exterior (pentru relevarea celui lăuntric). Un semn al renunţării este identificarea cu muţenia, dar şi cuminţenia plantelor, ca acest îndemn dintr-un *Poem captiv*: „Să ne întoarcem printre smeritele plante!" Alte elemente aparţinând florei şi faunei apar în diversitatea simbolisticii lor cu scopul relevării fragilităţii lumii lăuntrice sau chiar ca metaforă a sinelui. Dintre plante, predomină magnolia, iedera, lichenii, ferigile sau arbori precum castanii, plopii şi mestecenii. În „cetatea moartă" (pe care Eugen Evu o numise *cocsochimică*), iedera supravieţuieşte „căţărată pe umerii sfincşilor de beton armat" (*Oraşele voastre*) şi doar „magnolia tubercoloasă" se mai revoltă împotriva zeului „de sârmă şi beton şi sticlă" (*Adagio*), ca într-un alt poem intitulat *Priveliştile iederei*, aceeaşi iederă („reporter concediat în provincie") să devină martoră la iubire şi durere deopotrivă, avându-şi propria artă poetică „cenzurată de foarfecele ruginite/ ale gunoierilor municipali..."

Ferigile şi melcii sunt elemente aparţinând lumii în descompunere, mediu ideal pentru a putrezi, ca în *Lecţia de singurătate* („redă-mă foşnetului – smeritelor ferigi") sau în *Văzduh şi vocale* („bun este trupul tău acum de azvârlit/ printre licheni, la melci!/ Printre liane, hoardei de termite." În *Renegarea*, cuvintele poetului sunt „gloate de melci" escaladând curcubeul, iar poemele, „un pumn de frunze în fărăşul lumii uituce", ca în *Curcubeul troienit*, melcul să fie însuşi poetul: „Nu mai aveam unde fugi, decât în mine însumi./ Eram melcul retras în spirala/ Propriului zbor încremenit în cochilie". Spaima lacustră (bacoviană) de odinioară devine, în cazul lui Ioan Evu, obsesia „înecului general" prevestit de invazia melcilor, în timp ce oamenii, din pricina ploii, se rufugiază pe dealuri: „Plouă. Începe apoteoza melcilor/ În cimitirele fierului/ Curând un orologiu de apă/ Va bate ceasul înecului general." (*Apoteoza melcilor*)

Aceeaşi simbolistică a „muţeniei" o au şi stele de mare: „De la cuvântul îndrăznind să se nască/ Dincolo de tăcerea comună a stelelor de mare" drumul trecând prin inima poetului. (*Copii cu tobe*). Păsările preferate sunt sturzii, privighetoarea ori porumbeii. Sturzul e simbol al rămăşiţelor lirismului care rezistă în „cetatea moartă": „departe de marile rafinării", în înserare „poţi auzi cum susură/ Sturzul în lanul de garoafe." (*Ghilotină romantică*)

Într-un alt poem (*Mărfar cu miei),* acelaşi atentat la inocenţă este deplâns prin imaginea mieilor „plăpânzi" („tăcuţi ca o zăpadă", cu „ciucuri la ureche şi ochi de funigei") smulşi practic din mediul lor pentru a fi preluaţi „în gări de fosfor", de către măcelari, „Şi-n urma lor rămâne un straniu gol în sate/ Ca într-o casă-n care-ar muri unicul fiu/ Şi-ar bate pe la porţi o maică-nlăcrimată/ Mânată de-o prigoană a dorului pustiu..."

Ioan EVU scrie o poezie cutremurătoare în care nu există surâs, nu există iubire, nu există speranţă, totul e deprimant în această „cetate moartă", unde tot creşte „contradicţia dintre suflet şi carne,/ Discordia dintre cazinou/ şi cantina de ajutor social." (*Ninge*)

Nemaiavând putere să „cânte", poetul încearcă să amâne doar, prin cuvinte, moartea („gâlceava haitelor de viermi/ peste epava bietului meu craniu"), această obsesie revenind: „Plouă şi mă tem c-o să mor/ de-această incurabilă toamnă/ ce poartă astăzi numele tău..." (*Numele tău e toamnă*). Cheia succesului poeziei lui Ioan Evu stă în sinceritatea şi profunzimea trăirilor, în acea putere rară de a ne sensibiliza, relevându-ne propriile fiinţe, aşezându-ne parcă faţă-n faţă cu propriul nostru suflet. În agonia romantismului său „întârziat", în condiţiile năruirii lumii din jur şi, implicit, a lumii lăuntrice, poetul, parcă fidel începuturilor, mai păstrează ceva şi din dimensiunea retorică a liricii sale, ca în poemul *Angajament*, amintind de Geo DUMITRESCU *(„deşi-s la mare preţ trompetele-n/ cetate, n-am dibuit încă nici una/ pe măsura pieptului meu de-o mie de carate")* sau în *Adagio* („Contaţi pe mine./ Sunt martorul imparţial. Sunt ucenicul/ Crescut la şcoala celebrilor muţi"). În rest, fidel propriului său crez şi propriei sale naturi, Ioan EvVU este, prin excelenţă, poetul care, în sângerarea sa, nu-şi dezminte credinţa în „adevărul" şi frumuseţea poeziei.

Segnali e interventi 2012

Un vast proiect cultural internaţional

Personaggi per la Storia
Paolo BORRUTO

După Istoriile literare internaţionale editate de AGAR- editrice, în două dintre volume fiind prezenţi şi scriitorii români Eugen Evu, Marilena Rodica Chiretu şi Elena Daniela Sgondea (semnatari frecvenţi şi în revista Le Muse) - prin ultimul generos mesaj al regretatului Paolo Borruto, via ssma. Dr. Honoris Causa şi redactor extern al revistei noastre, poetessa Maria Teresa Liuzzo, ne-a trimis şi acest elegant vol IV, editat sub egida Ass. Lirico-Dramatica Arte e Cultura P. Benitende...

Această remarcabilă Opera Omnia este una de lux, pe hârtie cretată, cu imagini policolore şi cuprinde ***I. Poeţi italieni; II. Poeţi străini*** de pe întreg globul într-o antologare semnificativă, ultra-exigentă valoric.

Volumul anterior (prezentat în numărul anterior NPC) a cuprins poeţi, pictori, scriitori, artişti lirici, vastul proiectul urmînd cu un volum de teatru clasic, teatru amator, cinema, ştiinţă, istorie, în agenda editurii între 2013- 2028.

Grazie, ssma. Maria Teresa LIUZZO!

OximoIronice…

Semnal editorial devean Alin BENA

CIOARA VOPSITĂ, volum tipărit pe hârtie, se găseşte acum la chioşcurile de difuzare a presei din Deva după cum urmează: în gangul de lîngă **Primărie** (PC/USL); două în faţa **Spitalului Judeţean** (PSD/USL); la **Astoria** (boschetari/independenţi); două la **Piaţa Centrală** (Partida Rromilor) - chiar lîngă covrigi, cu care CIOARA va fi în concurenţă acerbă; unul lîngă **BRD** (Oculta iudeo-masonică); şi încă unul, lîngă **fosta cofetărie Alex (**hepatita B) şi la **Banca Agricolă**, la semafoare. Toate sunt chioşcurile firmei Dob-Press.

Arhiva foto NPC

Întrunire la Academia Româno – Americană
a neuitatului Ioan ŢEPELEA, Oradea, 2002

George Vulturescu, Al. Pintescu, Paulina Popa, Ion Vădan, Nicolae Tzone…

Academicienii Mircea Maliţa şi Claudiu Matasa (Canada)

Acad. Mircea MALIŢA, atunci la 85 de ani…

Coordonate lirice

Ladislau DARADICI

Iubirile lui Daniel LĂCĂTUŞ

Într-un poem intitulat *Labirint întunecat,* publicat în volumul ***La templul poeziei***, Daniel Lăcătuş spune: „În liniştea surdă/ a sufletului meu/ aud cum urlă doi lupi./ Mă înfior şi simt o durere slută...” Poetul împlinea douăzeci de ani... Venind dinspre un scriitor atât tânăr, nu poţi să nu te „înfiori”, la rându-ţi. Iar poemul continuă: „Stelele neobişnuit strălucesc,/ vrând parcă să/ se prăbuşească toate pe pământ./ Sufletu-mi pluteşte,/ se înalţă cu un ochi./ Mâna mea prea slabă/ pentru un efort/ desenează pe o pânză/ un fel de miracol al lumii.” Există aici un echilibru rar între idee, trăire şi expresie, dovadă a talentului tânărului poet, finalul poemului („Undeva se vede o frânghie,/ poate asta înseamnă o salvare/ din acest întunecat labirint”) făcându-mă, din nou, să mă „înfior” şi să-mi amintesc de Ciprian Nickel (*poetul-fluture*) şi de ceea ce afirma Camus în urmă cu şapte decenii în debutul unui celebru eseu („Nu există decât o problemă filosofică cu adevărat importantă: sinuciderea...”).

Se spune că poeţii sunt printre puţinii oameni de pe pământ care reuşesc să-şi „tălmăcească” prin cuvinte, fără prea mare efort, *înlăuntrul*, iar Daniel Lăcătuş o face cu o detaşare aproape stranie. Versurile lui şochează printr-o sinceritate dezarmantă. La această vârstă te gândeşti că tinerii ar trebui să trăiască şi să iubească *efectiv*. Cheia fiinţării noastre este veşnicia clipei de faţă; trecutul e un impas, îl transformăm într-un fel de mormânt (unul în plus) inutil. Plângând în clipa asta pentru cea de ieri, practic, ne furăm căciula. Uitaţi-vă la un fluture, Tagore spunea că îşi măsoară viaţa în clipe, nu ani, însă are timp destul. Noi îl irosim întorcându-ne iar şi iar în vechi suferinţe, eşuări de odinioară (viaţa-i ceea ce se întâmplă, spunea Lennon, în timp ce noi ne facem alte planuri). Daniel Lăcătuş pare un fluture prins într-un bold pe bucata de polistiren a zilei; poemele lui sunt zbaterea deruta(n)tă a acestui fluture, o „zbatere” lăuntrică de dragoste şi moarte... M-am întrebat în ce colţişor al acestui „labirint întunecat” (care este destinul poetului) îşi poate găsi loc iubirea? În ce colţ de suflet? Pentru Daniel, existenţa pare o oglindă făcută din start ţăndări. Poemele par doar „cioburi” ale unor nebănuite drame existenţiale. Sunt aschii care te rănesc, provocându-te să încerci să refaci oglinda. În general, Lăcătuş înţelege că poezia, ca formă sublimă de exteriorizare, transfigurează, sugerează şi implică, evitând să epuizeze, să explice (pentru a nu se autodesfiinţa). Poezia este o provocare spirituală oferindu-ne posibilitatea „refacerii” întregului punându-ne la dispoziţie câteva „cioburi”. Desigur, de fiecare dată va rezulta altceva. Fiecare dintre noi va întregi „tabloul” potrivit nevoilor, luminilor şi umbrelor propriilor noastre alcătuiri.Poemul lui Lăcătuş este pana sângerândă care, căzându-ţi înainte, îţi prilejuieşte să desluşeşti zborul rănit al pescăruşului din înalturi; e fulgul de zăpadă care, topindu-ţi-se în palmă, îţi permite să te bucuri de magia celei dintâi ninsori.

Poemul *Când tăcerea*, de pildă, e doar o trăsătură fină de penel dintr-un tablou, o tresărire de suflet dintr-o posibilă (dureroasă) poveste: “M-a privit cuprinsă de temeri./ Colţul gurii îi tremura uşor -/ suferea cumplit./ În jur plutea o stare de inefabil”. Din simfonia lumii şi a fiinţei dintr-o clipită, poetul surprinde şi imortalizează o singură măsură, suficient ca să intuieşti/ să întrevezi prin ea tot „adevărul”. Recitind volumele ***La templul poeziei*** (2008), respectiv, ***În piaţa agroalimentară*** (2009), am încercat să desluşesc „adevărul” inefabilei romanţe de dragoste a lui Daniel Lăcătuş. Există mai multe perspective posibile de interpretare a acestor poeme. Cea dintâi este cea pseudo-epistolară: fiecare poem poate fi privit ca o secvenţă dintr-o scrisoare adresată iubitei. Poetul „repovesteşte”, din punctul său de vedere, tot ce s-a petrecut între ei, în ei, dar mai ales în sufletul său, ca o evidenţă a momentelor esenţiale ale acestei iubiri (*Momente în viaţă*), începând cu momentul cunoaşterii (*Când te-am cunoscut*), al mirării (*Când te-am privit*), al aşteptării (*Te aştept*), până la primele

nelinişti (*Sunt neliniştit*), nesiguranţă (*Îndoieli*), apatie (*Letargie*) şi, în cele din urmă, dezintegrare. (*Descoperiri macabre*)

„Modelul" îndrăgostitului din poemele lui Daniel Lăcătuş este tânărul timid, melancolic, idealist şi care mizează totul pe o singură carte. Şi dacă el se amăgeşte considerându-se un „hoţ de inimi", iubita este ridicată la rang de „stăpână a stelelor".

Există o naivitate în durerea acestui îndrăgostit total, o inocenţă care adaugă poemelor un surplus de frumuseţe. Ca şi construcţie, simplitatea este remarcabilă, lucrurile se doresc a fi spuse, tânărul îndrăgotit nu ezită nici o clipă să-şi deschidă sufletul în faţa lumii.

Dacă le consideri secvenţe logice ale aceleiaşi „poveşti", fiecare poem pare doar o continuare a celuilalt. Un alt paragraf de „scrisoare". Cele care urmează, nici nu aveau nevoie de titlu: "Erai atât de pudică la atingere/ când te-am cunoscut,/ mi-era teamă să nu te rănesc./ Aveai privirea de argint,/ înnobilată cu ghirlande". (*Când te-am cunoscut*) Şi iată şi cealaltă secvenţă a *aceleiaşi* poveşti: „Când te-am privit/ am tremurat uşor./ Stelele etern veghează/ nemurirea dragostei noastre,/ născută din durere..." (*Când te-am privit*.). Într-un alt poem, *Ucide-mă!*, jocul iubirii este rezultatul unui (pseudo)joc retoric: „M-am îndăgostit de tine,/ de ochii tăi,/ buzele tale./ Suflet îmi eşti/ înmiresmat ca floarea de cactus.// Ucide-mă cu tandreţea ta/ tu stăpâna stelelor", în *Te aştept*, povestea continuând între aceleaşi limitări ideatice şi structurale: „Te aştept/ Din nou să vii/ În tăcerea surdă a nopţii.// Coboară dintre stele rătăcite/ şi aprinde-mi inima/ Cu raza sufletului tău." Stelele sunt prezente pretutindeni în aceste confesiuni. „Stăpâna stelelor" pare mai degrabă o proiecţie ideală decât o fiinţă reală, palpabilă. E un „chip de înger" eminescian. Iată, aşadar, că după un secol şi jumătate povestea de dragoste se repetă, iubirea lui Daniel sfârşind prin a fi erodată de timp, devenind *tăcere*.

Când la douăzeci de ani constaţi că visele au fost deşarte şi că „pe bucate de plumb se aşterne toamna", e destul de greu s-o iei de la început: "Se spune că timpul distruge tot ce avem mai preţios,/ nimiceşte şi sfărâmă orice./ Captiv în îmbrăţiarea ta/ îmi găsesc fericirea amăgindu-mă/ cu încremenirea vieţii în jurul nostru./ Pe buzele de carmin răsar safire./ Nu pleca/ tăcerea mai are ceva de spus./ Pe bucate de plumb se aşterne toamna". (*Nu-ţi risipi visele creând imperii*) O altă perspectivă de abordare a poemelor de dragoste ale lui Daniel Lăcătuş este cea care ne aminteşte de ***Canticum Canticorum***. Dar dacă în capitolul biblic „cântecul" de dragoste dintre Solomon şi Sulamita preaslăveşte iubirea fizică dintre cei doi, frumuseţea creaţiei divine şi bucuria de a trăi, pe parcurs, poemele lui Daniel Lăcătuş se-ntunecă înspre plâns şi durere: „picurii de ploaie/ plâng că nu eşti lângă mine" (*Lacrima metamorfozei*), „în mine plâng amintirile/ mi-e gândul ameţit/ de atâtea îndoieli" (*Îndoieli*), „inima-mi plânge în tăcere" (*Privighetoarea*), „latru la fluturii care ies din mine/ şi plâng tăcerea" (*Letargie*) etc.

Durerea poetului devine tot mai acută, evantaiul de trăiri diversificându-se. Treptat, amintirea va tinde să ia locul iubirii, practic, anihilând-o: "Am uitat drumul/ până la tine/ oricât aş încerca să mi-l aduc aminte,/ nu pot.// În mine plâng amintirile/ mi-e gândul ameţit/ de atâtea îndoieli. (*Îndoieli*) În *Momente în viaţă*, îndrăgostitul „dependent" de dragoste („simt că o să mor/ dacă nu-ţi simt parfumul") devine neputincios în faţa iubitei, şi este „cuprins de jale" când realizează că nu este iubit, încercând să-şi „protejeze" totuşi iubirea. (*Sunt neliniştit*) Însă acest lucru devine imposibil: "Răscolind prin mine/ găsesc ceva straniu şi vechi,/ au venit arheologii/ şi au rămas/ muţi de uimire/ în urma unor descoperiri macabre,/ în mine zăceau/ vechi iubiri moarte." (*Descoperiri macabre*) În final, în ritm de doină („Aşa-mi vine când şi când/ Să mă duc pe drum plângând..") tânărul îndrăgostit îşi va blestema iubita... (*Doina*)

Iată, aşadar, „povestea" de dragoste a lui Daniel Lăcătuş, cea de la douăzeci de ani (cea pe care am reconstituit-o având ca suport poemele sale). Aştept cu interes continuarea ei.

Mai nou, s-a constat (mai în glumă, mai în serios) că dragostea, din punct de vedere medical, n-ar fi decât o maladie care, mai devreme sau mai târziu, „tratată" sau nu, trece... Ca şi gripa. Însă nimeni nu a precizat (încă) dacă nu cumva poeţii fac excepţie (ca în atâtea alte situaţii) de la această curioasă regulă...

Armonia snack-bar… ***(Notes cultural)***

Constantin STANCU

Haţeg, poezia ca argument pentru o altfel de istorie…

În data de 21 martie 2013 în sala de şedinţe a Consiliului Local al oraşului Haţeg s-a desfăşurat sărbătoarea Ziua Internaţională a Poeziei. Au fost prezenţi iubitori de poezie, profesori, elevi, reprezentanţi ai Consiliului Local Haţeg, scriitori importanţi, membrii ai Uniunii Scriitorilor din România, iubitori ai artei.

Manifestarea a fost organizată de Casa de Cultură Haţeg, director Cristi BĂTRÂNCEA şi Biblioteca orăşenească Haţeg sub patronajul Primăriei Haţeg. Cu ocazia manifestării domnul Adrian Marcel GOIA, primarul oraşului Haţeg, a adus un scurt omagiu celor ce scriu şi iubesc poezia şi a declarat că instituţia pe care o conduce este dispusă să aloce resursele necesare culturii, regretând că situaţia economică actuală, în lipsa unor investitori semnificativi în zonă, impune limitări devenite cunoscute în ţară. Radu IGNA, membru al Uniunii Scriitorilor din România, a fost amfitrionul care a încercat să menţină echilibru între poezie şi poeţi, să dinamizeze evenimentul, să arate importanţa manifestării, dând pe rând cuvântul celor prezenţi pentru a citi din versurile lor, ori pentru a reda în cuvinte potrivite importanţa poeziei în viaţa societăţii. Am putut reţine câteva lucruri importante şi pline de frumuseţe şi densitate.

Scriitorul Aurel PANTEA, preşedintele Filialei Alba-Hunedoara a USR, redactorul şef al revistei „Discobolul", a expus importanţa istorică a poeziei, naşterea ei în cultura greacă şi influenţa filozofiei vechilor greci la coagularea a ceea ce înseamnă exprimarea conştientului uman şi inconştientului prin versuri. Expunerea a fost profundă, cu trimiteri la marile sisteme de gândire fundamentate în antichitate şi cu alegaţii la poezia modernă. Scriitorul Nicolae BĂCIUŢ, redactor al revistei „Vatra Veche", a avut o intervenţie practică şi relevantă, recitând din marea poezie română şi, totodată, din volumele sale, cu trimiteri spre viaţa poeţilor. A prezentat în cuvinte vibrante opera poetului Nichita STĂNESCU, reamintind celor prezenţi că se împlinesc opt zeci de ani de la naşterea sa, iar opera acestuia este una de mărime universală. A fost prezentată cartea dedicată marelui poet: *Nichita Stănescu – cu colţul inimii*, reamintind tuturor impactul mereu proaspăt al poemelor venite din necuvinte. Au recitat din cărţile lor poeţii: Gligor HAŞA, Paulina POPA, Mariana PÂNDARU, Miron ŢIC, Constantin STANCU şi Ioan EVU.

Întâlnirea a fost pigmentată de epigramele scrise de Ion URDA şi de cântecele lui Ioan EVU. Ladislau DARADICI a punctat istoria nesfârşită a poeziei cu principiile luminoase ale marilor creatori precum Carl Sandburg. Poetul Raul Constantinescu din Haţeg, a surprins asistenţa recitând poeme de John Keats, (n. 31 octombrie 1795, Londra – d. 23 februarie 1821, Roma) a fost un poet englez, unul din cei mai importanţi reprezentanţi ai romantismului englez, alături de Lord Byron şi Percy Bysshe Shelley.) Apoi poetul haţegan a recitat din cartea sa *Aventurare în marele refuz*.

Scriitorul şi cărturarul Eugen EVU a preferat să recite poezia potrivită contextului, a altui poet hunedorean rătăcitor prin Europa, Ovidiu BĂJAN, publicat în revista de literatură şi cultură „Noua Provincia Corvina" care apare la Hunedoara (anul 17) avându-l ca director chiar pe Eugen Evu. Ion URDA ne-a lăsat câteva epigrame ca semn că versul bine articulat poate aduce veselie:

Complicitate: *Azi Haţegul e cucerit/ de vers, precum aheii Troia/ şi pentru c-astfel a simţit/ primarul Adi Marcel GOIA."*

O carte de colecţie

Lucreţia BERZINTU
Cetăţeni ai spiritului universal, *ed. Anamarol*

Lucreţia BERZINTU s-a născut la 13 martie 1951, în satul Valea Hogii, Lipova, Bacău. A lucrat o vreme în Ministerul de Interne, apoi la Oficiul de Gospodărirea Apelor Iaşi, proiectare. În 1990 şi-a înfiinţat propria-i afacere, în turism intern şi internaţional, şi editură, director fiind Cezar Ivănescu (1993-1995), consilier editorial fiind Horia Zilieru. La aceeaşi firmă, „Gaudeamus SRL" a fondat şi un cabinet medical cu tratamente bioenergetice, cu salariaţi de la Chişinău (Moldova de peste Prut). A avut şi activitate de import-export, barter de produse textile, materii prime din Federaţia Rusă pentru fabrici de mătase, mobilă, perdele Paşcani, Dacia Piteşti. Dar scrisul a rămas o constantă, ca şi mesajul unei anume conştiinţe universaliste, globale. Jurnalista, care trăieşte, din 1997, în Israel, după un lung şir de procese (în România), continuă o prodigioasă activitate jurnalistică în diaspora din Israel şi alte ţări, colaborînd cu reviste mai ales online.

Lucreţia BERZINTU (Flory), frumoasă ca scrierile ei, este, dincolo de modesta-i autoprezentare, însufleţită în scrierile sale de un patos special al comunicării elevate. În volumul ***„Cetăţeni ai spritului universal"*** , ea a dialogat, fie direct, fie imaginar, interviuri ingenios etalate, un fel de carte-seminar, colocvială, şi prin cei incluşi în carte, se auto-oglindeşte ea însăşi....Sinceritatea ei este astfel claritatea acelor „ oglindiri" prin care ne invită a ne vedea pe noi înşine, atât de diferiţi, şi totuşi, semeni, pe o dominantă a umanului...Reţinem dintre numele celor prezenţi în carte: Clara Aruştei, Cezar Ivănescu, Ion Murgeanu, Iulian Urban, Luiza Cala, Ileana Andrei Cudalb, Dan Brudaşcu, Andrei Fischop, Al Mirodan, Shaul Carmel, Marta Indig Leopold, Alexandru Cetăţeanu, Şlomo Leibovici-Laiş, Octavian Curpaş, Ala Mîndîcanu, Dorel Schor. Merite grafice şi de tehnoprocesare/ postfaţare le au George Roca şi Ligya Diaconescu, dir. Revistei Starpres.***(Eugen EVU)***.

Dublu semnal editorial

După impresionanta lansare recentă la Deva de opt cărţi, Eugen Evu iese din nou la rampă cu două cărţi de poeme.

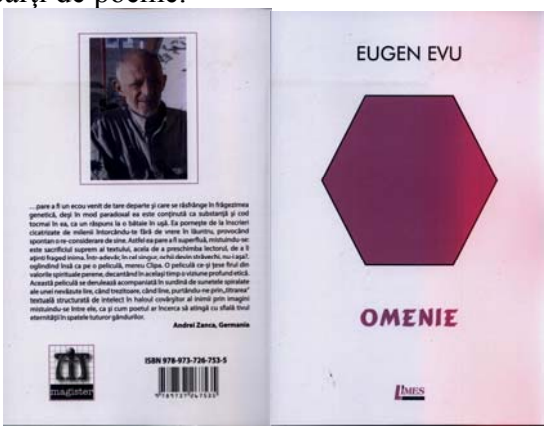

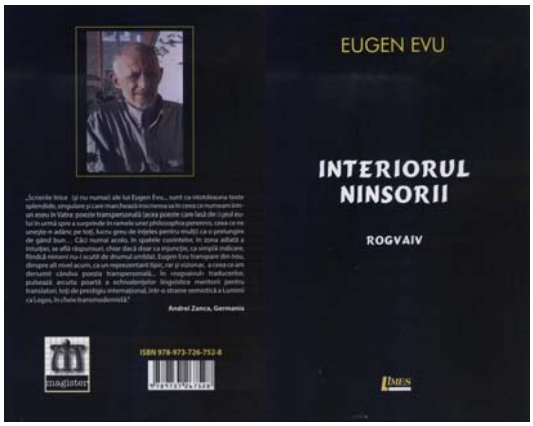

Prima carte, **Omenie,** este un volum selectiv, (editor Mircea Petean, coperta şi tehnoredactarea Diana Virgil) poemele fiind comentate autografic Andrei Zanca, Ştefan Augustin Doinaş, Ileana Mălăncioiu, Adrian Păunescu, N. Dan Fruntelata, Valeriu Bârgău, Ion Mircea, Zeno Ghiţulescu, Ion Burnar, Marcel Tolcea, Ioan Simion Pop, Iv Martinovici, Ion Rahoveanu, Adrian Popescu, Ion

Grecea, Mircea Ciobanu, Teohar Mihadaş, Ana Blandiana, Romulus Vulcănescu, Ioan Alexandru, Victor Isac, Mircea Dinescu, George Vulturescu şi Mircea Petean.

A doua carte, **Interiorul ninsorii,** cuprinde antologia de autor, traduceri din lirica sa, în ordine, de către: Raluca Weber, Marilena Rodica Chiretu, Dănuţ Grădinaru, Muguraş Maria Petrescu, Mariana Zavati Gardner, Magdalena C. Schlesak, Elisabeta Bogăţan, Nada Pomper, Linda Bastide, Elena Daniela Sgondea, Angelo din Mauro şi Antonia Iliescu. Poemele sunt traduse în engleză, spaniolă, italiană, germană, franceză (şi belgiană), croată. Referinţe critice selective de: Linda Bastide, Carlos Zaldivar Chaucon, Pierre Dubrunquez**.** ***(Ion URDA)***

Dialoguri parţial color

Mircea GOIAN- Dumitru HURUBA

"Nu vreau să-mi trădez cititorii" (Dumitru HURUBĂ)

M.G.: „Vreţi să ştiţi dacă o ţară e bine condusă şi are bune moravuri? Ascultaţi-i muzica!" — Confucius. Cum comentezi plăcerea majorităţii de asculta ritmuri şi sunete orientale?

D.H.: Din punct de vedere al omului de rând, al contribuabilului, cu alte cuvinte, cam nicio ţară nu este bine guvernată, cât despre moravuri – să păstrăm momente de reculegere… Însă nu, nu e chiar aşa, măcar în ce ne priveşte pe noi, românii. Sălile de concert sunt pline nu numai când se cântă manele, sau muzică aşa-zis modernă, unde – cum spuneam – melodia e zgomot, iar cântecul urlet, caracterele nu sunt total infestate cu virusul răului occidental, deşi telenovelele, filmele de duzină domină televiziunile.

Muzica orientală? Păi, nu se pretează, nu se mulează ea perfect pe unduirile lascive ale dezbrăcatelor fojgăind prin studiouri şi platourile de filmare? Ba, se! Unele, după ce că sunt idioate, sunt şi slute ca nişte… Scuză-mă, n-am vrut, dar nu se desluşeşte limpede în fiecare privire, în fiecare gest, în fiecare unduire pasiunea şi flămânzeala după o muzică-transplant balcano-oriental-manelistă? Priveşte-i pe unii prezentatori, pe unii moderatori şi te vei lămuri. Problema că numărul celor care îndrăgesc acest fel de comportare şi de muzică este în creştere, îndepărtându-i de sentimentul patriotic. În paranteză fie spus, şi ca să dau un nume ideii, a început să ne fie ruşine că suntem români, e un început promiţător pentru adepţii globalizării, nu-i aşa? Iar dacă tot luăm de la americani şi de la occidentali tot ce e rău şi nu are nicio treabă cu psihologia poporului român, de ce nu luăm şi exemplul cel mai grozav şi mai agresiv – felicitările mele sincere! – de a arăta lumii drapelul american. Într-un fel sau altul, într-o secvenţă anodină de film sau emisiune, hopa, drapelul cu cele 50 (?) de steluţe. Dar, la noi, multora li-i ruşine cu tricolorul nostru care, culmea!, e un drapel frumos şi… viu.

M.G.: Ce crezi, ţara e bine condusă?

D.H.: O ţară care, de bine de rău, a avut o economie funcţională acoperind cam toate ramurile de producţie, care ajunsese la eliminarea datoriilor externe – este adevărat, cu sacrificii uriaşe – în niciun sfert de secol, cu o vigoare şi o slugărnicie extraordinare, a ajuns să aibă datorii externe de peste o sută de miliarde de euro, este o ţară condusă bine? În ce priveşte nivelul de trai, acesta a coborât binişor spre nivelul mării… Moarte…

M.G.: Eşti mulţumit de cum ai trăit ultimii 22 de ani ?

D.H.: Oricare ar fi răspunsul, ar suna ca o minciună, aşa că mai bine întreabă-mă altceva…

M.G.: Cât esti de sincer în scrierile tale?

D.H.: O, aici cititorii pot avea deplină încredere în ceea ce scriu. Evanghelia mea literară, în care cred cu sfinţenie, este aceea când îmi reuşeşte câte-un text, câte-o creaţie proprie, care, crezi sau nu, de multe ori se reduce la o singură frază sau chiar propoziţie. Aş vrea să înţelegi de-aici, fără să fie o laudă, că muncesc enorm pe text, iar după ce este tipărit, încă mai regret că, parcă, ar fi sunat mai bine altfel… Aceste trăiri ale mele, în calitate de scriitor, au la bază tocmai sinceritatea cu care îmi trimit mesajul către cititor. Şi să-ţi mai dezvălui că nu rar se întâmplă să-mi întreb un cititor prezumtiv: măi, omule, îţi place cum sună? Adică nu, nu vreau să-mi trădez cititorii nici măcar cu o

virgulă. Între mine şi ei este o punte pe care scrie mare SINCERITATE – sper să reziste mult şi bine în timp…

M.G.: Cât eşti de curajos în scrierile tale?

D.H.: Din toate puterile mele de scriitor, pentru că nu vreau să-mi trădez cititorii scriind una când, de fapt, e alta, numai ca să demonstrez – ce? Realitatea, oricând verificabilă, că am pătruns greu, foarte greu în literatură – era înainte de '89 – se datorează faptului că scriam, aproape nebunesc de curajos, literatură satirico-umoristică în care nu ţineam cont, cel mai des, foarte des chiar, de acel precept comunist de a face satiră pozitivă… Asta pentru că mă întrebaşi, nu pentru că aş face-o pe viteazul, fiindcă se ştie ce fiică vitregă a literaturii era creaţia satirico-umoristică. Ei, nici acum nu e cu mult altfel, dar totuşi…

M.G.: Comentează viaţa culturală din judeţul nostru.

D.H.: Îmi pare rău, nu lucrez în domeniu, iar de când locuiesc în Simeria, şi am şi venit pe lumea asta cam de mulţi ani, m-am cam rupt aproape de orice activitate de acest fel. Ba nu: din când în când mai particip la câte-un vernisaj la Galeria "Forma" din Deva, la câte-o lansare de carte… În rest… Trebuie să subliniez, însă, un lucru: multe cărţi proaste se lansează cu mare tam-tam, autorii sunt ridicaţi în slăvi, toată lumea jubilează, iar după o vreme nu se mai ştie nimic despre respectivul autor… Acest fenomen nu se întâmplă doar pe raza judeţului nostru – nuuu! – el se petrece la nivel naţional. Din păcate, iar cu puţin timp în urmă Uniunea noastră, a Scriitorilor, prin preşedintele ei, Nicolae Manolescu, a fost forţată să ia atitudine împotriva unor denigratori/delatori, nişte frustraţi, cred eu, care defăimau Uniunea… Cu sinceritate, însă, nu pot să nu afirm că, după '89, au intrat în Uniunea Scriitorilor şi unii autori care nu meritau, care n-au răspuns pe parcurs calităţii de scriitor. Revenind la… lansări de cărţi: multe dintre pretinsele şi zgomotoasele genii, din textele cărora cititorii nu înţelegeau mare lucru au contribuit din plin la ruptura dintre autori şi cititori. Aceasta spun făcând abstracţie de ucigaşul Internet… Revenind la "viaţa culturală din judeţul Hunedoara, al nostru adică, mă simt obligat să spun, şi o fac absolut cu toată sinceritatea: singura instituţie care se ocupă predilect, profesionist şi eficient este Biblioteca Judeţeană "Ovid Densuşianu" din Deva, condusă de câţiva ani de un director-manager cum nu sunt mulţi în toată ţara – Ioan Sebastian BARA, având în subordine un colectiv tânăr, inimos şi plin de iniţiativă. Iar asta nu o spun, pentru că s-au reluat relaţiile bune şi foarte bune cu scriitorii – un câştig uriaş, de ambele părţi –, ci şi pentru că este instituţia cea mai implicată şi mai pricepută în iniţierea, organizarea şi desfăşurarea acţiunilor cultural-literare.

Ecouri literare

Felicia Gabriela PORTASE

Mineriada literară, Vulcan

Krisnamurti, unul dintre iluminaţii Orientului secolului trecut vorbea despre cea mai profundă dintre dimensiunile crizei societăţii umane, care este cea spirituală, şi care poate fi eliminată doar prin recurgerea la gestul fi resc al limpezirii apelor dintre oameni, prin ridicarea Cuvântului în Adevăr.

Orice încercare în acest sens este bine-primită în fluurile Universale şi ca atare susţinută plenar.

Dacă cei ce fac legământ de credinţă cu rostirea înălţătoare a spiritului prin Logos ţin cont de impulsul curat al Începutului, atunci întreaga operă ce derivă din acesta este integrată în frumos, în armonie. Aşa au perceput simţurile mele la începutul de Cireşar din anul de mare transformare individuală şi globală, ambianţa de sărbătoare dăruită talentului literar la Vulcan.

Este ceva magic, misterios şi în acelaşi timp vindecător ce se naşte într-o astfel de împrejurare cum a fost şi cea a întâlnirii cu „Mineriada literară a liceenilor vulcăneni". Energia debordantă a iniţiatorului acestui proiect – memorabilă prin suita de apariţii publicistice şi eforturi continue ale lui Ştefan NEMECSEK de deschidere culturală a Vulcanului pe toate meridianele…

Caffe d'Art Hunedoara, un punct de intersecţie cultural

Noua generaţie în ofensivă

Ileana P.GATI despre ....

„Ultima carte despre întuneric" lansată la Hunedoara

Bianca DAN S-a născut la data de 25 iunie 1983, a crescut şi a copilărit în apropierea Devei, a absolvit cursurile Universităţii de Vest Timişoara, secţia Pedagogie şi, chiar dacă ar fi trebuit să fie cadru didactic, a ales să profeseze meseria de corector la ziarul „Mesagerul Hunedorean". Bianca este deci un prieten bun al literelor, le aşază frumos în pagină, le dă viaţă, iar la sfârşit, le dă încărcătură emoţională şi culoare. Spunând Bianca spun „căldură", spun „sentiment" şi spun „viaţă". Cartea a doua a poetei vine să umple clepsidra unui destin.

Multă lume dintre cei care i-au citit poeziile au susţinut că Bianca este nefericită şi îşi caută sufletul pereche, fiind decisă chiar să-l inventeze pentru a-şi trăi propria apocalipsă. Eu vin şi spun: Bianca este fericită, iubirea îi umple viaţa, deci ea nu caută, cercetează dincolo de cuvânt şi ne aduce paradisul perfecţiunii mai aproape. Bunăoară, cred cu certitudine că noi, poeţii, suntem acele fiinţe deosebit de fragile şi de sensibile încât putem respira prin firul ierbii şi, totodată, putem înghesui atâta trăire într-o singură propoziţie încât, de aceea, aceste versuri ne definesc. Am mers pe malul unui lac să-mi vorbesc tăcerea, acolo străjuia cântecul apei din adâncitura unei scorburi, am luat parfumul lui ieri şi lui mâine şi am făcut... Esenţa clipei. Apoi m-am uitat la toţi copacii care mă înconjurau, o armată de trupuri întindeau spre mine ochi de adevăr şi sălcii pletoase mă rugau să le iubesc veşnic. Bianca este sclava cuvintelor, a acelor stări pe care trebuie să le exprime. Poemele ei sunt ca nişte faruri luminând în noapte, asigurându-te astfel că nu eşti singur pe Pământ. Oamenii trăiesc, oamenii iubesc, oamenii visează. Amalgamul de trăiri se scurge din preaplinul sufletului ei. Şi totuşi, cititorii se vor întreba: de unde atâta suferinţă în poeme? Versurile ei strigă după ajutor. Drama se cere scrisă de o mie şi una de ori, se pun perfuzii cu dragoste, se resetază vise, ea însăşi se transformă, îi înverzesc picioarele, ochiii îi devin stele şi caută, caută cu înfrigurare lumina de dincolo de întuneric. Pământul se zbuciumă în nor atunci când scrii şi cu fărâme de lut din care eşti făcut şi simţi, simţi nervurile copacului, simţi foamea cerşetorului, bătrâneţea unui trup tânăr veşnic scurtată prin intermediul secundelor. Atunci când scrii eşti rău. Bianca este atât de vie încât mă cutremură, arde în propoziţii şi fraze şi nici o apă nu reuşeşte să o stingă. Pentru că nu trebuie... Ea mai are multe lucruri să ne spună, să transmită mesaje de la stele, scrisori de la bătrâna Terra, emoţii de la iubire.

D-na Violeta Deminescu (Călan), Dan Orghici (Orăştie), Ileana P. Gati (Hunedoara) alături de Bianca

Prezenţe notabile la lansarea cărţii Biancăi:

Tânăra romancieră Maria Dimian (Hunedoara)

Inepuizabilul şi omniprezentul Constantin Grecu

Imago reportaj

Eugen EVU

Lansarea celui de al doilea roman al Mariei Dimian, „Doamna cu părul roşu", apărut în colecţia „Biblioteca Provincia Corvina". Referinţe: prof. Ana- Maria Dragomir, Raisa Boiangiu, Eugen Evu, redactor de carte Ion Urda.

Raisa Boiangiu, primarul Viorel Arion, Maria Dimian şi Ion Urda

Maria Dimian - autoarea flancată de primarul Viorel Arion şi Ion Urda

Amfitrioana lansării a fost directoarea Bibliotecii Municipale, Lucia Tănase. În prim plan, Constantin Grecu

Despre autoare şi zbaterile ei au vorbit:

Bianca C. Dan *Ileana P. Gati* *prof. Ana Maria Dragomir*

Bianca C. Dan: „... Ceea ce începea cu viaţa aparent banală a unei adolescente am avut surpriza să descopăr, pe parcurs, ceva mai mult într-un canon psihologic... admiraţia, care se transformă în obsesie, pentru ca în final să ducă la lacrimi... Fără doar şi poate Maria Dimian este un talent veritabil, un fin psiholog şi un scriitor despre care vom mai auzi"...

Confirmările noii generaţii

Sebastian BARA

... o paletă lirică... diversă...

***Claudia Gabriela MARCU - Noiembrie al meu*,**
editura Emia, 2013

Biblioteca Judeţeană „Ovid Densusianu" Hunedoara-Deva şi-a invitat iubitorii de poezie la un eveniment literar deosebit ce a avut loc în incinta Deva Mall, etajul patru, Salle d'Or. A fost lansat noul volum de versuri, intitulat ***Noiembrie al meu***, al tinerei poete Claudia Gabriela MARCU. Volumul a apărut la Editura EMIA din Deva şi este ilustrat cu lucrări de grafică din creaţia artistului Mircea Popiţiu.

După volumele intitulate ***Nimic schimbat*** şi ***Nemuritorul de gheaţă***, poeta a venit în faţa iubitorilor de poezie cu un volum ce strânge laolaltă peste 90 de poezii create în perioada ianuarie-august 2012, în principal lirică de dragoste, dar şi versuri cu tematică filosofică, cu introspecţii în profunzimile eului poetic, versuri ce încearcă să desluşească marile teme ale vieţii şi timpului, ale trecerii noastre prin lume.

Ca şi în precedentele volume semnate de ea, Claudia Gabriela MARCU le stârneşte interesul cititorilor cu o paletă lirică extrem de diversă, cu o sensibilitate şi profunzime ce reliefează o personalitate poetică aflată în perpetua căutare a Idealului. Ori de câte ori ni se oferă ocazia de a fi prezenţi la o lansare de carte, bucuria noastră este dublată de satisfacţia pe care o avem ştiind că rafturile bibliotecii noastre se vor îmbogăţi cu un nou volum valoros, iar cititorii vor avea prilejulsă cunoască o nouă operă literară, un nou scriitor, un nou poet. De aceea, am fost bucuroşi să organizăm şi să fim prezenţi la această lansare cu atât mai mult cu cât, aşa cum din păcate se întâmplă azi, se pare că poezia cu greu îşi face loc în noianul de probleme care ne copleşesc.

Însă, din fericire, poeta Claudia Gabriela MARCU reuşeşte, prin creaţia ei ce relevă un talent de excepţie, să argumenteze că poezia de bună calitate, poezia care ne mângâie sufletele, este mai necesară azi ca oricând. Claudia Gabriela MARCU respiră prin poezie, trăieşte prin fiecare vers pe care îl aşterne între filele cărţilor sale. Cei care vor citi poeziile din volumul Noiembrie al meu vor constata că tânăra poetă şi-a diversificat registrul poetic, imaginile pe care le sugerează fiind tot mai spiritualizate. Acest al treilea volum ne dovedeşte din nou, cu mai mare putere de convingere, că avem în faţa noastră o poetă autentică, de mare sensibilitate şi spirit iscoditor.

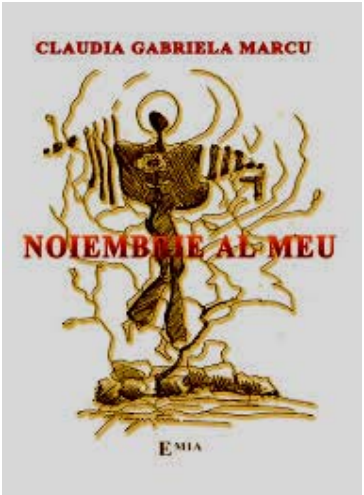

De altfel, ştim bine, Editura EMIA şi poeta Paulina POPA nu fac rabat de la calitate, apariţia acestui volum la această editură fiind o garanţie a faptului că este un volum valoros, scris de o poetă care este încredinţată că poezia este necesară ca aerul pe care îl respirăm. Acest volum este o adevărată carte de vizită a tinerei poete care se confesează atât de deschis şi de convingător: Sufletul se ascunde în poeme / Când ziua se leagă cu noaptea/ În deşertul ameţitor cu minţi/ sclipitoarePrintre firele de iarbă cheamă nori. Poeta Claudia Gabriela MARCU şi-a aşezat sufletul în fiecare vers ce alcătuieşte acest volum, ne dovedeşte cu fiecare slovă a sa că poezia este eternă. De aceea, îi îndemnăm pe cititori, de orice vârstă ar fi ei, să se lase învăluiţi de farmecul delicat al poeziilor din acest frumos volum. Ne-am bucurat că am avut un public avizat care, în finalul întâlnirii, a obţinut autografe de la Claudia Gabriela MARCU.

<u>Schiţă de portret hunedorean</u>

Silviu GUGA

Silviu Guga (n.17 ianuarie 1944, Băţălar, pe Strei, jud Hunedoara). Este profesor de literatură, poet, prozator şi critic literar, editor-coordonator la revista sibiană ***„Cenaclul de la Păltiniş”*** şi senior editor la ***“Algoritm literar”*** (Călan).... Absolvent al Liceului Decebal din Deva şi al Facultăţii de Filologie a Universităţii din Timişoara. Profesor de limba şi literatura română.

Volume: **Băiatul din două lumi**, Editura Psihomedia, Sibiu, 2007, **Premiul pentru debut al Filialei USR Sibiu**; **Băiatul din două lumi,** ediţa a II-a Ed. Karuna, Bistriţa, 2009.

Debut prin concurs în volumul colectiv “ Efigii”, Facla, Timişoara 1968.

Referinţe: ***Silviu Guga - "Copilul din două lumi"***, Revista Justiţiarul sibian, 2008; ***Interviu cu scriitorul Silviu Guga, autorul romanului "Băiatul din două lumi"***, Revista Justiţiarul sibian, Octombrie 2008; ***Silviu Guga. Un debut senzaţional***, Revista Justiţiarul sibian, Februarie 2009; Eugen Evu – ***Ecouri de lectură***, în vol. critic ***“Motoare de căutare, sau cartea ca o vietate”***, ed. Rafet, 2013.

Inclus în Cartea întâlnirilor, vol. 3 de Eugen Evu.

Traduceri în engleză, franceză, maghiară.

În pregătire un volum de poeme. ***(Red. NPC)***

Poeţi români de azi

Aurel PANTEA

* * *

Acolo plâng muzicile,
acolo muzica
picură însângerată,
acolo e un fel de a-ţi trece
un deşert prin trup,
la marginile lui picură muzica.,
însângerarea e ceea ce ni se arată,
dacă e un înţeles
nu e de aici.

Ion URDA

Frunză de-aş fi...
(parodie după Radu STANCA)

Mă rog la zei, în seara asta-albastră,
Să te blagoslovească cu tăcere
Să pot s-aud cum bate în fereastră
Tomnatic ram cu frunze pasagere.
Nu mă-ntreba de oră sau de gânduri,
Ai grijă focu-n sobă să nu moară!
Vreau să privesc cum frunzele cad rânduri,
Cortegiu trist de toamnă funerară!
Un aisberg mi-a viforât prin vine:
Străină-mi eşti, oricât mi-ai fi de-aproape!
Frunză de-aş fi, m-aş desfruzi de tine,
Cu vântul toamnei dusă peste ape.
Peste trecutul – armăsar zălud –
Cad frunzele, linţoliu arămiu!
Nu vreau reproşuri, plânsete s-aud,
Vreau liber, doar, ca frunza-n vânt, să fiu!

Violeta DEMINESCU

poezia
este starea mea de floare
grădina de îngeri dinspre fiecare
e creşterea ierbii din tine mereu
e scrisul în piatră
să ia chip de zeu
lumina citită prin ochiul de zee
şi facerea lumii prin trup de femeie
poezia este starea mea de cânt
fărâma de rai ce naşte-n cuvânt
pictatul tăcerii din curcubeu
şi statul de vorbă cu Dumnezeu

Călan, Romania

Ioan EVU

Fratricid

Pe celălalt din mine l-aţi ucis
Zac pete mari de sânge pe zăpadă

Azi port în trup rana ce s-a închis
Şi lacrima ce nu poate să cadă

Această iarnă ninge-n locul meu
Atât de dalb peste cernita zare

Se-aude-n ceruri bunul Dumnezeu
Cum tace-nmărmurit de-ngândurare

O crimă se petrece-n orice zi
Umbra lui Cain din tată-n fiu e trează

Iar braţul care mâine va lovi
E-al celui ce acum îmbrăţişează.

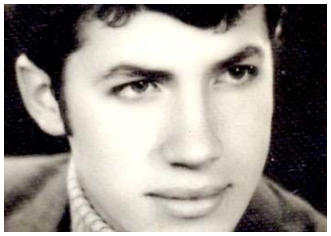

Baki YMERI

Pauzë poetike

Când pământul
Se acoperă cu mireasma
Florilor de liliac
Un poet, doi nebuni
Nişte ţigani
Şi o turmă de boschetari
Au uitat să se ducă după lumină
În Noaptea Învierii

Poetul încă nu a-nnebunit
Fiindcă ultimul leu îl dă cerşetorilor
Şi Cel de Sus îl ajută
Fiindcă îl hrăneşte pe Ursu
(Un câine bagabond)
În toiul nopţii

Şi iată aşa
După pauza poetică
Începe anotimpul iubirii
Când savanţii Domnului scriu
Despre pământul
Care se ridică
Din jocul frunzelor

Florentin SMARANDACHE

New Mexico, SUA

Introspecţie

Ca Orfeu în infern
Umblu pe bulevard
Prin mine însumi.
Coastele mele nişte gratii sunt
Pentru suflet, timpul curge invers.

Încerc a rezolva probleme imposibile
Fruntea mă arată cu degetul,
Inima e plină de nisip.

Călătoresc,
Prin mine însumi,
Prin tata, bunicul, străbunicul,
Prin toate rădăcinile
Arborelui genealogic,
Spre centrul pământului.

Că iadul îşi are şi el dumnezeul său.

Oamenii zboară prin oameni

Fiecare urcă din aproape(le său)
În aproape,
Gândurile ies din ţeastă
Aburi fierbinţi.
În orice tânăr este
O pasăre şi-o târâtoare.
Eu sunt un strigăt
Nestrigat de nimeni,
Eu nu mai sunt, sunt voi
Şi cuvântul mi-e frica de sânge,
Toată averea mea:
25 de ani!*
Eu nu sunt
Acela este.
Acela ESTE
Pentru că alţii sunt.

** poetul era deja emigrant.*

Un român de peste Ocean

Ioan NICOARĂ

Motto:
Mulţi se plâng de bani, dar de minte nimeni...
N.Iorga

Banii, banii….

Din ploaia de ştiri despre crime, furturi, bătăi, spargeri de bănci, de bancomate… aţi auzit oare dumneavoastră vreuna cum că s-ar fi spart vreo librărie şi s-au furat cărţi?

Deşi cartea te învaţă, nu te pârăşte nimănuia şi nimeni nu te radiază. O ştim cu toţii, trăim într-o lume a banului. Toţi fugim după aceste hârtii pe care le zboară vântul şi ne alegem mai mult cu fuga, călcîndu-ne unii pe alţii în învălmăşeală.

E drept că sunt unii care prind multe hârtii (numai ei ştiu pe ce căi), dar cu cât prind mai multe, cu atât sunt mai nemulţumiţi. Anul trecut intrasem la badea Alexandru din Valea Verde, care tocmai venea de la grajd cu laptele proaspăt muls. După lapte venisem. Am dat să-i plătesc 5 lei pentru sticla cu lapte, dar acesta n-a primit banii, spunîndu-mi ceea ce ştie toată lumea; că banii sunt rădăcina tuturor relelor. În antichitate, plăţile se făceau prin servicii reciproce, ori prin produse agricole, dar fiind dificil a plăti pe cineva cu un sfert de… cămilă, au fost inventaţi banii, acest blestem (devenit totuşi necesar), care a pus stăpânire pe toate aspectele vieţii noastre cotidiene.

Gurile rele spun că robia financiară este mai rea decât cea din Evul Mediu. Mark Twain spunea: *„un bancher e cineva care-ţi împrumută parapleul (ploierul), când îi timp frumos şi ţi-l ia când plouă”*. La Arad, voiam să-i arăt doamnei Tătaru o mini-colecţie cu bancnote din diferite ţări, dar aceasta nici n-a vrut să se uite la ei, spunându-mi că dacă banii ar dispărea, odată cu ei ar dispărea şi cele mai mari nedreptăţi de pe faţa pământului. Cu ani în urmă, când mi-a fost spartă casa aici în Arizona, în timp ce eram plecat în România, între altele mi-au furat şi colecţia de banknote. Aveam bani din 75 de ţări. Se ştie că orice colecţie e un act de cultură, dar mi-am zis: Atâta pagubă! Bine că nu mi-a dispărut nicio carte!

Recent am citit despre un anticar (mi se pare Grumăzescu), din Iaşi. Iată ce a spus: *„Furtul unei cărţi în această epocă este un act de cultură”*… Sunt oameni atât de săraci încât n-au nimic în afară de bani… Spunea un filosof că nut e poţi considera bogat dacă nu ai ceva pe care focul să nu-l poată

arde şi hoţii să nu-l poată fura. Din cauza banului, dragostea nu mai e dragoste, ci afacere. În ziua nunţii, mireasa se gândeşte câţi bani ar putea scoate de pe el, la divorţ. În muzică ni se cântă tot mai mult despre bani. Sportul a devenit şi el o afacere. Sunt echipe în care cu greu mai găseşti 2-3 jucători autohtoni… restul sunt cumpăraţi pe bani grei din străinătate.

În artă, acelaşi lucru: vine Ix… afaceristul, negociază preţul unui tablou - nu pentru că i-ar place, ci gândind ce gheşeft ar putea face re-vânzîndu-l. Despre sănătate ce să mai spun? Aici afaceriştii îl prind pe bietul om la colţ, ştiind că acesta o să-şi dea toată agoniseala unei vieţi ca să-şi mai prelungească zilele. A devenit deja o uzanţă ca atunci când mergi la spital să ţi se ceară mai întâi să dai declaraţia de avere. Şi totuşi, mai sunt medici care au în vedere nu profitul, ci alinarea suferinţelor şi salvarea unei vieţi. Mai sunt încă mirese care se căsătoresc din dragoste. Mai sunt oamnei care iubesc frumosul şi care te ajută fără a avea în vedere profitul material. Aceştia ne dau un sens vieţii şi un motiv să ne bucurăm de ea.

Fenix, Arizona, 27.1.2013

Restituiri

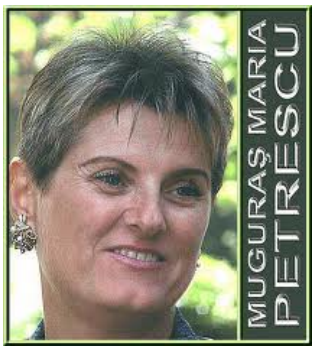

Muguraş Maria PETRESCU

Răstigneşte-te, George VASILIEVICI!

Acesta va fi, până la sfârşitul vieţii lui foarte scurte, dar trăite la cote maxime, poetul şi scriitorul George VASILIEVICI. În acel an Paştele a căzut pe 4 aprilie... Dar vocile au continuat să strige: „Răstigneşte-te, George VASILIEVICI!" Iar el era conştient că ar fi comis o greşeală dacă ar fi ignorat aceste legi nescrise, nepătrunse. În felul acesta cel în cauză se autocondamna la moarte, îşi pronunţa singur osânda definitivă, mărturisindu-şi umilinţa, pretextându-şi respectul faţă de sine însuşi, luându-şi decizia finală asupra sorţii lui. Probabil că experienţa acelor momente premergătoare actului final, de sinucidere este ceva apoteotic, halucinant, de neconceput sau de neînchipuit, de incredibilă trăire în sensul negativ al cuvântului, de dezastru şi prăbuşire interioară când, nici chiar sacrificiul total al morţii lui Iisus pe cruce pentru iertarea păcatelor noastre, pare că nu mai are vreo valoare. De alftel, credem că ideea de sacrificiu total nici nu mai există şi nici nu mai are ce căuta în acea fracţiune de secundă. Pur şi simplu ea nu mai are nici un fel de relevanţă. Faptul că s-a rupt în două catapeteasma templului, iar acesta s-a dărâmat, faptul că soarele s-a întunecat, iar negura a cuprins întreg Pământul, mărturiseşte, la nivel existenţial de macro, grozăvia momentului sinuciderii, când viaţa este deliberat smulsă din tiparul ei dat de divinitate şi aruncată la coşul unui infern existenţialist de o clipă ce nu mai contează, ce nu mai are nici o valoare. Acea catapeteasmă care se rupe în două este tocmai viaţa care se frânge şi trece în moarte. Paradoxal, acesta este momentul de maximă trăire, în sensul negativ al accepţiunii ei, când valorile şi nimic nu mai există, nu mai contează. şi dacă determinarea de a se sinucide este atât de dârză, ea se înfăptuieşte. După care nu urmează decât tăcere, doliu, negru şi tenebre. Răspunsul sinucigaşului este întotdeauna unul simplu şi clar: gestul său de a-ţi lua viaţa este strigătul neputincios, refuzul lui de a se mai adapta la ea, de a se mai pune de acord cu ea. Sinucigaşul se alungă pe sine din viaţa lui şi a celorlaţi, se huleşte pe sine. El aude şi vede lucrul cel mai clar din tot ceea ce-i mai poate încă da un sens în viaţă. Sentinţa: „Răstigneşte-te!'' şi dacă pentru cei din jurul lui mai există măcar o şansă, pentru el, deliberat toate şansele s-au epuizat, lui nu-i rămâne decât alinarea sinuciderii, a morţii. De aici şi până la înfăptuirea ei nu mai este decât un pas, nu mai este decât doar o chestiune de timp. Cronometrul numărătorii finale s-a declanşat asemenea unei bombe cu ceas, mintea diabolică sau subconstientul diabolic nu mai funcţionează decât pentru acest lucru, celebrele versuri ale lui Mihai Eminescu „cu mâine zilele-ţi adaogi /cu ieri viaţa ta o scazi'' (*Cu mâine zilele-ţi adaogi*) nu mai aduc nicio alinare. Gândul îmbrăcat în forma dorinţei de a pune capăt odată pentru totdeauna s-a instalat deja şi funcţionează perfect. Straniu este că, asemenea oricărui sinucigaş, şi George VASILIEVICI funcţiona perfect în viaţa de zi cu zi (scria, se întâlnea cu prietenii, în ciuda atracţiei sau poate a unei fascinaţii de a experimenta şi trăi un ultim gest, pus

la cale de el, gândit şi regizat de el însuşi şi transpus în realitate fără greş). Dimensiunea realităţii lui George VASILIEVICI este deja cu totul alta în comparaţie cu cea a oamenilor care l-au cunoscut sau cu care a venit în contact. Nu-şi mai punea întrebarea „Pentru ce sinuciderea?", pentru că demarase gestul cu ceva vreme înainte prin tentative de sinucidere cu droguri de mare risc, cu internări prin spitale de dezintoxicare, cu cercetări ale Poliţiei, cu SMS-uri trimise pe la prieteni, pe care îi avertiza de gestul la care se gândea. Finalul, însă se lăsa aşteptat, iar moartea nu binevoia să-l gratuleze. Am să vă dau mostre la cazul de faţă, ale sinuciderii lui George VASILIEVICI. Nici apropiaţilor lui nu le-a venit să creadă, şi nu reuşesc să-i reconstituie ultima zi. Vasilievici a aruncat un balon de încercare, înainte de a-şi pune în scenă sinuciderea: „Făcea glume macabre tot timpul. În urmă cu o săptămână, în cercul nostru de prieteni s-au primit SMS-uri care anunţau moartea lui George din cauza unei supradoze. Ne-am speriat, am sunat pe numărul de pe care am primit mesajul şi am dat de el. Râdea'', a povestit unul dintre prietenii săi. Ca urmare, sâmbătă seara, nu s-au alertat prea tare cand au auzit, din nou, că George a murit. Abia duminică dimineaţa au aflat că de această dată nu era vorba doar de o glumă sinistră.''

Concluzia este aceea că acest „copil teribil'', George VASILIEVICI, ca personaj principal al propriei lui drame îşi rupe deliberat catapeteasma vieţii, trecând tăcut, după mai multe încercări eşuate, în împărăţia morţii. Viaţa lui George VASILIEVICI s-a sfârşit, la fel ca şi universul lui, aspiraţiile lui, dorinţele lui, căderile lui, deziluziile lui. Universul este în suferinţă pentru că echilibrul lui sucombă (mult prea devreme şi mult prea brusc sau forţat) într-un vid, care încă nu-i era programat. Neperceput de noi, cei încă rămaşi aici pe Pământ, va mai trece un timp tăcut (mult sau puţin, nu se ştie, pentru că el nu există) până când suferinţa Universului se va fi tămăduit, asemenea unei răni cauzatoare de moarte. Jertfa (inutilă spunem noi, necesară susţine sinucigaşul) s-a consumat ireversibil. Agitaţi, oarecum puşi pe gânduri, trişti, înspăimantaţi sau chiar nepăsători, oamenii îşi duc existenţa mai departe, aşteptând… aşteptând ce? Acesta va fi fost, până la sfârşitul vieţii lui foarte scurte, dar trăite la cote maxime, poetul şi scriitorul George VASILIEVICI.

BIBLIOGRAFIE:-

1. George Vasilievici, *Gabi 78*, Editura Vinea, 2001. George Vasilievici, *Featuring*, Editura Vinea, 2004. George Vasilievici, *Cerneala*, Editura Pontica, 2004. George Vasilievici, *O cameră cu două camere*, Editura Tomis, 2006. George Vasilievici, *Yo-yo*, Editura Tomis, 2008. George Vasilievici, *Viseptol,* Editura TA, 2010. George Vasilivievici (sursa: Google, Images for George Vasilievici, page 1). Horia Gârbea, 16 aprilie 2008 http://jurnalul.ro/cultura/arte-vizuale/sa-ne-cunoastem-scriitorii-george-vasilievici-122480.html.

Ada Codau http://www.ziuaconstanta.ro/rubrici/actualitate/doi-ani-de-la-moartea-poetului-george-vasilievici--tineretea-nu-are-nevoie-de-mine-16105.html – marţi 10 aprilie, 2012. Publicat de Liviu Ioan STOICIU în categoria *Lis Jurnal* http://www.liviuioanstoiciu.ro/2010/04/la-sinuciderea-unui-poet-george-vasilievici-cu-ochii-in-pamant/ – 12/4/2010 - *Sinuciderea poetului George Vasilievici*. George Vasilievici, *Lupta cu mine.* M. Eminescu, *Cu mâine zilele-ţi adaugi*.

Gina STANCIU despre:

Cornel NISTEA: *Ritualul bestiei*, romanul crimelor comuniste

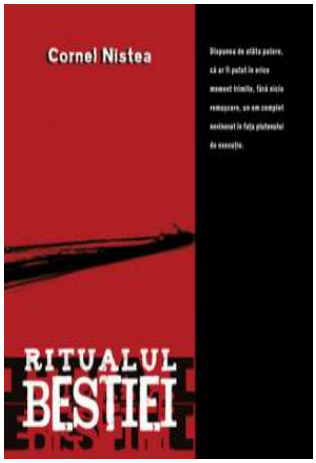

Romanul este o paradigmă a infinităţii de perspective şi ritualuri de opresiune inumane coborâte din mintea unui sistem politic deficitar şi defect într-o lume postbelică, în care speranţa luminii a fost repede sugurmată de *„eventul"* comunist. Autorul surprinde în derularea acţiunii romanului tipul intelectualului a cărui identitate a început a fi ameninţată odată cu startul agresiv al unei noi epoci în istoria României - epoca de aur, care s-a dovedit a fi până la urmă de trista amintire pentru trecutul românesc. Eroul principal al romanului este, de fapt, un tertip, iar în construcţia lui se simte afinitatea spre eroii semi-tăcuţi ai lui M. Preda, dar care explodează doar într-un final cu caracter de catharsis. Pompiliu este tertipul omului cultivat de sistemul pre-comunist, omul care, prin pregătirea şi ideile sale, constituie mereu o provocare şi o ameninţare la adresa *„poporului"*, un individ în care s-a concentrat întreaga personalitate a geniului românesc, de un calm şi o responsabilitate ieşite din comun, dar totuşi precaute.

Punţi neolatine

Scriitori români şi italieni au pus... bazele unei axe culturale Alba Iulia – Roma – Chişinău

În 29 martie 2013, începând cu ora 10.00, în Sala Senatului a Universităţii *"1 Decembrie 1918"* Alba Iulia a avut loc deschiderea colocviului bilingv, *"Aspecte ale poeziei române şi italiene contemporane"*, ce se desfăşoară timp de două zile la Alba Iulia.

Colocviu în Sala Senatului. În imagine: Ion Dumitrel, Aurel Pantea, Raffaelle D'Orazi şi Giuseppe Manitta

Scriitori, oameni de cultură din Italia şi scriitori români, membri ai filialei Alba-Hunedoara a Uniunii Scriitorilor din România s-au reunit în aceste zile în oraşul Marii Uniri pentru a pune bazele unei colaborări culturale mai strânse între Italia, România şi Moldova.

În deschiderea colocviului, preşedintele filialei USR Alba-Hunedoara, poetul, criticul şi universitarul Aurel Pantea şi preşedintele Consiliului Judeţean Alba, Ion Dumitrel au adresat un cuvânt de bun venit celor prezenţi, exprimându-şi totodată dorinţa continuării acestui proiect. În continuare au avut loc mai multe discursuri care au pus accent pe necesitatea consolidării schimburilor de idei între scriitorii şi oamenii de cultură din România şi Italia dar şi din Republica Moldova.

Astfel, Academicianul Angelo Manitta a făcut o frumoasă prezentare a poeţiilor români apăruţi în reviste culturale italiene din Sicilia. Raffaele D'Orazi, poet şi sociolog italian, a vorbit în discursul său despre "Rolul poeziei în societatea contemporană". Giuseppe Manitta, crititic şi redactor la diferite reviste de cultură din Sicilia, a vorbit despre raporturi existente între literatura română şi literatura italiană, cu trimitere la marii poeţi Mihai Eminsecu şi Giosue Carducci. Enza Conti – director Academia Internaţională Convivio, a descris evenimentul ca fiind o ocazie de reală interculturalitate, apreciind totodată importanţa cuvântului care pune în contact diversităţi culturale. Angela Lo Paso – poet şi profesor de literatură italiană şi latină şi redactor la diferite reviste culturale, a vorbit auditoriului despre poezie ca vocaţie şi autenticitatea cuvintelor care unesc România şi Italia, concluzionând că literatura română este sincronizată cu marile valori universale. Fabrizio Carrieri – compozitor de muzică, cunoscută în România din anii 76, s-a referit în discursul său la importanţa integrării persoanelor cu dizabilităţi în astfel de evenimente.

Prezent la conferinţă, academicianul Mihai Cimpoi, preşedintele Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova, a apreciat proiectul ca fiind un început pentru lansarea unei axe culturale Alba Iulia – Roma – Chişinău."

Au fost prezenţi la eveniment poeţii şi publiciştii Eugen Evu, Ion Mărgineanu, Gheorghe Dăncilă, scriitorul şi romancierul Cornel Nistea, poetul şi romancierul Mircea Stâncel, care au citit din creaţiile lor, precum şi criticul şi istoricul literar Gabriela Chiciudean, Mioara Pop, directoarea Bibliotecii Judeţene "Lucian Blaga" Alba şi criticul şi istoricul literar Ironim Munteanu.

"*Acest eveniment este doar un prim pas spre extinderea acestor tipuri de relaţii ale scriitorilor din filiala Alba Hunedoara a USR cu scriitori străini. Ţinând seama că scriitorul este şi o voce a arenei publice, suntem siguri că asemenea schimburi de idei vor avea menirea să consolideze un alt tip de imagine a României şi a românilor peste hotare*", a declarat Aurel Pantea.

Dialogul multicultural a continuat vineri după-amiază prin prezenţa oaspeţilor la expoziţia artistului plastic Mihai Grecu, stabilit la Paris, ce a avut loc în Sala Aula Magna a Universităţii "1 Decembrie 1918".

Prin acest proiect cultural, în premieră la Alba Iulia, organizatorii doresc familiarizarea publicului albaiulian, iubitor

de poezie, cu valori ale literaturii italiene contemporane, precum şi cu un vocabular poetic, sursă a aceloraşi rădăcini latine.

Sâmbătă, 30 martie, delegaţia va face o excursie documentară „Pe urmele latinităţii", la Blaj.

Evenimentul este organizat de Filiala Alba-Hunedoara a USR, Consiliul judeţean Alba, Biblioteca Judeţeană „Lucian Blaga" Alba în parteneriat cu Universitatea „1 Decembrie 1918" Alba Iulia şi Centrul Cultural Italian Alba Iulia. *(Administrator albaiuliainfo.ro)*

Aspecte de la eveniment

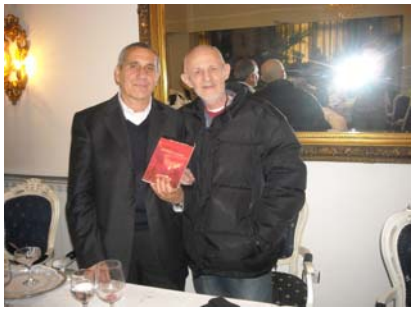

Puncte de vedere

Acad. Angelo MANITTA

„... La poesia contemporanea esprime spesso la liberta del nostro tempo, la liberta di forme e contenui esprime il desiderio di liberta insito nell'uomo contemporaneo o ne evidenzia la problematicita". *La globalizzazzione, se intesa come confronto universale con gli altri, diventa principio positive, se invece si transforma in dominio e potere, cioe prevalazione sugli altri individui, oppure crea rappprti falsi, assume allora un valore negative. L'avvicinamente dei popoli e in ogni caso il principio fondamentale della Poesia"...*

Eugen EVU

Interferenţe româno-moldavo-italiene la Alba Iulia şi Blaj

Sub egida Consiliului Judeţean Alba, cu parteneriatul Pro Isis, graţie preşedintelui său, dl Ion Dumitrel, acest Mecena spiritual inegalabil, şi conf. univ. Aurel Pantea, directorul revistei Discobolul (amfitrionul!) – preşedinte al Filialei USR Alba-Hunedoara, în Cetatea istorică, am avut bucuria unui recital – simpozion româno-italian de anvergură europeană…

Beneficiari au fost nu doar mesagerii acestui eveniment cultural boematic, ci şi studenţii Facultăţii de Filologie. Atât în Sala Senatului, cât şi pe itinerariul celor trei zile (cultural, muzeistic - şi creştinesc – Centro Culturale italiano *"Giovannni Morando Visconti"* din Alba Iulia, preşedinte C.O. G.F. Fraccarollo), apoi la Blaj şi alte obiective, ecourile desigur urmând să apară în revistele "Il Convivio" a Academiei internaţionale cu acelaşi generic, "Discobolul", "Palia literară", "ProVincia Corvina", "România literară" şi alte medii.

Cele peste 3 ore de colocviu au fost pigmentate de saluturi romantice, şi de lecturile unor poeţi din areal, traduşi instantaneu de E. Daniela Sgondea şi de Aurel Pantea. Onoarea subsemnatului de a participa este datorată celor peste 10 ani de colaborare de reciprocă promovare a literaturii române actuale şi a artelor plastice din arealul transilvanic. Am reuşit să promovez prin concursurile lor internaţionale şase artişti plastici hunedoreni şi câţiva colegi poeţi. Mă bucur de invitaţia de a vizita cultural Italia, a patra în ultimii ani!

Epistola de la Angelo MANITTA

Caro Eugen Evu,

Ti ringrazio per quanto mi hai mandato. Sono stato molto felice in Romania e molto contento soprattutto di averti incontrato e conosciuto personalmente. I giorni in Romania sia ad Alba Julia che a Bucarest sono stati una bellissima esperienza culturale, ma soprattutto un incontro ed una conoscenza diretta delle tradizioni dei beni artistici e culturali di una Romania in precedenza conosciuta da parte nostra solo in maniera superficiale. Fiducioso di una sempre e più intenso rapporto di amicizia ti porgo cordiali saluti.

Ars noesis, ars poiesis

Eugen EVU

Legătura de chei...

Raisa BOIANGIU - Poeme cu dichisuri,
ed. Polidava 2013, coperta de Radu Roşian

A douăsprezecea carte a Raisei BOIANGIU este una de versuri şi a apărut recent la Polidava - Deva. Înzestrată şi cultivată, dedicată o viaţă catedrei de română, în romanele mai recente ale ei, dar şi în poezie, Raisa BOIANGIU combate cu vervă critică, amintind de Radu CIOBANU, Gligor HAŞA, Mircea MOŢ, Petre MIHAI, scriitori importanţi din arealul hunedorean. Însă Raisa BOIANGIU iese din acest *„canon”* al dascălului scriitor în cetate, tocmai prin arta catarsică a poeziei. După *„Dizarmonii”* (2008), albumul sentimental al Dichisului este o carte a retrospectivei accentuat confesive, etalată modular, într-un limbaj cvasi-filologic.

Poemele refac filosofic şi mito-poetic, în registru pe constanta *„suspendată”* a postmodernismului, itinerariul *existenţei ca predestinare (sub teroarea istoriei)* poeta invocând explicit trauma strămutării, a pribegitului de peste Prut (tema unor romane ale sale); biografismul şi tensiunea *„revanşei”* sufleteşti, la vârsta euharistiei cu nuanţe laice, neipocrite, sunt aceleaşi din *„Călătorii spre origini”, „Amurg magic”, „Ploaia de foc”.* Acelaşi pragamtism retrospectiv, cu vertijuri de verbiaje ce descarcă sumblimînd prin limbajul exacerbat spre a se comunica impresionist, dar vorba lui Verlaine *„poezia se face din cuvinte”.* Sub semnul blagian al *„contemporaneităţii cu fluturii, cu Dumnezeu”*, Raisa BOIANGIU încheie cu magicul zodiacal număr 12, un traseu exponenţial testamentar, o incintă sanctuarică a redefinirii fiindului ca ars poetica-noietica, într-o vămuire a Vârstelor întrezărind transcendenţa Fiinţei heideggeriene.

„Bună seară fluture/ pe lampa scrisului/ nu te-ai prăjit încă/ mai zbori/ sau eşti lipit de buza lămpii/ şi nu te mai poţi desprinde”. Metaforele Raisei BOIANGIU, ispita esopică, alegorismul şi întreaga recuzită semantică, se zbat sau planează într-un straniu mimesis, aidoma înaripatei făpturi, seduse de feromonii şi miresmele vegetalului ca un şir de capcane. Este de înţeles ceea ce se numeşte *„efectul fluture”*... Fără să ştiu cum, regândind simbolist sintagma – cheie a artei poetice boiangiene, mi-am amintit de volumul *„Încrustrarea în fluturi” (Incrusdet in butterflies)* al tinerei foste eleve Olga ŞTEFAN.

Raisa BOIANGIU – desigur, prin alte grădini semantice..., încrustează memoria afectelor, pe modulaţia frecvenţei lungi, ca umbrele plopilor în amurg... Verbul atributului din titlul cărţii este unul cu nu mai puţin de 25 de sinonime(!!!), asta sugerînd o admirabilă gândire conspectivă, pragmatică, paradoxală în **„regia” „cinei de taină”** (12 apostoli, 12 cărţi - evanghelii, analogie ce ar merita spaţiu şi meritată analiză). Cum am mai spus, cartea ca obiect de cult, este în procesul educaţiei şi cartea obiect de cultură – aşadar atributul ce dă verbul *„a dichisi”*, unul din zona fanariotă a istoriei noastre, are ca sinonime (vezi DEX): *a agonisi, a dobândi, a obţine, a se alege cu ceva, a trage folos, a beneficia, a folosi, a profita, a căpăta, a repurta, a izbândi, a cuceri; a aranja, a căuta, a curăţa, a deretica, a ferchezui, a găti, a împodobi, a îngriji, a scutura, a spilcui, a strânge!*

Avem aşadar aici o legătură de poeme-chei, ale unei semiotici acut conştientizate. Feminismul cvasi-maternalist, face din majoritatea poemelor un mesaj testamentar, cartea este dedicată nepoţilor d-sale, subînţelegem noilor generaţii.

Rostirea Raisei BOIANGIU, este a patosului didactic-moralist, a unui spirit în transa retrăirii prin evocare: profesoara de literatură de ieri, dăruită catedrei, susţine un seminar al dirigenţiei; ne-am amintit de sintagma sintezismului *„directori de conştiinţe”.* Uneori trepidaţia, verva exponenţială, coruptă-mantramică, e logoreică, debordînd de psihanaliza sinei, ca la Ileana MĂLĂNCIOIU, Ana BLANDIANA sau Nora IUGA. Capacitatea de plasticizare, sublimare în

estetic şi evitarea preţiozităţii inductibile prin autosugestie, în cazul liricii din sus-numita filiaţie, şi transfigurare sunt remarcabile, de o forţă expresivă neconsumată, aşa cum observase în revista Familia, la debutul ei, Ştefan Augustin DOINAŞ.

„Poeme cu dichis” este cel mai remarcabil volum liric al autoarei, pe răbojul unei durate cu ardere dăruitoaare, la sfat de taină cu cei care am fost, cu cei ce vor fi.

Comentarii literare

Eugen EVU

La cafeneaua hermeneutică a lui Gheorghe GRIGURCU

Basarabean prin naştere (n. 1936 la Soroca, R.S.S. Moldovenească), poetul, cronicarul literar, criticul de poezie Gheorghe GRIGURCU este neîndoielnic egal cu sine pe toate registrele de exprimare. Ca filiaţie, îl consider apropiat altui basarabean, Alexandru LUNGU, exilat şi stins în Germania. După etapa foarte fecundă la Familia, Oradea, avea să se stabilească în Tg Jiu, pe care îl numeşte *„amarul târg”*. Poetul-critic este un preodigios, colaborînd cu majoritatea revistelor din ţară. Critica sa este caustică, pledînd un moralist tăios, neoncoformist şi sanitar, impregnat aforistic. Causticitatea invocată aminteşte de *„hermeneutul de cafenea”*, Luca PIŢU. Din perioada când pare a se fi *„contaminat”* de atitudinea parodistic-parafrazistă sorescianã, cu metafore ce sclipesc negre, halucinante, textualismul aplicat liric este şi el sorescian, pamfletic, indignat, ca în poemul *„Ţăranii”*, luînd în derâdere tragic *„mixtura”*, deidentificarea. Acest poem consider că este replică a cel puţin după ale lui Marin SORESCU *„Tuşiţi”*, şi *„Actorii”*. Mă refer strict la *„maşina de scris”*, cum dixit Alex ŞTEFĂNESCU, la mecanica discursului; una care parodiind amar, tinde a doborî discursul lasciv, semănătorist, din veac. La recenta aniversare a d-sale a unei vârste rotunde, am avut onoarea de a-l *„sorcovi”* solicitat de Virgil DIACONU, în Cafeneaua literară; iată două poeme înmânate la Congresul ASLA de regretatul Ioan ŢEPELEA. Destinul necolocvial (sic, n.n.) şi respingerea vehementă a făcutului, gen *„descîntotecă”*, luciditatea cu care taie în *„carne vie”*, l-a făcut pe Gheorghe GRIGURCU criticul mai mult de temut, decât admirat. Dar această temere e a subculturalilor şi merită elogiul. Înţeleg foarte bine de ce poetul Virgil DIACONU îl preţuieşte aparte, el însuşi fiind mentorul literaturii de samizdat din arealul caragialesc argeşean, nu numai poetul erosului sublimat ca în excelenta antologie de autor, *„Prinţesă cu fluture”*, despre care vom comenta mai târziu.

Ţăranii

Suferă de prea multă vechime ţăranii
Devin pitoreşti
Nasuri mari şi graiuri lătăreţe
Suflete tărăgănate cum mersul
În cârciumi spopreşte vlaga nefirească
Au preţ doar sufletele ciobite.
Câte-un accent mixt
Câte-un sens ciung.
La magazinul mixt
Un Pan surdomut.
Satiri beţi în iţari.

Ceapa

O ceapă
Ca un calendar
Un calendar
Ca o ceapă
Numeri foile lor
Lăcrimând
Lăcrimînd şi ele
Foile
Te numără pe tine.

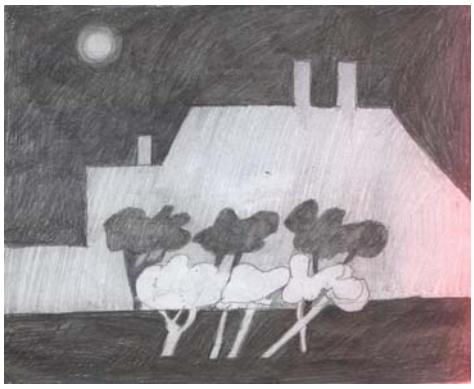

Grafică în creion – Radu ROŞIAN

Un poet de atitudine

Virgil DIACONU
Prinţesă cu fluture, *editura Limes, 2012*

De o disciplină deloc cazonă, ci actant perseverent-acribic al Proximei Moralia, vis-a-vis de năravurile scriptoriceşti din areal şi nu numai, dotat cu un aparat critic ironist-postmodernist deloc temperat, criticul Virgil DIACONU rămâne pentru mine cu întâietate poet. Un poet aş spune practician, al boemei cum cea de la Capşa d'antan.

Prin revista Cafeneaua literară Virgil DIACONU a consolidat la Piteşti o veritabilă mişcare de tip neo-contestară, conexabilă la altele, ale altora, din teritoriu. Nu întâmplător alcătuindu-şi o nouă selecţie de autor, poetul este minuţios apreciat de sonore alte prezenţe, greii Gheorghe Grigurcu, Alex Ştefănescu, Paul Aretzu, Victor Sterom, dar şi de Daniel Corbu,Tudor Cristea, V. Remus Giorgioni, Ghe. Mucuţa, Mioara Bahna, Florin Dochia, Ion Beldeanu, Ladislau Daradici, Ştefan Doru Dăncuş, Ion Beldeanu, Al.D. Funduianu. Oricât aş contraria, afirm că poetul DIACONU vine pe filiaţia triangulară Barbu-Arghezi-Grigurcu. Două sunt coordonatele liricii sale. Una a sfintei indignări juvenaliene – caragialeşti – ionesciene, alta a şi mai sfintei poetici de amor... Alchemia poeziei sale este a unui post-romantic neîmblînzit de orfismul structural, dar nici înhămat la *„sănii"* străine, ori la edecurile bălţilor locale.

Poetul se situează în avangarda atitudinală din Agora, dar ca discurs erotic, este un hieratic şi un pillatian necum livresc, cu nerv transfigurativ ce vine din veac şi dăinuie în stratele rezonante ale patosului: *„Pe lucruri, raza, vezi, se descompune/ Şi rece-ţi bate-o umbră pleopa/ - N-ai teamă! – zilele comune,/ Ca mâine-şi vor săpa în tine groapa"*. ... Itinerariul este cumva circular, spiralat, ca la accensiunea unui munte sacru, unul de drumeţie- pelerinaj al Sinelui singur, întru regăsire prin rostirea divinatorie, în paradgima ei mai nouă: *Atât de singur,/ Că am început să-L văd./ Nici numele nu adaugă mai multe nume,/ Nici marea mai multă mare./ În sufletul meu se întâmplă/ O lume mai mare ca lumea./ Se şterge de pe pietre faţa mea!/ Fără niciun nume intru în lumină"*.

Acest poem-cheie, oarecum psalmic, este ars poetica redefinirii între religios nehabotnic şi cumpătul laic, din sorgintea dulcelui Râmnic Sărat..., al unuia dintre cei mai importanţi poeţi români actuali, fiind atribuabilă întregii generaţii postoderniste cu partea ei care nu s-a dedulcit la subcurentele aşa-zis agonice.

Nucă

Te aştept într-o nucă.
Jumătate din singurătatea mea
îţi aparţine.
Dacă vrei, poţi să dai foc
întunericului.
Te aştept într-o nucă.
Deja bătăile inimii tale
se aud la mine în piept.
Împieliţato!

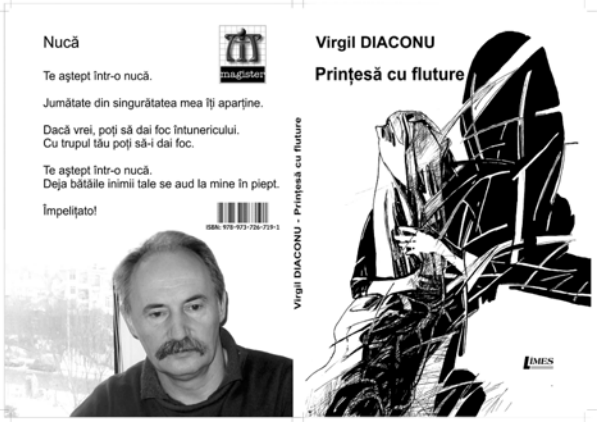

Retro itinerariu cultural în Ungaria

Sarolta Kapiller, Eugen Evu şi Fabian Laszlo în Ungaria

Eugen Evu cu prof. Sarolta Kapiller, originară din Braşov, la Sarvar

Sarolta Kapiller, prof.univ. Laszlo Fabian şi Ion Urda

Poeţi din diaspora

Eugen EVU

... un român american

Nicholas BUDA - *Timpul din trupul meu/ Time within my body*
Editura Cartea Cărţii de Ştiinţă, Cluj Napoca, 2011

Jurnalistul, poetul şi scriitorul româno-american **Neculae Prund,** alias poetul Nicolas Buda, *originar din Câmpeni - Hunedoara*, România, mi-a atras atenţia printr-o carte salutară privind mitologia şi paranormalul, prezentată în revista Noua Provincia Corvina. Nu ştiam că scrie şi poezie, cartea sus numită mi-a ajuns după doi ani de la editare.

Fiind, aşadar, în acel timp fără durată, menit călătoriei cărţii, metaforic zicînd, în fantazica teorie a *„efectului fluture”*, chiar de Paşti am avut *„ceva de frupt”*, lecturînd-o... Eminentul critic Dumitru Cerna a prefaţat pertinent şi ultra- afin (electiv) – iar acestuia fulguraţiile noastre sunt doar simpleroze, cum ar spune Şerban Foarţă, altfel spus, de la poet la poet, fiecare pe meridianele (frunţii) lui. Înainte de a comenta poemele, aflînd de unele detalii privindu-i biografia, una extrem de palpitantă!, ar fi interesant să dea mărturia nu doar a sa, ci şi a generaţiei sale, despre evenimentele trăite la Cluj Napoca, evocate probabil prin medii, însă ele cer o carte documentară, o carte probabil mai motivată decât multele ce apar în aceşti ani în care istoria imediată precipită zbuciumul memoriei noastre, nu odată *„voalate”*, nu rar pseudo-devoalate (sic, n.n.). Este absolvent al Facultăţii de Teologie Ortodoxă la Universitatea Babeş-Bolyai din Cluj Napoca, licenţiat în Istoria religiilor.

Având în vedere şi ceea ce arde acum, acolo, în inima Transilvaniei, tare aş fi atent la ce crede, scrie şi ne comunică prin epică, acest înzestrat autor. Erudit de lume nouă, Nicolas Buda a studiat Relaţiile Culturale Europene şi parcurge, cu vioiciunea unei vocaţii certe, etapele scrisului propriu.... Că deocamdată optează pentru poezie, este incitant pentru psihanalist, pentru criticul de poezie, mai ales că el a debutat nu în ţară, ci în ziarul România Culturală din New York.

„Transplantul” unei Conştiinţe, astfel, în paradigma diasporei trans-oceanice, rodeşte deja floare cultivată într-un cu totul alt climat, altă paideuma, pentru unii strivitoare, pentru alţii aplatizantă, dacă nu autică... Nicolas Buda este însă de un energetism debordant: poezia îi este dificil de acordat vreunei grile actuale din ţara în tranziţie... galopantă... Poemele sunt cumva *„motoare cu ardere forţată”*, într-o alcătuire modulară, *„sinceră şi suavă; calmă, retorică şi temperată; elegiacă şi uneori gravă; psalmică, luminoasă şi scarată”* (Dumitru Cerna)... Evazivele acestea alegorice, desigur, sună propriu şi sunt rezonabile, mai ales că N.B. a făcut parte dintr-un grup contestatar în anii **cei after the day... lovilution...** Poetul este teosofist şi raţionalist, necum *„elogiu adus simplităţii”*, cum dixit Dumitru Cerna. Ar fi prea...simplu.

Iar cum omul este stilul, poezia sa etalează teme majore, directe, afirmative, esenţializatoare, repetînd axiome neo-existenţialiste, resurecte la antice enunţuri eladice: *„Apă, aer, Foc, Lumină/ esenţe ale vieţii/ le am pe toate acum/ bogat sau sărac trăiesc pentru fiecare din ele/ şi ele trăiesc pentru mine/ ieri am fost apă/ astăzi sunt aer/ mai târziu foc/ iar mâine voi fi doar pământ*” (Doar pământ, pag. 32).

Limitativul *„doar”* este al consolării subsumate biblicului program *„din ţărână fiind/ în ţărână te vei întoarce!”* Euristic, desigur, această reductivă ars poetica nu rezistă, e doar un sofism amar, al firescului. Contrapunctic, poemul *„Lumina”* (pag. 24), are rolul paradoxal al umbrelor în pictopoetica sa psalmică, cum bună oară la Theodor Damian: *„Trup/ lumilor transcedentale/ miracol/ genezei/ sânge/ universului/ tremură firav/ în ciobul ochilor mei”*... Formula reductivă, a unui *„haijin”* occidental, este frecventă în volum şi pare-se degravifiantă, pentru împresurarea gândirii lucide, non-delirante, non-oraculare. Nu ştiu de ce, însă îmi vin în minte Mircea Eliade şi Petru Culianu, mai ales!

Poetica lui Nicolas Buda este a unor submersiuni din care se iese epifanic, însă cu frigul unor înzăpezite aripi sub azimuturi stelare. Enunţurile de tip platonic-aristotelic, sentenţioase, subţiate până la epicul inflexibil al retoricii lui, ni se comunică-cuminecă pragmatic, informaţie logică, aforistică în Relaţia cu Marele Timp (anul cel lung al romantismului originar holderlinian).

Descripţia este semnificată mai volatil, atunci când poezia este ornată metaforic: (Sistemul solar... fugitiv, circular, n.n.) *„ace de ceasornic mişcînd spasmodic timpul/ precum un strigăt mut/* (subl.n.) – *după veşnicie* (uhronie, paradox, absurditate, n.n.!) – *îl prind în zbor oprindu-l"...* (Orhideea, pag 42). Un lirism ce se autodefineşte din mers, ca facere şi redefinire, într-un *„spasm"* ce aparţine sinelui, iar despre Sine s-a spus că El este Hristosul!

Studiul *„fragilităţii mistuirii"* (Dumitru Cerna), al fascinaţiei, al magicului, al stării de vrajă indusă din natură, este al arderii etapelor, artimice şi uneori convulsive (n.n.). Este ludic altfel, este fuga - călătoria copilului desculţ prin pajiştile semantice: *„Perpetua călătorie/ e fascinantă lumea / am început s-o cunosc/ din hărţile vechi pierdute în podul casei/ de la Câmpeni... Degetul de copil poartă praful din vremuri/ de la un pol la altul... visînd/ ...literele oraşelor risipite/ mutîndu-le de pe un continent pe un altul/ într-o ameţitoare geografie reconstruită/ inima zvîcneşte în piept/ neliniştea mărilor..."* (Copilul, pag. 68)... Brusc, voi înţelege mult mai altfel această carte: eu însumi, cândva, am fost cântăreţ de local romantic şi chiriaş la Câmpeni într-o casă cu inscripţia *„Legiunea Gemina"* a lui Avram Iancu; aşa că tare aş vrea să ne cunoaştem cu mersul şi vorba, pe acea stranie Vale a Arieşului, şi mai apoi la Abrud..., să *„reconstituim impresii şi eresuri"* într-un fapt de seară; să retrăim, paralel, stările cele magice pe care ni le induce Mama-Paideuma. Nu ştiu încotro va călători cartea trăită de acest încă tânăr poet al Moţilor Zărăndeni, fie el acum la Potomac. Dactilogramele celui parcă mai frumos numit notarial PRUND, sunt de fapt ale unor durate - îndurate ancestral, resurecte şi cu straniul astral în corpul lor, în trupurile lor fragile, psalmice, alegorice şi regresive în Memorie. Nu ştiu cum sunt ele în americană, dar mie îmi sună româneşte, pe arpegii afective pădurene, lângă ape şi sub pleoape, dinaproape.

Poezia lui Nicolas Buda, fascinaţia sa pentru cunoaştere revelatorie, are darul rar de a svoni la citire impresionismul *„naiv"* al unei mai noi divinaţii. Oricum, cartea sa este una a întoarcerii acasă, în limba română, în spaţiul mirific, mitopoezic, transilvănean. *La Belvedere !*

Texte citabile

Gheorghe GRIGURCU

Poezia alcoolului *(fragment)*

Poezia alcoolului are state de prestaţie măgulitoare în literele româneşti de la Dimitrie STELARU cel intrat în legendă, la Nicolae LABIŞ, doborât de „pasărea cu clonţ de rubin", şi la junii Mariana MARIN, Ioan FLORA, Ioan Es. POP, Ion MUREŞAN.

E o emanaţie a unei stări speciale în care conştiinţa luptă cu informul acesteia, precum cu o stihie fiziologică, dar totodată cu o *„iluminare"* sui generis, încercînd a o capta în imagine, în vibraţie comunicabilă. Uneori disciplina reuşeşte să domine (să nu uităm frazele riguroase formulate deun Edgar POE sau de un BAUDELAIRE.

Alteori dispoziţia bahică intră în scenă de-a dreptul cu rupturile de sens, cu nebuloasa ei stranie, nemaiavînd puterea unei disciplinări, nădăjduind a fi acceptată drept o confesiune specială. E o erupţie a unei crize coincidente cu o beatitudine a unei eliberări coincidente cu o servitute euforică. O frământare dinlăuntrul fiinţei care înalţă fanionul unei *„dolorice armonii"*.

... Autorul Orei fantastice a întrupat relevant acea beţie dezlănţuită, trecînd peste toate zăgazurile, vorbind despre cele *„şapte zile"* care *„şerpuiau în alcoolul fără continente"*. Autorul Luptei cu inerţia, în schimb, a ţinut mai strîns frîul inspiraţiei ce-şi lua avînt inter pocula. Ca şi de altminteri Ion MUREŞAN, Ioan Es. POP şi, de cele mai multe ori, Mariana MARIN, întunecat-feerica Madi cea cu un destin infelice. Ce se întîmplă cu (Paul) VINICIUS? D-sa pare a reface legătura cu zona STELARU, cea a licorii magice care cuvîntează ca-n transă, nepăsătoare la convenţii.

... Un poem caracteristic este cel ce evocă o remarcabilă predecesoare (şapte zile de iarbă după madi). Emoţia, subiacentă, însă constituind totuşi cel mai însemnat vector al acestei producţii, e dată de

incapacitatea de-a articula atitudinile obişnuite, logica relaţiilor, cutumele comunicării nu printr-un program al dereglării ci măcar printr-o reţinere asumată reflex. Absurdul pare a veni de la sine...

Cafeneaua literară nr. 3, Martie, 2013, pag.

Proză fantastică

Ladislau DARADICI

Cinciş sau taina oamenilor-peşte

S-AU SPUS DEJA PREA MULTE DESPRE LAC, această imensitate albastră de două sute de hectare din Munţii Poiana Ruscă, din dosul barajului înalt de aproape cinzeci de metri. Prea multe poveşti şi prea mulţi înecaţi din 1962 încoace, de când comuniştii prigoniseră oamenii din sate, inundând case, cimitire şi biserici. Localitatea de sub ape data de prin 1300, când *plaiul* a fost dăruit celor *cinci inşi* ca recompensă pentru salvarea vieţii stăpânului lor din ghearele turcilor, în locul numit, şi astăzi, *Poiana Turcului*. Cei cinci întemeietori, un bătrân, fiul şi cei trei nepoţi, zidiră mai întâi primele cinci case, mai târziu, odată cu popularea satului, ridicându-se şi biserica rămasă, de-acum, pe fundul lacului. Se spune că însuşi profetul Ardealului, părintele Arsenie Boca, trecând prin zonă cu o bâtă pe umăr, însoţit fiind de credincioşi, la un moment dat se opri în faţa bisericii şi, înfiorat parcă de propria-i vizuine, întinse bâta, grăind: *Până aici va fi apa peste locul ăsta!...* Vorbele i-au fost înţelese abia peste ani, când zona a fost inundată, iar oamenii siliţi să-şi părăsească vetrele şi morţii… Între timp, malul stâng al lacului a fost invadat de civilizaţie, umplându-se de vile, cabane şi campinguri. În schimb, malul drept, în lipsa căilor de acces pe uscat, a rămas şi după o jumătate de veac de la ridicarea barajului la fel de sălbatic şi de misterios, călcat doar de pescari şi iubitorii de natură. Întâmplările la care voi face referire s-au petrecut pe acest mal…

ANUL TRECUT, PE LA MIJLOCUL LUI IANUARIE, vremea se încălzise şi, într-o zi de marţi ori miercuri, spre amiază, m-a cuprins o dorinţă stranie de a vedea lacul; din Deva fac aproape o oră până la baraj. Aveam cu totul alt program, dar nu rareori, pentru a-mi demonstra că sunt oarecum stăpân pe propriu-mi destin, putând alege şi *altceva*, mi-am pus un scaun pliant în portbagaj, am umplut un termos cu cafea fierbinte şi dus am fost. Mi-a fost dat să mă conving, peste timp, că acest *altceva* îmi prilejuieşte, de obicei, cele mai frumoase experienţe, chiar revelaţii, influenţându-mi covârşitor nu doar scrisul, dar chiar viaţa. Vorba aceea: la un moment dat alegi şi pe urmă trăieşti cu alegerea ta. În ziua aceea, în loc să particip la o întrunire cu colegi de breaslă, am petrecut aproape trei ceasuri pe lac, fără să mă gândesc că poate exact acest lucru îmi fusese predestinat. Am parcat la motel, pe peninsulă şi, cu termosul pe umăr, am coborât pe mal. Lacul îngheţase, niciodată nu-l mai văzusem aşa, platoşa aceea imensă sclipind orbitor în razele soarelui. Am zărit câteva grupuri de pescari adunaţi în mijloc, în jurul unor copci tăiate în gheaţa groasă. Am căutat locul pe unde coborâseră ei malul şi, luând-o pe urmele lor, am călcat pe întinderea străvezie; mă gândeam că o gură de cafea fierbinte ar putea fi un pretext bun pentru a sta de vorbă cu ei. Şi nu m-am înşelat. Am rămas aproape trei ore în compania lor, destăinuindu-mi-se despre vieţilor lor, familii, pescuit şi, mai ales, imensitatea aceea de apă. Prinseseră şi câţiva peşti, mai ales babuşcă, ştiucă şi plătică. Mi-au confirmat că numărul înecaţilor era, într-adevăr, mare şi că unele cadavre n-au putut fi recuperate. În adâncuri, apa rămânea rece ca gheaţa chiar şi vara, ceea ce făcea ca trupurile să nu se mai ridice la suprafaţă, ca în cazul altor ape. Era adevărat că şerpii mişunau peste tot, dar nu veninoşi, foarte rar văzându-se exemplare mai lungi de un metru şi jumătate. Cât despre peştii-monştri din adâncuri, despre care pomeneau scafandri aduşi să caute un înecat sau altul, aceştia erau, de fapt, *altceva*. Ce *altceva*? întrebai eu cu inocenţă. Cei doi cu care discutam, unul având cam de două ori anii celuilalţi, se priviră, parcă ezitând. Apoi cel tânăr îmi spuse că vara trecută, pentru că apa scăzuse foarte mult din pricina secetei, pescuind mai ales din barcă, pe malul drept, cu prostovolul, într-o seară ridicaseră în barcă un fel de peşte-om de aproape doi metri, cu trup verzui, păr lung şi ochi luminoşi, aproape albaştri. Dar abia apucară, înmărmuriţi, să-l zărească la lumina lanternei, că ciudăţenia a scos un geamăt înăbuşit, prelung, zvârlindu-se din barcă şi dispărând apoi

în adâncul întunecat. Când i-am întrebat unde s-a petrecut, mi-au arătat un golf rotund de pe malul drept, străjuit de stejari seculari.

POVESTEA TÂNĂRULUI, CONFIRMATĂ DE PESCARUL în vârstă, îmi aminti de un incident din vara trecută, la care eu însumi am fost martor. Considerate separat, poate că cele două întâmplări nu au vreo relevanţă, corelate însă, pot duce într-o direcţie nebănuită şi în jurul căreia merită să speculezi. La începutul lui august se întorcea din Germania, pentru zece zile, unul dintre prietenii mei din copilărie, însoţit de cei doi băieţi ai lui, rugându-mă să-mi fac timp şi să plec trei zile cu ei, cu cortul. Undeva lângă o apă, îmi spusese, băieţii fiind pasionaţi de pescuit. M-am oferit bucuros să-i însoţesc, gândindu-mă că e *altceva* decât îmi propusesem pentru acea săptămână şi când Peter m-a întrebat unde vom pleca, i-am spus fără ezitare că la Cinciş, pe malul drept, unde nu este lume şi natura e încă natură. Aranjasem ca cineva să ne treacă pe mal, cu barca. Ne-am instalat în două corturi şi a fost o minivacanţă frumoasă. Băieţii aveau la doi paşi şi lacul şi pădurea, iar noi, grătarele, berea şi amintirile. Oricine ar trebui să facă din când în când o ieşire ca asta. Primele două zile au fost de vis, nimic ieşit din comun netulburându-ne şederea. În ultima zi însă, în zori, strecurându-se din cort să coboare la apă, Erich, băiatul mai mic al lui Peter, zări de departe un tânăr zăcând pe mal, adus parcă de apă. Gol, întins pe burtă, avea părul negru şi lung şi pielea verzuie; părea mort, un mort care parcă ieşise din apă să se încălzească la soarele care abia răsărise. Erich s-a întors spre corturi urlând, iar eu şi Peter, ieşind, am zărit doar vietatea aceea încovoindu-se şi dispărând în apă. Era parcă şi peşte şi om, îmi spuse Peter în timp ce coboram în fugă la apă; urma corpului era întipărită în nisip, rămăsese un fel de mâzgă acolo, şi un miros ciudat, ca de piei de animale…

CEA DIN URMĂ RELATARE ESTE DIN SEARA ACEASTA. De data asta mă aflu pe malul stâng, într-un grup de peste o duzină de poeţi optzecişti, participanţi la un festival. Autorităţile ne-au pus la dispoziţie o cabană şi acum sărbătorim. Este sfârşitul lui august, soarele e gata să apună. Cineva a pomenit de adolescentul de treisprezece ani, ultimul dispărut în apele lacului, nici el nemaifiind găsit. Se spune că furtuna se iscase ca din senin, valurile biciuind cu sălbăticie malurile. Prietenii mei poeţi sunt bine dispuşi: unul recită din Eminescu, altul cântă. Vreo doi râd cu lacrimi, iar unul pare că plânge. Coborâm la apă, un tânăr are un binoclu pe umăr. Pe malul drept se aprind mai multe lumini. Pare să fie o întreagă procesiune acolo, căci sunt vreo zece oameni cu torţe sau lumânări în mână. Trei cară o cruce neagră, lungă de vreo doi metri. Pe braţele crucii ard lumânări, de departe părând o cruce de lumină. Poeţii amuţesc lângă luciul de apă, urmărind spectacolul straniu. Doi aproape se bat pe binoclu. Răsună un glas de femeie ţipând. Apoi crucea este împinsă pe apă, aşa, cu toate lumânările acelea aprinse. Jelania femeii răzbate limpede până la noi. Acolo s-a înecat băiatul, rosteşte o tânără care a coborât de la o cabană. Se aude glasul unui poet nebun: *Domnilor mei, aceasta este Poezia*... Chiar mă întrebam dacă Arsenie Boca, atunci când a avut viziunea acelei întinderi imense de apă, a bănuit oare care avea să fie preţul plătit pentru acele case, acea biserică şi toate acele morminte inundate… De-acum, poeţii se risipiră, dispărând în odăile lor, striviţi de alcool ori poate de povara propriei lor creaţii. Am rămas singur pe mal; e aproape miezul nopţii. Şi mă întreb dacă la toţi morţii aceia, din acel cimitir vechi de şase sute de ani, se mai gândeşte din când în când cineva… Cine le aprinde şi lor câte o lumânare pe morminte? Cine trece printre cruci cu o floare de cicoare, un buchet de cimbrişor, un fir de busuioc? Un cioban bătrân, aducându-ne brânză şi un coş cu mere roşii în dimineaţa aceea, ne spuse că morţii aceia nefericiţi sunt tot supăraţi şi se crede că vor să *repopuleze* satul. Că din pricina asta numărul înecaţilor tot creşte, numeroase trupuri nemaifiind găsite, dispărând, cu desăvârşire în adâncuri. Cât despre sufletele lor…

Viaţa literară în provincie

Aurel PANTEA

Eveniment USR la Alba Iulia

Foto: Nicolae Manolescu.

În perioada 31 mai – 2 iunie, Alba Iulia a fost gazdă pentru scriitori din întreaga țară, participanți la "Colocviul romanului românesc contemporan", un eveniment literar ce se s-a desfășurat pentru a șasea oară consecutiv în orașul nostru. Organizat de Consiliul județean Alba, Filiala Alba-Hunedoara a Uniunii Scriitorilor din România (USR) și Biblioteca Județeană *"Lucian Blaga"*, sub egida USR, ediția din acest an a avut ca temă ***"Romanul – ficțiune și/sau evaziune"***, iar ca director pe Nicolae Manolescu, președintele USR.

Lucrările colocviului s-au desfășurat sâmbătă, 1 iunie, la Palatul Apor – Sala Senatului, începând cu ora 10.00, cu participarea scriitorilor Gabriel Chifu, Irina Petras, Mircea Mihăieș, Radu Aldulescu, Petru Cimpoeșu, Livius Ciorcârlie, Gheorghe Schwartz, Alexandru Vlad, Doina Ruști, Aurel Maria Baros, Virgil Podoabă, Radu Mareș, Florina Ilis, Adrian Alui Gheorghe, Mariana Gorczyca, Dumitru Hurubă, Cornel Nistea.

„Ne bucurăm să fi avut din nou la Alba Iulia cei pe mai importanți scriitori contemporani ai României. Colocviile romanului românesc alături de Colocviul tinerilor scriitori, sau de Târgul de carte Alba Transilvana, sunt doar câteva din evenimentele prin care Consiliul Județean Alba s-a făcut remarcat județul Alba pe harta literară a României", a spus Ion Dumitrel, președintele Consiliului Județean Alba.

Cu acest prilej a avut loc și lansarea volumului ***"Recviem pentru nimiciri și tăceri"***, ultima apariție editorială semnată Aurel Pantea, într-o prezentare a președintelui Uniunii Scriitorilor din România, Nicolae Manolescu.

Palatul Apor – Alba Iulia

Imago - reportaj Alba Iulia

Ion URDA

Colocviul anual al romanului românesc contemporan, ediţia a VI-a 2013

Organizat de **Consiliul Judeţean Alba, Filiala Alba-Hunedoara a USR, Biblioteca judeţeană „Lucian Blaga"** şi **a Univ. „1 Decembrie 1918",** sub egida **U.S.R., între 31 mai – 2 Iunie** s-a desfăşurat, în **Sala Senatului Universităţii din Palatul Apor,** un eveniment onorat de prestigioşi critici şi prozatori din întreaga ţară şi prezidat de **prof. univ. Dr. Nicolae Manolescu**, **preşedintele USR.** Între aceştia, **Gabriel Chifu, Irina Petraş, Mircea Mihăieş, Radu Aldulescu, Petru Cimpoeşu, Gheorghe Schwartz, Alexandru Vlad, Doina Ruşti, Aurel Maria Baros,Virgil Podoabă, Radu Mareş, Florina Iliş, Mariana Gorczyca , iar dintre scriitorii filialei gazdă, prozatorii Dumitru Hurubă şi Cornel Nistea,** aceştia susţinînd incitante expuneri în tematica **„Romanul ficţiune şi/sau evaziune?".**

Colocviul a excelat, în întregul său, în spiritul exigenţelor universitare (asistenţi fiind şi studenţi alba-iulieni ai conf.univ Aurel Pantea, preşedintele Filialei) şi reuşind să fie unul pe măsura tematicii, a convergenţelor şi divergenţelor Proximei Moralia în noua paradigmă a pragului mileniului III. Expunerile au fost când molcome, când scânteietoare, cu nerv polemic sau *„ingenios bine temperat"*, în general debordînd de erudiţie şi acuţite *„aparate critice"*.

„Ne-a bucurăm să avem din nou la Alba Iulia cei mai importanţi scriitori contemporani ai României. Colocviile romanului românesc contemporan, alături de Colocviul tinerilor scriitori de Târgul de carte Alba Transilvana, sunt doar câteva din evenimentele prin care Consiliul Judeţean Alba a făcut remarcat judeţul Alba pe harta literară a României" a declarat **Ion Dumitrel,** *preşedintele C.J.A.*

Nicolae Manolescu a lansat volumul liric antologic al lui **Aurel Pantea** (editura Moldova, Opera Omnia), **„Recviem pentru nimiciri şi tăceri"**, unul dealtfel nominalizat pentru premiile USR ce vor avea loc la Casa Monteoru, în iunie. Într-un fel, acest volum răspunde cutremurat-poetic (!) noii-vechi dileme a Creaţiei **„ficţiune şi/sau evaziune"**- însă pe registrul inefabil al marii poezii elegiace. La evenimentul acesta, de încântare intelectuală, au fost prezenţi ca invitaţi onorifici şi *„filialii"* hunedoreni, poeţi sau prozatori, în ordine aleatorie, **Radu Igna, Nicolae Crepcia, Eugen Evu, Ovidiu Vasilescu, Raisa Boiangiu, Silvia Beldiman, Mariana Pândaru, Irimie Străuţ, Daria Dalin, Miron Ţic**...

Impactul ideilor de *„evadare din ideologie"*, sau al *„valorii şi harului"* (Irina Petraş), ori disputele comparatiste în context naţional şi universal (Mircea Mihăieş, Virgil Podoabă, Ghe. Schwartz ş.a.), trendul mareic al dezbaterilor, meandrele şi *„siajele"* sale vor fi publicate de revistele „România literară", *„Discobolul", „Ramuri", „Orizont", „Apostrof"* şi desigur alte reviste şi media-press şi T.V., noi rezumîndu-ne deocamdată la acest imago-reportaj.

- imagini de Eugen Evu

<u>Simeză de excelenţă - Hunedoara 1 Martie 2013</u>

Otilia BOCĂNICIU
n. 9 august 1991, Deva

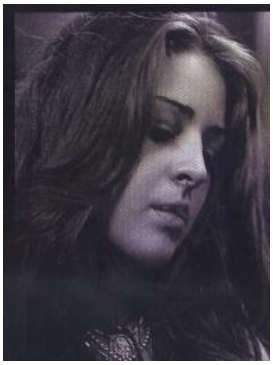

Ofensiva tinerilor

Eugen EVU

Un debut editorial convingător

Andreea BLÂNDU - Sclipind la ultimul vagon,
editura EMIA

Loial ideii că o cronică de întâmpinare la un roman, cu atât mai mult în cazul debutului editorial, nu cere neapărsat repovestirea rezumativă, nici citate ce pretind spaţii relevante, cât referinţe stilistice, eventual psihanalitice, spre a situa constantele tematicii. Autoarea deţine cunoştinţe de psihanaliză cât să facă autopsia unui amor juvenil, dacă vreţi o auto-radiografie atractivă la lectură şi cu un anume clişeu telenovelistic. La anii liceului, cu eleganta ***"Sclipind la ultimul vagon"***, editura Emia, Andreea Blându se află în noul eşalon post-douămiist, al unei generaţii ce pare a aprofunda deja direcţional, noua provocare paradigmatică a galaxiei internet. Constat din nou o rebeliune amuzantă contra tiraniei industriei cărţii şi efortul de a se rupe de schematism, de conformism… Romanul nu mai are neapărat registrul schematic clasic – vetust: conflict, desfăşurare, deznodământ. Stilul de jurnal şi auto/ studio, este unul modular-compozit, care menţine temperatura fierbinte necesară ambiental textualistă a tematicii. Andreea Blându nu are nicio inhibiţie, grupul ţintă fiind, desigur, propria-i generaţie, cu emancipările şocante doar pentru ipocriţi.

Azi ne mulţumim cu depărtarea

Eugen EVU despre...

... poemul-cheie de Stelian PLATON

Aceeaşi gară

Eram convins, elev fiind în clasa a patra,
Când semănam şi-atunci la fel de mult cu mine,
Că-n viaţa ei adevărată, Cleopatra,
N-a fost iubită cum te mai iubesc pe tine.

Începe amurgul meu să fiarbă pe poteci,
Şi coaja-ngălbeneşte pe stânca de tăceri.
Un trensmerit se-ntoarce şi din cuşete reci,
Pasagerii săi discreţi au coborât de ieri.

Subsemnatul, nu ştiam nimic de poetul român PLATON, cu nume atât de *"incredibil glorios"*, desigur nici din vina sa, nici a noastră. După o lectură "din mers-ul (sau cuşeta) trenului-textului, fără efectul dopller al celui de la geam, ci din gara - ca un canton d'antan al poetului LIS - Liviu Ioan STOICIU, apropos genericului primului poem, peronul octavo-palerian, şi *"viaţa"* – mersul – dute-vino-ul şi semnificaţiile – *and filiaţia*; ce se înşiră ca vagoanele, stilistic-baladesc-folkist traversînd cartea, primul lucru de văzut este un neo-baladism (cantabilitate, ritm, adică o regresiune spre Geo Dumitrescu, libertatea de a trage cu harfa, Stelaru, Genaru ş.c.l!, via Vasile Popovici şi ex-cenaclul Flacăra… însă desigur, paradoxist original, prin griful pe care – în acord spaniol! – Stelian PLATON – orficul, electronicul! – ni se propune. Stefan Doru DĂNCUŞ are intact flerul şi empatia necesare de a îl edita, iar eu, sper, de a-l pre-găti, nestereotip, pentru lecturile necesare, neapărat boematic. Lapidarele-mi opinii, in extenso, nu sunt pentru unul, ci pentru o nouă-nouă generaţie, că, vorba lui Sorescu, *"s-a făcut triaj"*… Poeziile lui PLATON sunt ale unui trafic cumva hologramic-hierofanic, în care metafora "gării" (staticul punct fix de observaţie şi aşteptare) se transferă, hermeneic zicînd, şi fluxului-reflux al perindării… Situarea prin poemul-cheie, ars poetica acestei cărţi, este a omului-dual, a unei bilocaţii: în aceasta constă prima semnalare *a vocaţiei lirice* şi a unei prefigurate deja evoluţii, ce va depăşi riscul manierismului (modelului iniţial) pe care, prin timbrul ironist post-post-modernist, îşi va justifica o gesticulaţie originală.

Distihul: *"Un tren smerit se-ntoarce şi din cuşete reci,/ Pasagerii săi discreţi au coborât de ieri"*. Superb fel de a rosti, cum spusei, constrictiv – cu şarm de electro-şansonetă!

"Cheia" poemului – vag livresc – devine *"legătură de chei"*: iubitei i se confesează, deja anti-metafizic, cu aluzii livreşti greco-latine, subtil integrate (şi ca melos): Peronul – aforistic Paler-ian: *"Trenul demonic, abisal"*; - *"stelele ce s-au stins demult, doar lumina lor luci vederii noastre"* (Eminescu); *"unde secolii pe Dumnezeu l-au circumcis"* (splendid cod mito-semantic!, n.n.); *a "citi" lumina* (idem - atenţie, lumina poate fi citită doar din întuneric, n.n.) – … *"ca un buchet de lacrimi"* (frumos, ca o ikebana de imortele, ascunsă-văzută, ca oglindire în virtual, n.n.); *"angelic desenată"*, *"în fiecare stea"*: dicteul baladesc modern, este confluent sieşi, poetul este inspirat-spontan, alt semn al unei gândiri-visări poezice sincere, necontrafăcute, cu patos authentic şi … comunicat, ca song-blues.

Pe un peron stingher un zâmbet mai aşteaptă
Să se întoarcă un tren demonic din abis,
De unde stelele s-au stins treaptă cu treaptă,
Şi-unde secolii pe Dumnezeu l-au circumscris.

Cine-ar putea citi lumina lui din zâmbet,
Angelic desenată în fiecare stea,
Ca un buchet de lacrimi ce ascund în suflet
Pentru ziua când vei coborî în gara mea?

Cum am opinat şi alteori (la unice poeme de Aura Christi, Cassian Maria Spiridon ş.a.) un poem judicios-pragmatic plasat în capul cărţii, este ars-poetica întregii *"garnituri"*. Iată de ce mă rezum doar la primul poem, sperînd să nu deviez în eroarea *"criticii de serviciu"* nici măcar a monştrilor sacri, cei de care Vasile LEAC râdea că " s-acri"…M-da… fii fericit că nu eşti *subcurentat agonic*; am înţeles prin ani aceasta, de la Marin SORESCU, şi mai apoi de la Gheorghe GRIGURCU. Zic *atitudinal,* ci nu parafrazist-pleonastic, dragă nou-venit PLATON!

PLATON Stelian este un excelent poet al Dragostei: poemul este divinatoriu (sic, n.n.), rostirea neo-magică, dacă nu esoterică. Iar aceasta este pulsaţia unei Aorte… cu tiraj forţat, dacă nu risc a fi un interpret cinic-forţat, sentenţios-vanitos şi rece! Valorea poeziei aici o comunică Stelian PLATON prin aceea că şi-o trăieşte, necum artefactic, cum precipită acum, la noi, *infomania.*

Cât despre… Cleopatra, într-adevăr, n-a fost iubită (suficient) doar de unul. De acolo vine tragicul, elegiac şi neironic (ca odinioară Nae PRELIPCEANU *"Cum să-ţi construieşti o femeie"*). Unii o deconstruiesc. Deobicei cei ce sunt *"maşini de scris"* (Alex ŞTEFĂNESCU dixit) – alţii cu Deux Machina… Eros şi Thanatos, agonii şi extaze, toate aceste *"chei"* au îngheţat demult în permafrostul memoriei poieion a Mnemosinei…

EA, care desigur, va coborî în gara ta, aşa cum se întâmplă conform unui orar al inimii, *"sufletului ascuns"*, la timp (*dacă avem*, vorba Blandianei d'antan), (şi) de noroc, este doar Narcisul oglindit în luciul apei… Îţi mulţumesc pentru un poem cât-o-carte şi Cale (zburată, ci nu ferată!) bună, teandrică (!) prin şi printre aglomeratele itinerarii ale devenirii. Întru fiinţă. Te cred când oracular răsuceşti *cheia* semnificantă, sprinţar şi charmant:

Credeam că vom rămâne în bancă amândoi,
Colegi în aşteptarea din aceeaşi gară.
Colegă, iubita mea dintâi, pentru noi doi,
Şi azi iubirea-i la vârstă abecedară.

Stelian PLATON, fie-ţi cartea cu noroc şi numele prielnic, fără nevoia de pseudonime!

P.S. Şi ceva de *frupt,* probînd altfel, epigramistic acelaşi nerv ironist – ca un necesar condiment, să nu se împută *"materialismul"* din spatele gării…, o cheie mai mică a talentului acestui poet, în *"garnitura"* de 120 de titluri:

Doctorului Ciomu

Cam fără chef vă spun o veste:
Eu plin de viață intru în spital
Un medic de chirurg ce este
Mi-a defrișat organul genital.

Omul şi poema

Ionel MARIN

Pe urmele firescului

În respiraţia zilei,
inefabila lumină păzeşte
comoara din satul dragostei,
raiul din copilărie.

Curgînd prin vise şi ecouri,
Fericite antotimpuri suie mlădiţe,
Firescul lumii ni-l dezleagă.

Căutînd potecile curate
Am crescut printre stele.
Nevăzutele ispite se topeau
La flacăra nestinsă a dragostei.

Angela LO PASSO - Italia

Meraviglia

Si fa stranezza la sorpresa
Nelle ore dell'attesa
L'anticamera mette
alla prova i nervi
Ma sedimenta la paure
La conversazione muta
Il proprio cuore
E una nota diversa
Che finalmente penetra l'indifferenza
La meraviglia e vedersi vivere
E non stupirsi di farlo ancora
Con naturaleza.

Concepte româneşti în premieră

Mircea MONU

Nemateria – a treia formă de materie – concept propus de un cercetător român. Societatea Americană de Fizică faţă cu… *"nemateria"* lui SMARANDACHE

În Secţiunea H 3 (Cercetare multidisciplinară) a *„Întâlnirii Anuale 2010 a Filialei California-Nevada a Societăţii Americane de Fizică"* (aşa se numeşte oficial sesiunea anuală de comunicări ştiinţifice a acesteia), care se va desfăşura la Institutul Tehnologic *„California"* (numit pe scurt *„Caltech"*, în folclorul universitar american) din oraşul Pasadena, statul federal California, SUA, în perioada 29-30 octombrie 2010, este programată în 30 octombrie prezentarea lucrării *„Legătura dintre «neparticulă» şi «nematerie»"*. Autorii lui sunt originari din România: Ervin Goldfain, evreu din Iaşi, emigrat legal în SUA,în anul 1985 (locuieşte în oraşul Syracuse, statul federal New York, lucrează la Welch Allyn Inc., Centrul de Excelenţă în Fotonică, din Skaneateles Falls, statul federal New York), şi Florentin Smarandache, vâlcean din Bălceşti, emigrat ilegal în Turcia, în anul 1988 (locuieşte în oraşul Gallup, statul federal New Mexico, fiind profesor universitar la Facultatea de Matematică a Universităţii *„New Mexico"*, Filiala din Gallup).

Conceptul de *„nematerie"* a fost propus de către Florentin Smarandache în contextul *„neutrosofiei"* – capitol al filozofiei, creat tot de către dânsul prin extinderea dialecticii (bazată pe *„contrarii"*) prin introducerea conceptului *„neutral"* alături de *„contrarii"*. În viziune neutrosofică, o entitate *„A"*, are opusul ei, *„antiA"*, şi neutrul ei, *„neutA"*. În mod logic, noţiunea de *„materie"*, trebuie să aibă nu doar opusul ei, *„antimateria"* (formată din antielectroni, antiprotoni şi antineutroni), ci şi neutrul ei, care nu este nici materie, nici antimaterie, ci *„nematerie"* (formată din amestec de particule şi antiparticule: electroni, protoni, neutroni, antielectroni, antiprotoni şi antineutroni). În anul 2004, Smarandache a trimis teoria sa despre *„nematerie"* la CERN (Laboratorul European pentru Fizica Particulelor Elementare), Geneva, Elveţia, unde s-ar putea face experimente pentru verificarea acestei teorii. În articolul menţionat, autorii arată că din anul 2007, cercetători în fizica teoretică, folosind aparatul matematic din Teoria Cuantică a Câmpului, au ajuns la concluzia că există abateri de la modelul standard al comportării particulelor şi au numit aceste excepţii *„neparticule"*. S-a concluzionat că particulele şi antiparticulele nu mai există în mod independent, căci există un spectru continuu de stări amestecate. Aceste amestecuri arbitrare de particule şi antiparticule pot fi privite ca o manifestare a *„nemateriei"* propuse de Smarandache.

Articolul menţionează că experimente făcute în perioada 1970-1975 în SUA, la Brookhaven National Laboratory şi în Elveţia, la CERN, au observat atomi care conţineau în nucleul lor protoni şi antiprotoni, precum şi atomi care conţineau antiprotoni şi neutroni, timpul lor de viaţă fiind însă extrem de scurt (10^{-20} s). Cercetările au fost atunci abandonate deoarece neexistând o teorie, s-a considerat că aceşti atomi care conţineau nucleoni şi antinucleoni erau o excepţie rară care nu putea să constituie o nouă specie de materie.Existenţa nemateriei este posibilă deoarece nucleonii (protoni şi neutroni) sunt formaţi din *„quarkuri”* – particule elementare cu sarcină electrică fracţionară (pozitivă sau negativă). Ipoteza existenţei *„quarkului”* a apărut în anul 1964, prima sa confirmare experimentală s-a produs în anul 1968, iar în 1995 a fost descoperit cel de-al şaselea tip de quark. Datorită combinării quarkurilor cu antiquarkurile se poate obţine nematerie nu doar cu sarcină electrică nulă, ci şi cu sarcină pozitivă sau negativă! La stadiul actual al tehnologiei, cercetările privind *„nemateria”* sunt foarte laborioase şi foarte costisitoare, dar vâlceanul Florentin Smarandache, acum cu cetăţenie dublă, română şi americană, a aruncat mănuşa fizicienilor din întreaga Lume, care se vor ambiţiona să verifice valabilitatea acestei ipoteze paradoxiste ce constituie acum, la început de veac şi de mileniu, o nouă deschidere în fizică! Cei doi autori au mai publicat articole cu aceeaşi temă, iar acceptarea acestei comunicări ştiinţifice de către o filială a Societăţii Americane de Fizică este un mare pas înainte spre acceptarea de către mediul academic a ipotezei ştiinţifice privind existenţa celei de-a treia specii de materie – *„nemateria”*.

Confirmări biblice

Gigantesca

Fotografia este facută după o alunecare recentă de teren, în Grecia, anul acesta. Şi la noi în ţară în zona Buzăului şi încă în câteva locuri, s-au găsit situri arheologice cu oseminte de giganţi.

A fost estimat că această populaţie a avut un număr destul de mare de indivizi, cca. 3,5 milioane la nivel planetar. Cei prezentaţi în material se pare că sunt indivizi tineri sau pot fi considerati copii. În acelaşi timp, se crede că sunt indivizi a căror durată de viaţă a fost foarte mare, între 600 - 1000 de ani sau chiar mai mare. Explicaţia se poate gasi în Biblie. Matusalem, un personaj biblic, a trăit aproape 990 de ani.

Tot de la acest nume vine şi expresia folosită pentru a face o apreciere legată de vârsta unei persoane, *"Trăieste cât Matusalem sau... este matusalemic"*.

Semnalare Gh. Niculescu după:
http://images.search.yahoo.com/search/images?_adv_prop=image&fr=chrgreentree_gc&va=greece+giant+skeletons

Fizica nucleară a minţii

Edgar CAYCE

... despre rugăciunea *Tatăl nostru*:

V-am spus de mai multe ori că încerc să scriu o carte cu titlul *Fizica nucleară a minţii*. Undeva în unul din capitolele «draft» ale acestei cărţi scriam: *În clipele cele mai grele ale vieţii mele, fără ca cineva să mă înveţe, când trăiam stări ale conştiinţei joase, deprimare, suferinţă, îndoială, frică, spuneam Tatăl nostru.* De fapt cred că reuşeam să alung gândurile negre repetând la infinit această rugăciune. Şi miracolele au început să apară. Am încercat să-mi explic.

***Tatăl Nostru* este rugăciunea pe care ne-a lăsat-o Iisus Hristos, ori numai această cunoaştere a provenienţei sale, ne vorbeşte de la sine despre puterea şi lumina sa.**

Mulţi descântă de deochi cu *Tatăl Nostru* şi efectul este întotdeauna imediat. Şi nu-i o pură întîmplare faptul simplu că *Tatăl Nostru* purifică şi parcă topeşte... orice energie tulbure care-l împresoară pe cel deocheat.

De fapt, noi, cu toţii, suntem ca şi deocheaţi când trăim astfel de stări. Suntem ca într-un întuneric, ca într-o pâslă groasă de ceaţă, în stare de prizonieri. Mintea noastră şi energiile interioare sunt atunci închise în suferinţa mentală. Vedem cum ne gândim obsedant la un lucru, la un om, la o situaţie, ne cuprinde insomnia, teama paralizantă ori îngrijorarea şi nemulţumirea, senzaţia că lumea este făcută numai din durere şi... nu mai ştim cum să ieşim de acolo.

Nu sta prea multă vreme în deprimare, în suferinţă. Nu căuta prea mult la ce-ai greşit, la ce ai făcut rău, ori la ce au greşit alţii faţă de tine! Ieşi din grota stărilor joase ale conştiinţei, care te îndeamnă să te simţi rău, nefericit, înfricoşat, îngrijorat şi nemulţumit. De vei sta prea mult acolo, te vei scufunda în Iad şi o vei face prin libera ta alegere. Vizitează Iadul, dar nu locui în el.

Spune *Tatăl Nostru* când nu te simţi bine.

Când eşti îngrijorat peste măsură, ori nemulţumit, când simţi că urăşti, ori că nu mai poţi, când eşti deprimat, tulburat, ori nefericit, când gândul la ziua de mâine te copleşeşte, spune *Tatăl Nostru*!... Ai să observi că te vei lovi de o dificultate puternică. Nu poţi să spui *Tatăl Nostru*. Nu te poţi concentra asupra rugăciunii, căci gândul tău zboară tot acolo, în negriciunea mentală, în suferinţa care te bântuie. S-ar putea să spui primele două-trei rânduri ale rugăciunii, apoi te trezeşti că ai uitat cuvintele următoare, ori că te gândeşti tot la suferinţa ta.

Nu renunţa! Spune rugăciunea! Caută-o cu mintea, cu tot sufletul tău şi spune-o mai departe! Pune mintea ta să se concentreze asupra rugăciunii, până ce o poate spune fără greş, de la început şi până la sfârşit.

Dacă uiţi rugăciunea şi dacă te trezeşti că nu te poţi concentra asupra ei... este semn că te afli în câmpuri de suferinţă, care vor să te reţină în ele, prin puterea Legii Atracţiei. Mintea va fi atrasă tot mai mult spre conştiinţa suferinţei pâna ce va ieşi de acolo concentrându-se asupra rugăciunii.

Este foarte important să ştii că *Tatăl Nostru* trebuie repetat.

Trebuie spus fără întrerupere, din nou şi din nou, cu tot sufletul, cu toată concentrarea mentală, până ce vei simţi că te-ai eliberat... din câmpurile care te-au înlănţuit, din suferinţă. Când vei ieşi de acolo te vei simţi liniştit şi vei putea să atragi la tine gânduri şi sentimente de încredere, de bucurie, de iubire sau măcar de mulţumire.

Avantajele rugaciunii

Edgar CAYCE, celebrul medium american considera că modalităţile de pătrundere a bolilor şi suferinţei corpului uman sunt urmarea *otrăvurilor cognitive,* secretate de gândurile negative. Astfel, în Statele Unite s-a lansat o adevărată campanie a optimismului şi celebrul îndemn *think positive* s-a popularizat tot mai mult în rândul oamenilor. CAYCE spunea: *Gândind pozitiv putem vindeca, gândurile optimiste având puterea de a acţiona benefic asupra organismului, reglând activitatea glandelor vitale.* CAYCE recomanda pentru aceasta un mijloc simplu şi fundamental de meditaţie, prin intermediul rugăciunii *Tatăl Nostru*. Totodată, el explica corespondenţa dintre fiecare verset al rugăciunii şi respectivii centri glandulari ce sunt influenţaţi de aceasta.

Trebuie să încerci să resimţi fiecare val de semnificaţie al fiecărui verset, să extragi sensul energetic al acestuia şi să îl direcţionezi către organul în cauză, să simţi cum acest verset curge prin corpul tau. Căci se produce în corpul fizic un răspuns la reprezentările corpului energetic: se construieşte astfel o reacţie chimică, fiind posibilă vindecarea, concluziona autorul.

Iată aşadar după Edgar CAYCE, corepondenţa între versetele rugăciunii şi principalele glande endocrine stimulate:

●TATĂL NOSTRU CARE EŞTI ÎN CERURI *acţionează asupra glandei pituitare, cu rol de declanşator al procesului;* ***●SFINŢEASCĂ-SE NUMELE TĂU*** *acţionează asupra glandei pineale;* ***●VIE IMPĂRĂŢIA TA*** *deschide tiroida şi reglează funcţia acesteia;* ***●FACĂ-SE VOIA TA PRECUM ÎN CER*** *deschide tiroida;* ***●AŞA ŞI PE PĂMÂNT*** *acţionează asupra timusului;* ***●PÂINEA NOASTRĂ CEA SPRE FIINŢĂ DĂ-NE-O NOUĂ ASTĂZI*** *deschide gonadele, glandele sexuale;* ***●ŞI NE IARTĂ NOUĂ GREŞELILE NOASTRE, PRECUM ŞI NOI IERTĂM GREŞIŢILOR NOŞTRI*** *acţionează asupra glandelor suprarenale;* ***●ŞI NU NE DUCE PE NOI ÎN ISPITĂ*** *acţionează asupra celulelor Lyden, celule secretoare de hormoni;* ***●CI NE IZBĂVEŞTE DE CEL RĂU*** *acţionează din noi asupra timusului;* ***●CĂ A TA ESTE ÎMPĂRĂŢIA*** *acţionează din nou asupra tiroidei;* ***●ŞI PUTEREA*** *acţionează asupra glandei pineale;* ***●ŞI SLAVA ÎN VECI*** *redeschide pituitara;* ***●AMIN*** *formula de închidere a acestor centri energetici şi de reconectare la planul terestru.*

Astfel CAYCE este de părere că riscul apariţiei unor boli sau afecţiuni nervoase este nealarmant pentru persoanele care gândesc pozitiv sau se roagă în mod frecvent.

Paleontologie: Magna Curia, Deva

Dinosaurii pitici din din Ţara Haţegului - Transilvania

În bazinul Haţeg (judeţul Hunedoara), recent cercetat de arheologi din SUA, Olanda, Franţa şi România, au fost descoperiţi dinosauri în depozitele Maastrichtiene. Unii erau la fel ca poneii din Insulele Shetland, sau ca nişte cerbi mici. Nu se ştie exact de ce dinozaurii din Transilvania erau aşa de mici, una dintre cauze ar putea fi legată de mediul special de viaţă cât şi de poziţia geografică din era Cretacică. Recent, la Muzeul Civilizaţiei Dacice şi Romane Deva (**Magna Curia Museum, Parcul Cetate Deva),** au fost expuşi aceşti saurieni, printre cei mai cunoscuţi din Europa.

De ce dinozaurii din Romania sunt mult mai mici decât cei contemporani lor (150 milioane de ani, înainte de a dispare brusc, n.n.) din Europa Occidentală? Probabil că trăiau izolaţi în aceste regiuni, unde doar o cantitate limitată de hrană era disponibilă? Zona Haţegului a fost pe-atunci o mică insulă? Şi de unde ar fi putut veni aceşti dinosauri, când? De pe marile insule ale continentului, sau de pe uscaturi mai îndepărtate? O prezumţie a noastră ar fi că, în zonă,ca şi azi, solul calcaros, deluros şi depresionar era sărac în minerale, apele freatice avînd – ca şi acum,- o radiocativitate care a avut ca efect NANISMUL lor, adică mutaţii genetice.

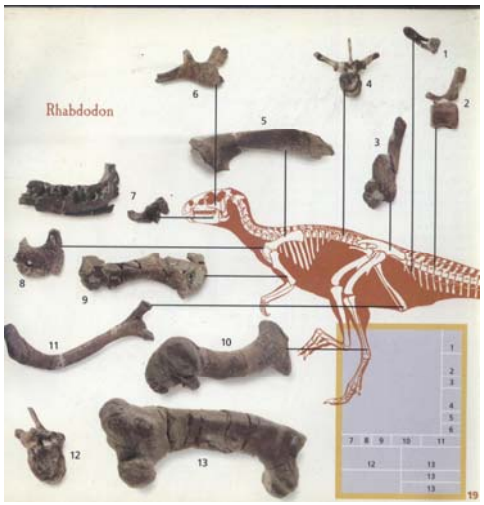

Tiranosaurus

În Evul Mediu, savanţii imperiali au cercetat zona şi au denumit Tiranosauridul, omonimul diplodocului (Brachiosaurus)... MAGYAROSAURUS!!!???. Insă şi acesta este mai mic decât în alte zone, verii lui din Franţa sau Spania.

Dinosaurus viclean, prădătorul din România

Majoritatea dinosaurilor carnivori di Haţeg sunt deasemenea de mici dimensiuni (...) Vânători ingenioşi, cu creier mic, de dimensiunea unuia de pisică. Un animal inteligent şi viclean, la fel ca raptorii din Jurasik Park. Alergau pe picioarele dinapoi, spintecînd burţile cu cele două ghiare mari în formă de seceră, de la picioare. Şi crocodilii de aici erau de mari dimensiuni, ca aligatorii actuali.

Rhabdodon (Răbdătorul)

Acest ierbivor din Haţeg era rudă apropiată a lui Telmatosaurus. Cel mai frecvent dinosaur din Transilvania, fosile identice au fost găsite şi în Franţa, Spania şi Austria.

Conspect Ion Urda, AsCUS Provincia Corvina

La închiderea ediţiei

Sebastian BARA

Comemorare Sigismund Toduţă la Deva

Personalitatea şi opera celui care a fost marele compozitor hunedorean Sigismund Toduţă a fost evocată în 21 Mai în cadrul unui eveniment desfăşurat în sala mică a Centrului Cultural „Drăgan Muntean"din Deva. Manifestarea a fost organizată de Biblioteca Judeţeană „Ovid Densusianu", iar participanţii au fost elevi de la mai multe şcoli şi licee din reşedinţa judeţului.

Bust şi liceu cu numele său

Evenimentul a marcat împlinirea a 105 ani de la naşterea, la Simeria, a lui Sigismund Toduţă, cel care s-a afirmat în domeniul artei sunetelor şi a scris o pagină importantă în istoria muzicii românești.

Un nou premiu in Italia pentru Eugen EVU

Napoli Camp Italiane Associazione ONLUS „Dario Priscindaro", Perdifiume, Italia, Comunne d'Europa, Parco Internazionale Cilento Vallo di Diano a Alburni. Patrimonio Del'Umanita' UNESCO. International European Great Event 2013

Între 2-5 Mai a.c. a avut loc la Pedrifiume un concurs internaţional de poezie pe secţiuni tematice distincte. Juriul prezidat de Monseniorul Prof. Giugliemo MANNA, vicar general al Diocesei Vallo della Lucania, a conferit poetului român Eugen EVU *MEDAGLIA DI ALTO MERITO* din Perdifumo.

A plecat şi artistul plastic Ion CÎRJOI

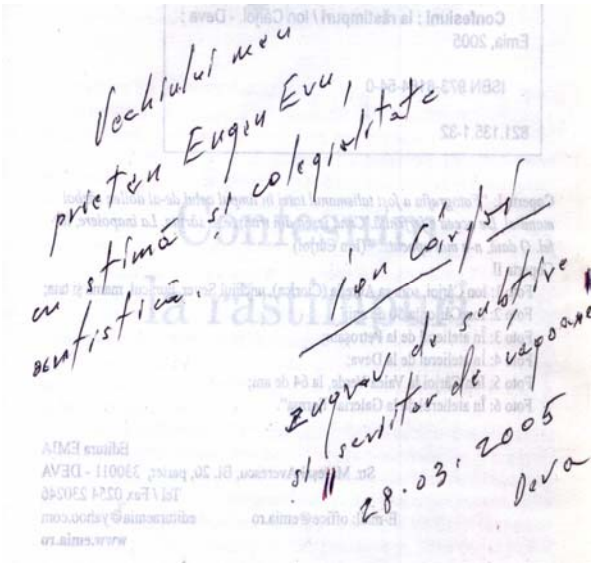

„N-aş putea spune că mi-au sfârâit călcâiele vreodată după călătorii în străinătate. Dar când s-a întâmplat să fie, m-am întors de fiecare dată cu o respiraţie mai limpede şi o judecată mai aspră asupra creaţie mele. În fond, ce altceva e arta, dacă nu regăsire de sine?!"

(***Confesiuni la răstimpuri***, editura Emia, 2005).

A consemnat Eugen Evu

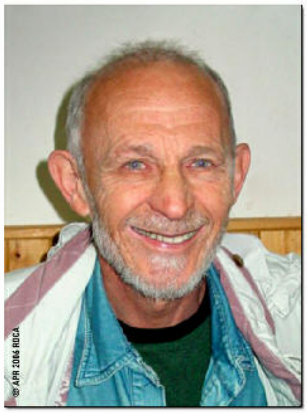

RIDENDO CASTIGAT MORES...

- pagini satirico-umoristice –

... Amintim celor ce scriu cu simţul Omorului
cã Umorul se scrie cu mintea spãlatã pe dinţi...

De la lume adunate

Legile lui Bulphy

***Bulă**, "marele Erou naţional", s-a apucat să studieze filosofia. Dintre toate operele studiate, cel mai mult i-au plăcut Legile lui Murphy. A scris şi el câteva legi, pe care le-a publicat sub pseudonimul Bulphy, fiind conştient de faptul că numele de **"Bulă"** nu poate fi luat în serios.*

*Iată mai jos primele **Legi ale lui Bulphy**:*

Legea spaţiului

a) Este loc sub soare pentru toată lumea.
b) Inutil, pentru că toată lumea vrea la umbră.

Legea revoluţiei nr. 1

Orice revoluţie este începută de naivi, continuată de impostori şi exploatată de escroci.

Legea revoluţiei nr. 12/1989

*Toată lumea a tras: **armata** - în unii, **securitatea** - în alţii, **justiţia** - de timp, **nomenclatura** - foloase, **poporul** - nădejde.*

Legea privatizării

Dacă din ceva scoţi o parte, poţi fi prins. Mai bine iei cu totul.

Prima lege a staticii

Tot ce e de Stat - stă.

Teorema lui TÖKES

Îi dai ungurului dreptul, el vrea să-i dai şi stângul!

Legea partidelor

Unde nu e cap, sunt mai multe aripi.

Prima lege a geometriei

Un cap rotund ridicat la putere, devine pătrat.

Legea a 2-a a geometriei

O dreaptă nu poate să fie paralelă cu o stângă.

Prima lege a dinamicii fluidelor

Dacă nu curge, pică. Când curge, nu pică.

Legea stemei de stat

Stema de stat a României este secera şi ciolanul.

- sursa - Internet

Ziceri smarandacice

- Aici zace/ Nemaiavînd ce face/ Marele Producător de/ Coca Colaps/ vs Pepsi Colaps.
- Fiat Voluntas SUA!
- Opinii ...în opinci, din obcini ...
- Mutatus mutandis, zice Mutu!
- Oare ruşinea de la ruşi ni se trage (?!?) sau din contra!
- Nume la români: turcu, ungur, sîrbu, rusu, grecu etc.
- A ieşit din puşcărie goală-puşcă.
- Cele trei graţii priveau galeş printre trei gratii.
- Cretin zice, nu creştin zice ?
- Rasistul Bulă făcu tabulla rasa.
- Unii de la Rîm se trag, alţii de la râme.
- Corect ar fi *„i-am împins-o"* ci nu *„i-am tras-o"*!

Autor – Eugen EVU

Ion URDA
- participant (nebăgat în seamă)
la Festivalul Alb Umor - Alba Iulia, 2013

Epigrame

Alibi salvator

Pe *purtătorul* de *umor*
ce-i este Thaliei febleţea,
ca presupus molipsitor,
l-au achitat! Alibi: tristeţea...!

Rezistenţa prin... umor

Se face-atâta tevatură
de *„rezistenţa prin cultură”*,
dar adevăru-i zdrobitor:
am rezistat făcând... *umor*!

Final realist de basm

Etalându-şi decolteul,
Cosânzeana – săltăreaţa
se tot hârjoni cu zmeul
până când îi rupse... aţa!

Evoluţie...

Deliciul forte al juneţii
este plăcerea de amor!
Ajuns la anii bătrâneţii
te delectezi făcând... umor!

Parodie

Toamnă în Paradis

(după poezia „Frunzele” de Radu Stanca)

- Nu mă-ntreba nimic, iubită Eva!
Acest moment de vară mult târzie
îmi pare sumbru, se presimte ceva:
simt un miros de toamnă ruginie.

Mă lasă singur, umblă prin livadă,
fă-ţi prieteni noi în regnul animal!
Hipopotamul ochii tăi să-l vadă
să nu mai spui că-s supraponderal.

Preumblă-ţi galeş trupul de naiadă,
devino al grădinii topmodel,
aruncă bârfei câte-un os, să roadă,
c-ai fi amanta şarpelui mişel.

Nu ăsta-i of-ul care mă frământă,
nici că în toamnă-mi pleacă muzele!
Nu vreau, dar recunosc că mă-nspăimântă
gândul c-au să ne cadă... frunzele!

Fabulă

Calul senator

Pentru-al său
armăsar
erou
neînvins,
distins
în bătălii
feroce,
atroce,
împăratul Caligula
găsi formula
de răsplată
şi de-ndată
îl numi
parlamentar...

S-a bucurat
dobitocul
de norocul
nesperat,
şi, de-ndată
s-a aşezat
pe locul
repartizat
în Senat,
neştiind că
nişte colegi,
aparent blegi,
indivizi
suspecţi,
abjecţi,
perfizi
au purces
să-l „lucreze”!
Ca să-l enerveze
au declanşat
un proces
tare
de şicanare:
că-i prea „curat”
foarte activ,
prea constructiv,
prea învăţat,
prea disciplinat,

incomod,
nu doarme-n şedinţe,
prezintă tendinţe
clare
de emancipare
pentru-al său norod
înşelat,
încălecat...
Până la urmă
falnicul cal
epocal,
sătul de turmă,
de amăgeală
şi pălăvrăgeală,
a demisionat!

Morală:
Chiar extraordinari,
caii n-au loc
într-un Senat ad-hoc
plin de… măgari!

... de pe Internet... preluate

Vârstele omului

În prima zi, D-zeu a creat câinele şi i-a zis:
- În fiecare zi să stai în uşa casei şi să latri la oricine intră în casă sau trece prin faţa ei. Pentru asta îţi dau 20 de ani de viaţă.
Câinele a răspuns:
- E prea mult timp pentru a sta şi a lătra. Ce-ar fi să-mi dai doar zece ani şi să-i păstrezi pe ceilalti zece?
Şi D-zeu a fost de acord.
A doua zi, D-zeu a creat maimuţa şi i-a zis:
- Înveseleşte-i pe oameni cu maimuţărelile tale şi fă-i să râdă. Pentru asta îţi dau o viaţă de 20 de ani.
Maimuţa a zis:
- Să mă maimuţăresc 20 de ani? Asta-i destul de mult! Ce-ar fi să-ţi dau 10 ani înapoi cum a făcut şi câinele?
Şi D-zeu a fost de acord.
A treia zi, D-zeu a creat vita şi i-a zis:
- Tu să mergi toată ziua pe câmp cu ţăranul, să suferi de arşiţa soarelui, să ai viţei şi să dai lapte să poţi întreţine familia ţăranului. Pentru asta îţi dau 60 de ani de viaţă.
Vita a răspuns:
- Asta e o viaţă destul de grea, şi tu vrei ca eu să trăiesc 60 de ani? Ce-ar fi să păstrez 20 şi să-ţi înapoiez 40?
Şi D-zeu a acceptat şi de această dată.
În ziua a patra, D-zeu l-a creat pe om şi i-a zis:
- Mănâncă, dormi, căsătoreşte-te şi bucură-te de viaţă. Pentru asta îti dau 20 de ani.
Dar omul a zis:
- Numai 20 de ani? Este posibil să-mi dai mie cei 20 de ani ai mei, cei 40 pe care ţi i-a înapoiat vita, cei 10 de la maimuţă şi 10 de la câine, pentru a avea o viaţă de 80 de ani?
- Sigur! a zis D-zeu, tu ai cerut-o!
Acesta este deci motivul pentru care în primii 20 de ani mâncăm, dormim, ne jucăm şi ne distrăm. Următorii 40 de ani muncim ca vitele în soare ca să ne întreţinem familiile. După care ne maimuţărim timp 10 ani ca să ne bucurăm nepoţii. Iar, ultimii 10 ani îi petrecem pe prispa casei lătrând la toată lumea.

Management cu aplicaţii

La spargerea unei bănci, participă doi spărgători. Primul strigă: *„Nu mişcă nimeni! Ţineţi cont: banii sunt ai altora, viaţa este a voastră.”* Toată lumea din bancă s-a întins pe podea, în linişte.

*Asta se numeşte „**Schimbarea Modului de Gândire** – "Schimbarea modului convențional de gândire".*

O tipă se întinde provocator pe masa din faţa ei, încercînd să atragă atenţia. Spărgătorul i se adresează: *„Vă rugăm să fiţi civilizată! Acesta este un jaf, nu un viol!”*

*Asta se numeşte „**Profesionalism** – Concentrează-te doar pe ceea ce ştii să faci”.*

Cînd s-au întors de la seif, spărgătorul cel tînăr (cu studii MBA) i-a spus hoţului mai bătrîn (care avea doar studii primare) *„Hai să numărăm cîţi bani am furat!”*. Hoţul bătrîn, indignat îi răspunde: *„De ce să pierdem noi atîta timp şi să ne prindă, cînd putem să aflăm diseară, de la ştiri, cîţi bani lipsesc din bancă.”*

*Asta se numeşte „**Experienţă** – În zilele noastre experiența este mult mai importantă decît calificările de pe hîrtie de la cursurile POSDRU”.*

Imediat după ce hoţii au părăsit banca, directorul i-a ordonat casierului să cheme repede

poliția. Casierul după ce se gîndi o secundă îi răspunse: *„Domnule Director, nu e mai bine să punem 5 mil de € deoparte şi să spunem că i-au furat hoţii?"*

*Asta se numește „**Transformarea ameninţărilor în oportunităţi** – A întoarce o situație defavorabilă în avantajul tău".*

Casierul zîmbind: *„Ar fi minunat să avem cîte o spargere în fiecare lună!"*

*Asta se numeşte „**Oportunitate** – Fericirea este cea mai importantă."*

Seara la ştiri se anunţă că doi hoţi au intrat într-o bancă şi au dat o spargere de 100 mil. €.

Hoţii au început să numere banii de mai multe ori şi nu le ieşeau decît 20 de milioane. Furioşi au început să înjure: *„# € @ &, noi am făcut planuri, am riscat ani grei de închisoare sau poate chiar viaţa şi directorul s-a ales cu 80 de milioane, cît ai bate din palme?!?"*

*Asta se numește „**Ştiinţă managerială** – Cunoașterea este mai valoroasă decât aurul!"*

Directorul băncii este fericit şi zîmbitor, că pierderile lui de la bursa de valori sunt acum acoperite de acest jaf. Plus că i-au ieşit şi cîteva milioane bune bani de buzunar. Iar banca este pe profit.

*Asta se numește „**Arta managementului** –Curajul de a-ţi asuma riscuri!"*

Bancuri

Pe timpul lui Brejnev, pe o stradă lăturalnică din Moscova, opreşte o Volgă neagră din care este aruncat un individ, apoi pleacă în viteză. Iţic, care tocmai trecea pe acolo, se uită la tipul căzut şi îl recunoaşte pe Ştrul, care era bătut măr.

- Măi Ştrul, da' ce-ai păţit, măi?

- Nu ştiu nimic, n-am văzut nimic.

- Nu mă cunoşti? Eu sunt Iţic, prietenul tău încă de la grădiniţă.

- Nu ştiu, nu cunosc.

- Măi Ştrul, nu ştii că noi am fost colegi de bancă la şcoală, ne-am însurat în aceeaşi

zi, am avut prăvălii pe aceeaşi stradă.

- Nu ştiu, n-am văzut, n-am auzit.

- Măi Ştrul, eu sunt Iţic, colegul tău de suferinţă de la Auschwitz.

- Eee... ci vremuri, ci vremuri....!

*

Italienii au cele mai frumoase femei. Majoritatea românce. Restul sunt poloneze.

*

I: Cum se defineşte un evreu degenerat ?

R: Unul căruia îi plac mai mult femeile... decât banii...

*

I: Care sunt cele mai mari sărbători evreieşti?

R: Sabatul şi Oscarul

*

A fost înfiinţat un post de radio al evreilor originari din România.

- Aici *„Radio Israel"* transmitem pe lungimea de undă de 1238 kHz! Pentru ascultătorii fideli.... lăsăm la 1200...

*

Preşedintele Bush îl întreabă pe şeful CIA:

- Cum naiba de ştiu evreii tot ce facem, înainte chiar să acţionăm?

Generalul îi răspunde:

- Domnule Preşedinte, evreii au o expresie: *„Vus tutuh?"* (adică *„ce se-ntâmplă?"*). Când se-ntâlnesc, şi-o adresează unul altuia - şi aşa ştiu tot!

Bush se decide să verifice personal dacă aşa stau lucrurile. Se deghizează în evreu habotnic, cu pălărie, perciuni şi tot ce trebuie şi se duce într-un cartier evreiesc din Brooklyn. Vede un evreu bătrân cu tichiuţă în cap şi-l întreabă în şoaptă:

- Vus tutuh?

Bătrânul, tot în şoaptă, îi răspunde:

- Umbla Bush prin Brooklyn.

*

I: Ce este un Perpetuum mobile?

R: Este un scoţian care aleargă după un evreu care îi datorează 10 cenţi.

*

- Împrumută-mi 100 $.

- Am numai 30.

- Dă-mi 30, cu restul de 70 îmi rămâi dator.

*

Anul 2025, guvernul italian face o anchetă în rândul cetăţenilor:

- Imigranţii din Romania reprezinta o problemă?

25% au răspuns: *Si, un grande problema!*

75% au răspuns: *Absoluto nici o problemă, mânca-ţi-aş!*

*

Apocalipsa 2012... iarăşi nimeni n-a ghicit. Marele premiu a fost reportat!

*

În Europa blocurile sunt prevăzute cu sisteme de monitorizare, camere video, interfon etc.

În România blocurile sunt prevăzute cu câte o babă.

*

Soţia cu lacrimi în ochi, îi zice soţului:

- Nesimţitule, nici măcar nu îţi pasă de ce plâng! Vrei să îţi zic de ce plâng?

- Femeie, nu mă interesează, oricum n-am atâţia bani!

*

Un grup de turişti români făceau turul oraşului Praga. La un moment dat ghidul spune:

- În acest moment trecem pe lângă o renumită berărie pragheză.

Din mulţime se aude vocea lui Bulă:

- Şi de ce, mă rog frumos, trecem pe lângă??

*

Inginerul, de câtva timp se uită într-o fântână largă și foarte adâncă.

- Nu înțeleg, zice el în cele din urmă. De ce ați instalat o lumină atât de puternică pe fundul fântânii?

- Nu știu, răspunde muncitorul. Am făcut totul în conformitate cu desenele dvs.

Ia inginerul planul construcției, se uită un pic, îl întoarce cu susul în jos şi zice:

- Bă idioților! Trebuia să construiți un far!

*

De la poliția rutieră am primit o fotografie, pe care eram surprins depășind viteza. Le-am trimis înapoi un video, pe care era înregistrat cum am plătit amenda în numerar, direct inspectorului.

*

Intră un tip în biserică pentru a se spovedi. Preotul îl întreabă:

- Cu ce ai păcătuit fiul meu?

- Părinte, eu sunt foarte lacom.

- Lăcomia este un păcat greu. Pentru a te ierta, trebuie să dai 50 de euro primului om întâlnit în calea ta.

- 50 de euro, unui necunoscut????

- Fiul meu, dacă vrei să ajungi la calea cea dreaptă, anume cu asta trebuie să începi.

Iese tipul din biserică, afară nimeni, merge un pic vede o femeie, pantofi cu tocuri, fustă mini, câteva straturi de cosmetice, se apropie de ea, îi întinde 50 de euro și-i spune:

- Poftim, ţineţi vă rog.

- Nu, e prea puțin, trebuie minim 100.

- De ce 100??? Părintele a zis 50.

- O fi zis, dar el are reducere, fiind client fidel.

*

El: - Iubito, dacă mă superi, te desfigurez!

Ea: - Cum, ai fi în stare să mă loveşti?

El: - Nu iubito, îți arunc fardurile.

*

- Hai, somnorosule, scoală-te!

- Oana, lasă-mă să dorm...!

- Nu sunt Oana. Sunt soţul ei...!

*

Femeile pot folosi sexul ca o armă pentru a obţine ceea ce vor. Bărbaţii nu pot, pentru că sexul e ceea ce vor.

*

După ce au băut, bărbaţii vorbesc inutil, devin emoţionali, conduc prost, încetează să mai gândească, se bat pentru nimic. Femeile pot face toate acestea fără să bea.

*

Unii bărbaţi niciodată nu devin maturi. La început le e frică de mamă, apoi de soţie...

*

O babă o întreabă pe alta:

- Este noroi afară?

- Da, dar de ce mă întrebi?

- Ca să ştiu dacă-mi pun sutienul sau nu...

*

- Dumneata eşti atât de gras încât trebuia să cumperi bilete pentru două locuri, îi spune un spectator vecinului său.

- Chiar aşa am facut, numai că pe al doilea mi l-a dat la balcon...

*

Doi moldoveni la pescuit:

- Bă Gheorghe, știi bancul cu undița?

- Nu.

- Ghici?...

- Ce, bă?

- Undi ța-m găsit nevasta azi noapte...????

*

Nu, te rog, nu-mi da sfaturi! Când am nevoie de părerea unui specialist, vorbesc cu mine însumi!

*

- Iubitule, azi e ziua îndrăgostiţilor!

- Şi ne-au invitat?

Umor roşu - O beţie cu Marx

Istoria devine propria ei parodie pentru a ne face în stare să ne despărţim de trecut râzând. Doar râsul vindecă mânia. (Karl Marx)

Umor… negru

În post recomand ***postul negru***: bani negri, vin negru, icre negre, cafea neagră... Duminica e dezlegare la mulatre... (pt. conf. Johanes von Urdow)

O scrisoare ce nu s-a pierdut

***Dan MIHĂESCU**, celebrul autor al schetch-urilor "periculoase" de pe vremea Teatrului Tanase, a lăsat o scrisoare de adio, nainte de a pleca dintre noi, anul acesta.*

Scrisoare deschisă către CARAGIALE

Stimate nene Iancule,

Ambetat de tristeţe şi turmentat de scumpiri bezmetice, îţi compun această misivă tristă şi de adio, că ce mă enervează, când vine vorba despre opera matale, este gogorița că satira îşi păstrează actualitatea, că personajele seamănă leit cu cele din zilele noastre, poltroni, tembeli, pungaşi, mahalagii, hahalere, bagabonţi etc. Să avem rezon, coane Iancule, tălică ai scris pentru copii, scenarii de desene animate. Eşti mărunt, neicuşorule! Ia hai, să te cocoşez cu niscaiva exemple.

Matale ştii cât ar costa acum o masă la "Iunion"? Şi câtă verzitură îi lipeşti pe frunte manelistului minune, care ţine acuma locul lui I.D. Ionesco? Şi să te văd eu dacă ai corajul să vii pe jos de la "Iunion" acasă, noaptea. Că te dezbracă lotrii cu ranga. Heavy metal!

Dacă ai vedea cine-i acuşica în fruntea bucatelor, te-ai închide la "Gambrinus" şi nu te-ai trezi din beţie decât să te închini.

Suntem o ţară penală, meştere! De la parlament la govern, toate mangafalele cu foncţii sunt în libertate condiţionată. Nu ştii cum şi cât se fură. Răcnesc gazetele de vuiesc Carpaţii! Şi toate oalele sparte le plăteşte poporul acesta de coate-goale, care nu mai visează castele în Spania. Visează căpşuni.

S-au înmulţit nesimţiţii şi proştii şi vorba matale: *"Cu prostia te poţi lupta, dar ea întotdeauna învinge!"* Zicea Nae Ipingescu: *"Să nu mai mânânce nimeni din sudoarea, bunioară, unuia ca mine sau ca dumneata şi să şază numai poporul la masă, că el e stăpân"*. Mai mult de jumătate din popor e în mare mizerie şi tot atâta ar vrea să-şi lase ţara. O să zici că le crapă obrazul aleşilor? Ei, aş!

Unde este Rică Venturiano cu al lui *"Angel radios"*? E timpul cocotelor. Ziţa, Veta, Joiţica, Didina sau Miţa Baston au fost sfintele-sfintelor. Paraşutele au acuşica golaveraj la televizor. Să vezi chestii deochiate, nene Iancule! S-a uitat şi Bubico al meu la o emisiune şi de atunci nu mai latră. Guiţă!

Domnul Goe e ticsit de droguri şi mamiţa vorbeşte la telefon, la linia fierbinte. Conul Leonida şi soaţa şi-au depus pensia la pubelă, de unde şi mănâncă, Tipătescu este Naşul mafiei judeţene, Dandanache face tocşouri de seară, jupân Dumitrache zis "Titircă Inimă-rea" e primar şi milostiveşte cu parcuri moca toate rubedeniile. Se face Capitală până la matale la Ploieşti, numa' borduri şi mijlocul rămâne aşa cu gropi, cu mahalale fără apă şi canal, fără buleftrică. Caţavencu combate la gazetă contra marilor corupţi, el fiind curat, deoarece până şi banii lui au fost spălaţi. Ghiţă Pristanda e finanţist acu', din negoţul cu maşini furate, alte fapte necurate ca şi şpăgi nenumărate. Până şi frizerul Nae Girimea se minunează câtă prostime s-a umplut de mătreaţă şi câţi politicieni de valută. O soţietate fără prinţipuri, morală şi cinste, care va să zică.

Mădălin Voicu vorbeşte *romanes*, la televizor, cu fraţii şi surorile lui, la care s-a dat dezlegare să belească Europa, fericiţi că au un de-al lor care îi înţelege, fiind apropiat de ei ca năravşi poftă de viaţă. În ţară, băieţii deştepţi la matrapazlâcuri au strâns averi din care să se îndestuleze toate loazele lor, până la două mii paş'opt. Se fac mafioţi unii pe ăilalţi şi mă jur pe cursul valutar că au dreptate toţi. Dacă nici ei nu s-or şti între ei?...

Altminteri e *"criză teribilă, monşer"*. Dacă ai cunoaşte Parlamentul de acum i-ai dedica *"Năpasta"*, promisiunilor guvernului schiţa *"1aprilie"*, Justiţiei *"Lanţul slăbiciunilor"*, vieţii noastre politice, *"D-ale carnavalului"*, scrisoarea către FMI şi Consiliul Europei este *"Scrisoarea pierdută"*, iar viitorul nostru poate fi asemuit cu *"O noapte furtunoasă"*. Bravos naţiune!

Egzistă nişte unii care zice că suntem *"Ţara lui Caragiale"*. Ei, aş! Moravurile de pe vremea matale erau parfum. Şi atunci, eu cu cine votez? Aceasta-i întrebarea! Cică dă-i, Doamne, românului mintea de pe urmă şi pe urmă el votează la fel.

Într-un singur loc ai avut dreptate, nene Iancule. Atunci când ai zis că românul s-a învăţat să aibă din toate câte nimic. În fruntea soţietăţii s-au aburcat mitocanii şi nu le poţi bate obrazul, întrucât (tot matale ne-ai învăţat) mitocanul se naşte jignit. Încolo, frică ne e că ne-am născut în România şi o să murim în Becalia!

Dar să fim optimişti, că, dacă nu murim, o să fie şi mai rău!

VITRINA
NOUA PROVINCIA CORVINA

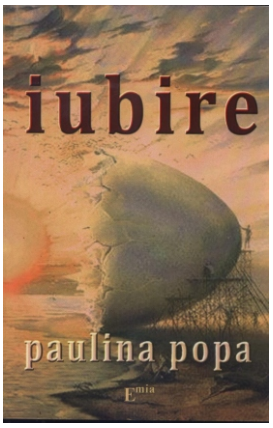

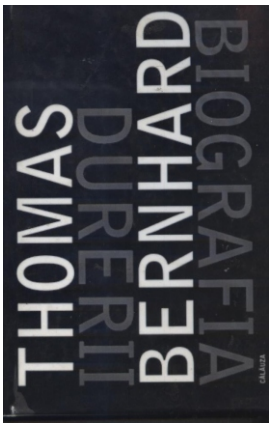

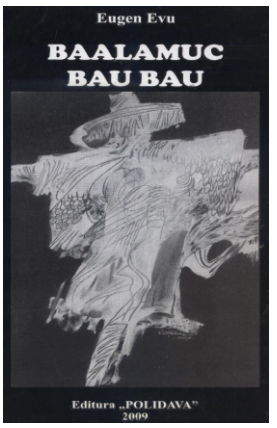

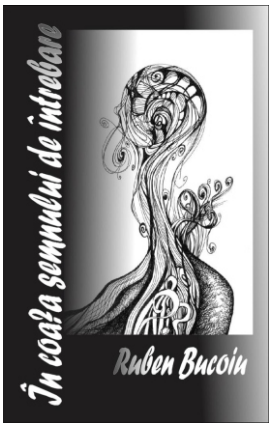

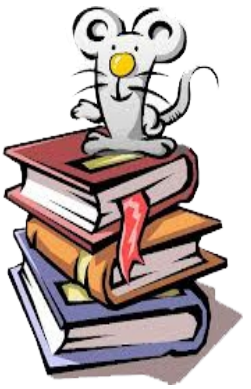

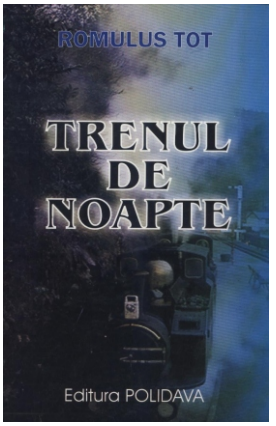

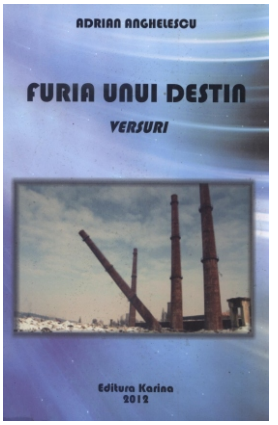

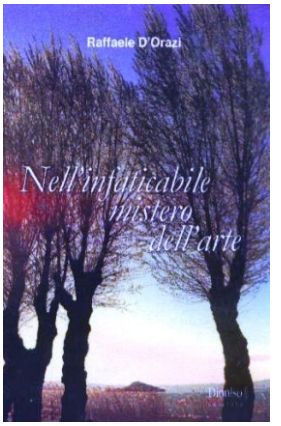

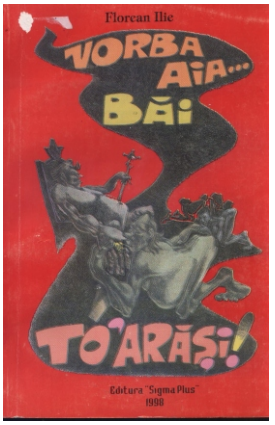

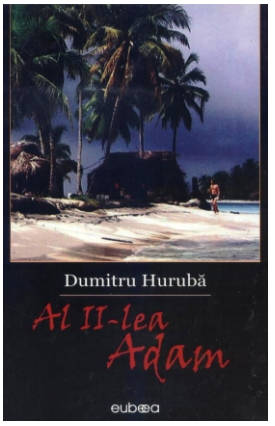

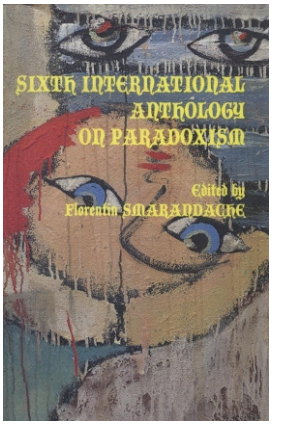

revistă fondată în 1996 de Eugen Evu

*Din creaţiile lui **Florin SCURTU***
A IV-a expoziţie personală - Galeriile de artă Hunedoara - mai 2013

Strigăt de culoare; Cascadă; Armada; Dans de culoare; Ferestre spre infinit; Vânt de culoare; Dansul culorilor; Cărare spre vertical; Compoziţie (1); Ieşire spre culoare; Maternă; Marină; Sacrificiul Damei; Compoziţie; Trăire geometrică

ISSN: 1841 - 4478